

BLOG
RADIO tuyển chọn
nhiều tác giả

GIA ĐÌNH

là điều
tuyệt vời nhất

Truyện ngắn

Mục lục

Lời Yêu Thương

Chương 1: Đôi Giày Và Cốc Nước Mía

Chương 2: Gia Đình - Nơi Nướng Nấu Bình Yên Nhất

Chương 3: Thèm Được Về Nhà

Chương 4: Không Điều Gì Có Thể So Sánh Với Cha Mẹ

Chương 5: Màu Của Thời Gian

Chương 6: Bạn Dành Bao Nhiêu Thời Gian Để Ngồi Bên Mẹ?

Chương 7: Hạnh Phúc Là Khi Con Còn Nhìn Thấy Mẹ

Chương 8: Mẹ Vẫn Chờ Một Cuộc Điện Thoại Của Anh

Chương 9: Nếu Có Kiếp Sau Con Vẫn Là Con Dâu Của Mẹ

Chương 10: Khi Mẹ Vắng Nhà Tôi Mới Hiểu

Chương 11: Những Trận Đòn Của Mẹ Đã Cho Con Nên Người

Chương 12: Gánh Yêu Thương Vẫn Đong Đầy Trên Đôi Vai Mẹ

Chương 13: Nhà Mình Là Thiên Đường, Sao Mẹ Còn Đi Đâu?

Chương 14: Thương Mẹ Tôi Nơi Quê Nhà Không Thể Trở Về

Chương 15: Nước Mắt Chảy Xuôi

Chương 16: Bố Ơi, Bố Đi Đâu Đây?

Chương 17: Cây Đời

Chương 18: Gánh Nặng Cuộc Đời Không Ai Khổ Bằng Cha

Chương 19: Con Còn Chưa Kịp Công Cha Trên Lưng

Chương 20: Ba À, Lạnh Nhất Trên Thế Gian Đây Không Phải Là Mùa Đông

Chương 21: Cha Chạm Vào Loang Lổ Rêu Phong

Chương 22: Đôi Vai Gầy Ba Gánh Ước Mơ Con

Chương 23: Lời Xin Lỗi Muộn

Chương 24: Tha Thứ Là Một Phần Của Hạnh Phúc

Chương 25: Gửi Anh Cuốn Nhật Ký Giác Đoạn

Chương 26: Viết Cho Chị Gái Thương Yêu

Chương 27: Cuộc Đời Đây Con Còn Được Gặp Ông Bà Bao Nhiêu Lần Nữa?

Chương 28: Bát Cháo Của Bà Nội

Chương 29: Nếu Thời Gian Trở Lại Cháu Sẽ Yêu Thương Bà Nhiều Hơn

Chương 30: Xin Nội Hãy Nắm Chặt Bàn Tay

Phần 2: Viết Cho Con - Chương 1: Viết Cho Những Người Con

Chương 2: Hãy Sống Như Những Mầm Cây, Con Nhé!

Chương 3: Con Gái À, Để Được Yêu, Chúng Ta Cần Rất Nhiều Cố Gắng

Chương 4: Mẹ Kể Con Nghe Thời Thanh Xuân Của Mẹ

Chương 5: Nhật Ký Của Mẹ Và Con Gái

Chương 5: Thư Mẹ Gửi Con Trai

Chương 6: Làm Bố Là Điều Tuyệt Vời Nhất

Chương 7: Bố Bảo Con Trai Trước Khi Lấy Vợ

Chương 8: Lời Dặn Của Cha

Phần 3: Hãy Vịn Vào Nhau Đi Hết Cuộc Đời - Chương 1: Kết Hôn Ở Tuổi Hai Mươi Ba

Chương 2: Chuyện Vợ Chồng

Chương 3: Hôn Nhân Là Điều Tuyệt Vời Nhất Cuộc Đời

Chương 4: Tay Ấm Đây, Em Có Cần Sưởi Cả Hè Lẫn Đông Không?

Chương 5: Khi Chúng Ta Già Đi, Anh Sẽ Vẫn Nắm Tay Em Chứ?

Chương 6: Khi Em Đã Là Vợ Anh

Chương 7: Hãy Vin Vào Nhau Đi Hết Cuộc Đời

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Lời Yêu Thương

Dù cuộc sống có bộn bề những khó khăn, mệt mỏi, ta vẫn biết có một nơi yêu thương để quay về.

Nơi đó bình yên và cách xa những bon chen, bụi bặm.

Nơi ấy có những người yêu thương ta vô điều kiện, cho đi mà chẳng cần nhận lại bao giờ.

Đó chính là gia đình.

Gia đình - đó là nơi nương náu bình yên nhất. Là mái ấm chở che ta suốt những năm tháng ấu thơ. Là nơi ôm ấp ta vào lòng bất cứ khi nào ta thấy đôi chân mỏi mệt và muốn trở về.

Tuyển tập “Gia đình là điều tuyệt vời nhất” do Blog Radio tuyển chọn với những bài viết hay nhất từ chuyên trang blogradio.vn. Đó là những tâm sự rất chân thành và cũng rất mực đời thường về tình cảm gia đình mà ẩn sâu trong đó là tình mẹ, tình cha thiêng liêng, cao cả; lòng hiếu thảo của con cháu dành cho ông bà, cha mẹ.

Người ta có câu “Mỗi cây mỗi hoa, mỗi nhà mỗi cảnh”, không phải gia đình nào cũng hạnh phúc, ấm êm. Có những đổ vỡ, vết xước từ quá khứ khiến người ta biết trân trọng hơn hạnh phúc họ đang có. Để rồi khi đọc xong tuyển tập này, ta bỗng nhận ra dù thế nào gia đình vẫn là nơi tuyệt vời nhất.

Sẽ không ai yêu thương ta nhiều hơn bố mẹ, không có nơi nào bình yên hơn chính mái ấm của mình. Và để ta biết rằng “đi thật xa là để trở về nhà”.

Hãy đọc cuốn sách này để tìm thấy một phần tâm hồn mình trong đó, bạn nhé!

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 1: Đôi Giày Và Cốc Nước Mía

Cảm ơn con, hôm nay là ngày may mắn của chú, con đã chỉ lại cho chú một con đường mà chú dường như đang mất dần niềm tin. Chú vẫn tin là có điều kỳ diệu trên thế giới này, và con là một ví dụ. Cố gắng lên nhé! Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi...

...

Chiều làm về, trời nóng, anh tạt vào quán ngay gần công ty làm cốc café, chờ lát cho vãn người rồi về cho đỡ đông. Nhìn người ta chen chúc nhau mồ hôi nhễ nhại cũng ngán, lè lưỡi lắc đầu. Thế nên là thôi, nghỉ, làm hộp đã, đang khát!

- Chú ơi đánh giày không chú?

Anh vừa cúi ngậm ống hút vừa lắc đầu.

- Ré mà chú, con chỉ xin cái bánh mì ăn cho đỡ đói thôi...

- Giày chú sắp cho vào bảo tàng đến nơi rồi, thử hỏi người khác xem nhé!

Anh cười nhìn nó, nó xị mặt nhìn anh, buông thông hai vai có vẻ mệt mỏi rồi thất thểu đi ra mé cửa ngời. Mẹ chủ quán ngời ngay đó cất giọng chua ngoa:

- Đi chỗ khác kiếm ăn đi hai cái thằng kia! Chúng mày ngời đó án ngữ thì

ai dám vào hàng nhà tao nữa. Hãm vừa chứ!

Đúng là cái miệng xinh không đồng nghĩa với những lời nói đẹp. Nó hắt hủi thân phận của đồng loại. Anh với tay lấy chùm chìa khóa trên bàn gọi thanh toán, mình cũng chẳng thèm ngồi ở cái quán này lần nào nữa luôn. Lao xe theo hướng hai đứa nhỏ đi để tìm mà mãi không thấy. Vừa thấy ở đây xong ngoắt cái đã không thấy đâu, bọn này nó bay đi chắc?

- Chú ơi...

Anh giật mình, quay lại thấy thằng bé con đang ngồi sát ngay sau vách tường lúc nãy chìa tay ra.

- Sao lại ngồi đây? Anh cháu đâu?

- Anh đi kiểm đồ ăn rồi, chú ơi ...đói...!!!

Tội nghiệp, thằng bé còm nhom, chắc chỉ tầm ba, bốn tuổi, bằng đứa cháu con ông anh trai anh là cùng. Đáng lẽ ra bây giờ nó phải đang được chăm sóc ăn uống đầy đủ, được đi mẫu giáo, có bố và có mẹ bên cạnh như bao đứa trẻ khác. Thế mà... Anh lần túi quần ra được hơn ba mươi ngàn đưa cho nó:

- Này cháu, cầm bảo anh đi mua đồ ăn cho nhé!

- Khôngggg!!!

Chưa kịp đưa đến tay thằng bé thì thằng anh từ đâu chạy lại giật tay thằng em vào.

- Con cảm ơn chú nhưng anh em con không dám nhận đâu ạ. Bọn con đâu phải ăn xin. Chú có lòng tốt thì để con đánh giầy cho chú. - Giọng nó có vẻ dứt khoát.

- Thế mà ỳ định để cho em nó đói chết à thằng kia?

Nó cúi gằm mặt xuống không nói gì. Thằng em thì cứ cầm lấy tay anh giật giật. Anh bước gần đến ấn tiền vào tay thì nó lại hẩy ra xong quay ra ôm lấy thằng bé.

- Thôi được rồi, thế qua quán nước mía kia ngồi chú trả công đánh giày và mời hai thằng nước mía. Được chưa?

Nó lí nhí:

- Vâng, thế thì được ạ.

Vừa đặt cốc nước mía xuống bàn hai đứa nó hút một mạch hết sạch, còn toàn đá. Anh quay qua chị bán nước giơ hai ngón tay ý ra hiệu thêm hai cốc nữa, chị hiểu ý ngay, gật lia lịa. Đợi hai cốc nước nữa đến, anh bắt chuyện.

- Uống từ từ thôi không lạnh cổ, về đau họng đấy. Ngon không?

- Dạ. Ngon ạ! - Thằng bé con mút chùn chụt rồi quay sang anh. - Nước mía ngon quá anh hai, thế mà hôm trước anh bảo đắng lắm!

Nó cười hề hề rồi xoa đầu em. Thấy cốc thằng em đã gần hết, nó lấy cốc của mình đổ sang cho em.

- Ơ, anh hai không uống à?

- Không, anh không thích uống nước mía. Em uống nốt đi.

Nó nhìn xuống chân anh.

- Giày chú bẩn quá rồi, con đánh giày cho chú nha.

- Đồng ý! Hy vọng nó còn đánh được. Không cần sạch quá đâu.

Anh vừa tụt đôi giày vừa xỏ đôi dép tổ ong nó đưa. Mặt nó đen nhẻm, nhưng nhìn kỹ khá sáng sủa.

- Cháu bao tuổi?

- Tám chú ạ.

- Tám?

- Dạ

- Quá nhỏ! Nó cười trừ:

- Con lớn rồi mà.

- Mà sao cháu cứ xưng con với chú thế? Chú đâu quen cháu nhỉ?

- Mẹ con bảo ra đường gặp người lớn phải xưng con hết, phải lễ phép với người lớn tuổi, mình không có gì thì cũng không để người ta coi thường được. Xưng con để thấy con người gần gũi nhau hơn chú ạ.

Anh tay chống cằm thờ dài. Mình còn cố chấp hơn một đứa con nít.

- Thế mẹ cháu... à con đâu? Nhà ở đâu?

- Mẹ con mất rồi ạ, gần hai năm nay rồi. Nhà con trong khu nhà tạm nên bị phá rồi chú ơi. Người ta giải tỏa rồi, giờ tụi con ngủ ở sau chợ.

- Thế bố? Bố đâu?

- Con không có bố. Lúc sinh ra đến giờ con chỉ biết có mẹ thôi. Con không được đến trường, mẹ dạy con viết, dạy con làm toán, cái gì mẹ cũng dạy con hết.

Nó vừa nói, một tay luồn vào trong giày, một tay quệt xi thoăn thoắt, mặt chùng xuống. Anh cũng thôi, chẳng hỏi thêm nữa, quá khứ của mẹ nó chắc nó cũng chẳng biết đâu mà hỏi làm gì, nhưng trong đầu anh thì hiện lên cả đồng giả thiết: nào là mẹ nó bị gã nào lừa xong không chịu cưới, bị nhà chồng hắt hủi hay cũng có thể người nhà ruồng bỏ... Nhưng có điều, anh chắc chắn đó là một bà mẹ tốt.

Cứ nhìn cách thằng bé ăn nói và đối xử với người khác thì biết, hẳn nó phải bị ảnh hưởng rất nhiều từ mẹ. Anh bế thằng bé con lên cho ngồi lên đùi, nó cười, nụ cười như chưa từng được một lần như thế. Nó còn bé quá, còn chưa biết gì đang ở phía trước đợi chờ nó.

- Con định tích góp tiền để bữa nào nó lớn cho nó đến trường chú ạ, con không muốn nó giống như con. Nhưng mà sao giờ người ta khó quá, trước một ngày con đánh được hai chục đôi mà giờ chỉ được năm, sáu... Hôm mưa thì có khi chẳng đôi nào. Không có cái cho nó ăn nên nó còm nhom chú ạ.

Tôi thở dài.

- ... Mà sao nhìn hai đứa chả giống nhau nhỉ?

- Dạ, con nhặt được nó ở góc chợ, nó khóc to lắm, con không biết ai để nó ở đấy nữa.

- Sao không đem nó trả lại, con có nuôi nổi nó đâu?

- Biết người ta ở đâu mà trả hở chú? Người ta đâu có thương nó, bỏ nó giữa chợ thế kia còn gì. Ít ra con còn có chỗ ngủ, kiếm được cái ăn cho nó. Nó chẳng có gì.

- Xong rồi chú. Có mấy chỗ con chà mãi không sạch.

- Ừ, nó nát rồi thì sạch sao được, thế này là tốt lắm rồi, chú cảm ơn. Hết

bao nhiêu chú gửi tiền nào?

- Dạ, bảy ngàn chú. Nhưng thôi ạ, chú cho anh em con uống nước mía coi như hòa rồi ạ.

- Hòa là hòa thế nào, nước mía là chú mời bọn mày. Đây, ví chú còn có ngàn này, cầm lấy đưa e đi ăn cơm đi. Tối rồi.

- Sao nhiều thế chú, con không dám cầm đâu. Mẹ con mắng đấy!

- Sao con bảo mẹ con mất rồi? Không được nói dối nha, xấu lắm đấy!

- Con không nói dối, mẹ con vẫn ở đây mà.

Nói rồi nó thò tay vào túi áo lôi ra cái ảnh be bé đen trắng có hình người phụ nữ tóc dài, đôi mắt buồn nhìn rất hiền. Lần đầu tiên anh thấy những tia nắng vàng cuối ngày nó nặng trĩu trên khoé mắt đến thế. Anh xoa đầu nó:

- Cầm lấy, coi như chú đặt trước cả tháng, mai lại đánh giày cho chú nhé.

Nó lưỡng lự một hồi, cuối cùng cũng chịu cầm rồi lí nhí:

- Thế mai con sẽ đánh giày cho chú nữa. Con cảm ơn chú!

- Ừ...

Thằng anh cầm tay thằng em lũn cũn đi theo.

- Bữa nào kiếm được tiền mình đi uống nước mía nữa nha anh hai, ngon lắm!!!

Anh nghe mà chẳng nhắc chân được lên. Giá mà ngay lúc này chú có thể làm được điều gì đó tốt hơn cho hai đứa. Cảm ơn con, hôm nay là ngày may mắn của chú, con đã chỉ lại cho chú một con đường mà chú dường như đang

mất dần niềm tin vào cái. Chú vẫn tin là có điều kỳ diệu trên thế giới này, và con là một ví dụ. Cố gắng lên nhé! Mọi chuyện rồi sẽ ổn cả thôi...

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Gia Đình - Nơi Nướng Nấu Bình Yên Nhất

Ngoài kia là gió bụi, là gai góc, là đau thương. Chỉ có gia đình là chốn nướng nấu bình yên nhất, là nơi mỗi chúng ta tìm về sau những bước chân mỏi mệt.

...

Lần đầu tiên, sau ba năm đi học đại học xa nhà, tôi thật sự thấy canh rau đay rất ngon!

Trước kia, tôi vẫn thường chê cái món ăn đạm bạc ấy. Tôi căn nhắc với mẹ vì cứ phải ăn cái món ăn đó thường xuyên mỗi dịp hè đến. Tôi bị ốm hơn một tháng trời, ăn cái gì cũng không ngon miệng. Đi ăn cơm bụi, thịt cá đầy nhưng tôi nuốt không trôi, lần nào ăn cũng bỏ thừa.

Lần này vừa về đến nhà, thấy nồi canh nóng hôi nghi ngút khói, bụng lại đang đói meo nên tôi múc luôn một bát húp sùm sụp. Kì lạ thay, chỉ là canh rau đay mà sao tôi thấy ngon đến thế.

Vẫn là cái món canh rau ngày trước tôi thường chê bai đấy thôi. Thế mà lần này tôi lại uống ngon lành, hết bát này đến bát khác làm mẹ tôi mắng: “Cái con bé này. Sao lại đi húp canh như thế? Lừng dạ thì làm sao ăn cơm được nữa”. Tôi chỉ biết nhìn mẹ cười hì hì: “Tại canh ngon quá mẹ ạ”.

Bố mẹ tôi ở nhà thường xuyên ăn cơm rau đạm bạc để dành tiền cho tôi ăn

học ở thành phố đất đỏ. Ở nhà có con cá to, con gà béo cũng để phần tôi về rồi mới mổ. Tôi nhớ có lần bố kéo lưới được con cá trắm to đến gần 6 kg, nhưng bố lại thả ra, đợi tôi về rồi bắt. Thế nhưng khi tôi về thì chẳng may con cá đã chết từ bao giờ, thế là bố mẹ cũng chẳng được ăn.

Tôi xót xa lòng: “Ở Hà Nội con có thiếu cái gì đâu, thịt cá ngày nào con cũng ăn phát ngán, bố mẹ cứ phải để phần con làm gì”. Nhưng mẹ tôi bảo: “Hà Nội khác, nhà mình khác. Ở đó con đi ăn cơm bụi, thịt gà công nghiệp làm sao ngon bằng gà chạy bộ nhà mình”.

Bố tôi tùm tùm cười: “Thế gà nó không chạy bộ thì nó đi xe à?”. Thế là cả nhà được một trận cười. Những phút vui vẻ, ấm áp ấy, tôi không tìm thấy ở một nơi nào khác ngoài gia đình. Bố mẹ ở nhà rất lo lắng cho tôi, lần đầu tiên tôi xa nhà sống một mình, mẹ cứ lo tôi không biết cân đối thu chi, đến cuối tháng hết tiền mà bố mẹ không gửi kịp thì lại bị đói.

Lần nào tôi về cũng xót con: “Chẳng biết nó ăn uống có đầy đủ không mà trông nó gầy thế”. Ngày xưa ở nhà, ốm đau có bố mẹ chăm sóc. Giờ đây đi học xa, vẫn có bạn bè bên cạnh nhưng mình vẫn phải tự lo nhiều hơn. Nhưng tôi tự chăm sóc mình cũng không tốt bằng mẹ chăm sóc cho tôi. Phải chăng khi ốm đau là lúc người ta cảm thấy yếu đuối nhất và nhớ nhà nhất.

Không biết năm nay tôi gặp phải cái hạn gì mà ốm nhiều thế, lại còn ốm dai, ốm nặng. Không có người thân bên cạnh, tôi không khỏi tủi thân.

Bố nhắn tin hỏi: “Con ốm đã khỏi chưa. Về nhà bố mổ lợn sạch cho mà ăn”. Tôi ngậm ngùi... Nhớ năm xưa, khi chia tay mỗi tình đầu, tôi âm thầm đau khổ. Khi đó, gia đình - phải chăng là nơi nương náu bình yên nhất cho những tâm hồn yếu đuối, cho những trái tim tan vỡ.

Tôi nhận ra rằng chỉ có bố mẹ và anh chị em của mình mới luôn yêu thương mình một cách vô điều kiện.

Những ngày ốm ở nhà, tôi được ăn cơm nhà mẹ nấu, được sống những ngày thanh thản bình yên. Tôi bị viêm họng cấp lâu ngày, uống bao nhiêu thuốc không khỏi. Về nhà ngày nào mẹ cũng lấy hoa đu đủ hấp với mật ong và quất non cho tôi ăn.

Bài thuốc dân gian này vốn rất hiệu quả với tôi. Lọ mật ong tôi mua cho mẹ, lần này tôi lại dùng hết. Chỉ có mấy ngày về nhà mà cái cổ họng sưng vù của tôi đã đỡ hẳn nhờ bát mật ong hấp quất và hoa đu đủ của mẹ. Tôi bần thần nhớ đến đôi ba câu thơ của Nguyễn Duy:

Nhìn về quê mẹ xa xăm

Lòng ta... chỗ ướt mẹ nằm đêm mưa

Ngồi buồn nhớ mẹ ta xưa

Miệng nhai cơm búng, lưỡi lừa cá xương(1)

(1) Ngồi buồn nhớ mẹ ta xưa (Nguyễn Duy)

Một lần nghe hát châu văn với bà nội, bà bảo ngày xưa dân mình nghèo, nhà dột nát nên những đêm mưa có khi dột cả vào giường. Thương con nên mẹ nhường con nằm chỗ khô, còn mẹ nằm chỗ ướt. Đêm nằm ngủ con có đái dầm ra giường ướt chiếu thì chỗ ướt mẹ nằm, chỗ ráo cho con. Có miếng nào ngon mẹ để phần con hết, mẹ bảo “Mẹ không thích ăn”. Mẹ ôm hết sóng gió của đời, để dành cho con những gì bình yên nhất, hạnh phúc nhất. Bởi vì, đơn giản mẹ là mẹ, và mẹ luôn yêu con.

Lời mẹ dạy tôi đơn giản lắm, bình dị lắm, nhưng những tầng ý nghĩa sâu xa thâm trầm trong đó, có khi đi hết cuộc đời, tôi cũng chưa hiểu thấu một cách trọn vẹn. Nhưng tôi biết rằng, mỗi bước chân tôi đi, tôi lại hiểu ra rất

nhều điều. Người ta nói, hiểu cuộc sống mới hiểu cha mẹ, cha mẹ luôn biết điều gì tốt nhất dành cho con và luôn bảo vệ con.

Dù mẹ chẳng phải siêu nhân đâu, nhưng khi lâm vào cảnh khó khăn, khổ cùn hay nguy hiểm, có đứa con nào không gọi: “Mẹ ơi”. Vì mẹ là mẹ, và vì con mẹ sẵn sàng làm tất cả, thậm chí hi sinh cả bản thân mình.

Tôi cảm thấy hạnh phúc khi được làm con của bố mẹ, được sống trong tình yêu thương vô bờ như vậy. Bố mẹ tôi rất thương tôi. Bố chưa bao giờ dùng đòn roi với tôi, bố bảo: “Sinh ra con gái thương lắm, vì con gái lớn lên phải đi lấy chồng, không được ở với bố mẹ nhiều. Mà mười hai bến nước, không biết bến nào trong...”.

Còn mẹ tôi thì tâm sự với bác hàng xóm: “Ngày xưa mẹ mình đẻ mình ra, nhà nghèo lại đông con nên chẳng được quan tâm chu đáo. Không như mình bây giờ, phải lo cho chúng nó từng li từng tí, có khi đến lúc nó lấy chồng, có con rồi mình vẫn còn phải lo”. Bố mẹ tôi lúc nào cũng chỉ nghĩ cho con cái. Tôi tự hỏi có bao giờ bố mẹ nghĩ cho bản thân mình?

Thương bố mẹ, tôi tự trách lòng. Tôi chưa làm được gì cho bố mẹ cả. Cuộc sống cuốn tôi đi, tôi không thường xuyên về thăm bố mẹ được, bố mẹ ở nhà chắc buồn và nhớ mong tôi nhiều lắm. Ngoài kia là gió bụi, là gai góc, là đau thương. Chỉ có gia đình là chốn nương náu bình yên nhất, là nơi mỗi chúng ta tìm về sau những bước chân mỏi mệt.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thèm Được Về Nhà

Chưa bao giờ ta khát khao được về quê với bố mẹ như thế! Có lẽ cứ khi nào thấy khó khăn, thiếu thốn người ta mới nhận ra không đâu bằng nhà mình, không ai bằng cha mẹ mình.

Lúc này, trong những giờ phút của buổi chiều hôm nay sao mình lại khao khát trở về tuổi thơ như thế? Trong đầu đang hiện ra hình ảnh của tiết trời mùa thu, chớm đông se se lạnh, mình đi vơ lá sắn cùng các em trong xóm mình, hay những buổi chiều hè đi vơ lá vơ củi mãi tối mới về.

Lúc này mình chỉ khao khát được về nhà, được sà vào lòng mẹ lòng bố, được ngủ giữa nhà với bố mẹ trong tiết trời oi bức của mùa hè, trải cả chiếu xuống nền nhà ngủ.

Mình thèm nghe thấy tiếng sáo diều của bố và chú mình, mình thèm nhìn thấy cảnh đồng lúa chín vàng của làng mình, nhưng cũng không khao khát được đứng dưới trời nắng gặt lúa, chỉ thèm cảm giác được ngửi thấy mùi lúa chín, mùi rơm raphơi đầy đường.

Mình thèm cảm giác được nằm bên cạnh bà, bà quạt cho mình say trong giấc ngủ, hay quần hết chần chiếu, quần áo của bà vào đầu mình những hôm trời lạnh.

Thèm cảm giác được nhìn thấy ông trẻ tắm giữa sân, xoa xoa cho nhẵn bóng những cây tắm.

Ôi tuổi thơ, chưa bao giờ mình thèm khát được trở về tuổi thơ như thế!

Chưa bao giờ khát khao được về quê với bố mẹ như thế!

Có lẽ cứ khi nào thấy khó khăn, thiếu thốn người ta mới nhận ra không đâu bằng nhà mình, không ai bằng cha mẹ mình. Những đứa con bên ba bên ngoài, khi vấp ngã lại muốn trở về với cha mẹ để được chở che, chăm sóc như ngày nào.

Những khi vui chơi cùng bạn bè, những khi ăn no mặc ấm, những khi sung sướng thì lại chẳng muốn về nhà.

Những đứa con thơ dại! Những người con thật vô tâm!

Nhìn lại mình sau năm năm học và làm việc tại Hà Nội, xa quê hương bảy mươi km. Ngày xưa muốn về lúc nào chẳng được, tuần nào cũng về, nhưng giờ thì quả thực vô cùng khó. Đi làm rồi mới thấy bận rộn, làm gì cũng phải có giờ giấc, có trách nhiệm, làm gì còn kỳ nghỉ hè để về quê hương, đâu còn vô tư mà sống trong sự bao bọc của bố mẹ.

Giờ đây ta đã trưởng thành, đến tuổi phải tự lo cho cuộc sống của chính mình, đừng để bố mẹ phải lo cho ta nữa. Hãy cố gắng lên, “Mồ hôi nước mắt của ngày hôm nay là vàng bạc của ngày mai!”

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Không Điều Gì Có Thể So Sánh Với Cha Mẹ

Cha mẹ thương yêu của con.

Con đã ra tới Hà Nội, con ra đi mang theo lý tưởng, khát vọng làm giàu và động lực cho con làm điều đó không gì khác ngoài chính cha mẹ. Mấy chục năm trời cha mẹ nuôi con khôn lớn, giờ đây tóc cha mẹ đã ngả màu, nhìn cha mẹ vất vả thế con cũng không cảm lòng được.

Con đã hai mươi ba tuổi nhưng giờ mới tốt nghiệp ra trường, ai cũng nghĩ con còn trẻ để lập nghiệp, để tự xây dựng một chỗ đứng trong xã hội này. Con hiểu cha mẹ và mọi người lo cho con còn quá trẻ, chưa có kinh nghiệm, mẹ còn sợ con thất bại thì sẽ nghĩ tiêu cực. Con cũng không biết nếu thất bại thì con sẽ ra sao nữa, nhưng lòng quyết tâm và khao khát luôn cháy trong huyết quản con mỗi khi nghĩ về cha mẹ. Con hạnh phúc khi có một gia đình như thế. Con cảm ơn cha mẹ đã dành cho con tình yêu thương vô bờ bến.

Người yêu con có hỏi con một câu hỏi mà có lẽ ai cũng từng nghe “Nếu mẹ và vợ cùng rơi xuống sông thì cứu ai trước?”, con đã trả lời với người con yêu rằng con sẽ cứu cả hai và cứu mẹ trước.

Cô ấy nói: "Phải rồi, vợ còn có thể thay thế, còn mẹ là duy nhất phải không?". Con nói với cô ấy: “Mẹ đúng là duy nhất và em cũng là duy nhất với anh trên cuộc đời này. Với anh, cả mẹ và em đều quan trọng, nhưng anh vẫn cứu mẹ trước”.

Con biết có thể cô ấy sẽ hờn giận con, con có thể nói khác đi để làm vui lòng cô ấy. Nhưng con nghĩ nên để cô ấy hiểu điều đó, cha mẹ là những người nặng nề trân trọng, yêu thương và chăm sóc. Đối với con, không nhiều gì có thể so sánh với cha mẹ.

Con phải nói cho cô ấy hiểu để sau này về làm dâu cô ấy biết mình nên làm gì. Con cũng nói với cô ấy rằng, hãy cứ yêu cha mẹ cô ấy hơn con, con cũng sẽ yêu thương cha mẹ cô ấy như yêu thương cha mẹ của mình, bởi vì con yêu cô ấy.

Cha mẹ thương yêu.

Con cầu mong cho cha mẹ luôn mạnh khỏe, luôn bình an. Giờ cha mẹ đã có tuổi lại bệnh tật nhiều, cha mẹ đừng làm việc nặng nhọc nữa.

Khi nhìn thấy cha mẹ dãi nắng, dầm mưa, con lại không cầm nổi lòng mình. Những gánh cỏ đến con còn thấy nặng mà mẹ vẫn gánh thường xuyên. Mẹ bảo mẹ gánh quen rồi nên không thấy nặng, để rồi đêm về mẹ lại đau lưng. Con đi làm xa, thỉnh thoảng mới về nhà phụ mẹ được, con chẳng có cách nào ngăn mẹ đừng làm cố. Vào nhà bếp thấy mùi thuốc bắc của mẹ, ra nhà ngoài thấy mùi thuốc tây của cha. Con chỉ mong con có một phép màu để con chữa hết bệnh cho cha mẹ, để cha mẹ luôn khỏe mạnh, bình an.

Cha mẹ thương yêu.

Hành trang cho con mang theo ra Hà Nội lần này là lòng quyết tâm, khao khát và cả tình yêu thương của cha mẹ. Con sẽ cố gắng hết sức mình. Đến khi nào vững vàng kiến thức, con sẽ trở về lập nghiệp. Còn lời hứa mua cho mẹ cái xe đạp điện, mua cho cha cái máy đo huyết áp và đưa cha mẹ đi chữa bệnh nữa. Cha mẹ hãy chờ con nhé!

Tái bút:

Trên đây là những dòng tâm sự của mình về gia đình. Mình từ Nghệ An ra Hà Nội để học chuyên môn và đi làm lấy kinh nghiệm. Cả đêm trên xe mình không thể nào chợp mắt được, trong đầu cứ miên man suy nghĩ về cha mẹ và nhiều điều khác. Mình cảm thấy day dứt trong lòng khi chưa làm được gì cho cha mẹ.

Qua Blog Radio, mình muốn chia sẻ những cảm xúc của mình đến các độc giả. Mình muốn nhắn nhủ tới mọi người rằng hãy yêu thương cha mẹ mình, không điều gì có thể so sánh với cha mẹ. Cha mẹ yêu thương con vô điều kiện nên cũng không cần điều kiện gì để yêu thương cha mẹ phải không?

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Màu Của Thời Gian

Thời gian đã làm mờ đi nước ảnh ngày ấy, mình không nhìn rõ được khuôn mặt bố, không còn thấy rõ đôi mắt nâu rất đẹp của mẹ mỗi lần ngắm nó; nhưng thời gian không thẳng nỗi những yêu thương vô hình từ bức hình ấy.

...

Thỉnh thoảng buồn, mình vẫn thường ngắm nhìn lại những bức hình trong những cuốn album, để nhớ lại quãng thời gian đã qua. Mình thích bức ảnh cô bé răng sún mặc chiếc áo chấm bi màu đỏ, đôi tay nhỏ xinh nắm lấy cành hoa giấy, miệng cười thật tươi. Mình yêu bức ảnh mẹ mặc chiếc áo cổ cánh sen, mái tóc xoăn tự nhiên bồng bênh, đôi mắt màu nâu rất đẹp.

Mình thích nhìn bố trong bức ảnh đã ngả màu hoen vàng đang cầm cuốn sách đi trong sân trường. Mình muốn được hôn chút lên đôi má của đứa em gái bụ bẫm trong bức hình mà mẹ ghi chú dòng chữ "Mẹ yêu con".

Thời gian đã làm mờ đi nước ảnh ngày ấy, mình không nhìn rõ được khuôn mặt bố, không còn thấy rõ đôi mắt nâu rất đẹp của mẹ mỗi lần ngắm nó; nhưng thời gian không thẳng nỗi những yêu thương vô hình từ bức hình ấy. Ngắm nó để nhớ lại những câu chuyện được mẹ kể lại, ngắm nó để thấy như tất cả vẫn diễn ra trước mắt.

Con sẽ không quên đâu bố ạ! Hình ảnh bố lau những giọt mồ hôi, nặn

từng viên gạch ba banh xây tường. Hình ảnh bố với đôi bàn tay còn lem bùn đất làm than vố về khi con khóc đòi mẹ. Con yêu lắm dáng hình bố ướm thướt đang cột từng đoạn dây thừng để buộc chặt cửa nhà trong cơn bão, rồi dạy con gái chẻ rau muống, mái tóc vẫn dính bết, rỏ nước xuống nền đất. Và con nhớ người đàn ông ngâm mình dưới ao vớt bèo nuôi lợn tăng gia; đôi bàn tay thoăn thoắt cấy lúa, tát nước, bừa đất, trồng màu; nụ cười thật tươi khi mẹ bảo vụ này bội thu.

Con nhớ hình ảnh người đàn ông ngóng vợ và đưa con gái khi nằm trong bệnh viện vì sốt virus, phần cho con gái quả cam, ly sữa bởi nếu như không phải bố bị ốm, rất ít khi con được ăn những thứ ấy.

Con cũng sẽ nhớ vô cùng những lúc cùng bố ngồi trò chuyện như là hai người bạn, bố kể về bố của bảy tuổi và con nói về con hiện tại; hai bố con mình cũng có nhiều điểm giống nhau.

Thời gian có lẽ sẽ chiến thắng trong bất cứ cuộc đua tốc độ nào. Bố giờ chẳng thể làm được nhiều việc như trước, chẳng thể ngồi lâu như khi xưa bố vẫn cắt hành để bán hay cúi xuống nhổ mạ cấy cho mẹ vì bố đã bị mỏi lưng rồi, mắt bố cũng kém hơn nữa.

Bố không còn có thể khâu kim mỗi khi cần khâu cúc, con vẫn nhớ hình ảnh bố dạy con từng đường kim để khâu ống quần bị rách hay chiếc cúc bị tuột chỉ. Bố giờ chẳng thể ngồi hàng giờ để ngắm sao và nói đủ thứ chuyện về bầu trời với con vì bố luôn muốn ngủ lưng và ngủ sớm. Thời gian chẳng đợi chờ chúng ta đâu bố nhỉ? Thời gian có lẽ cũng ích kỷ nhất khi chẳng bao giờ dừng lại để cho ta sống mãi với quãng thời gian đẹp đẽ ấy.

Và mẹ yêu ơi! Con nhớ mẹ cả khi mẹ đang ở bên con, con vẫn khóc cả khi mẹ vẫn nắm tay con. Con yêu lắm hình ảnh mẹ gồng mình chở xe hàng lên dốc, bán từng bao thóc để đổi lấy thịt, sữa cho con. Con yêu lắm người mẹ tảo tần, đôi bàn tay khô ráp đi vì những gánh gồng, khuôn mặt sạm đi

nhiều vì nắng gió; mẹ vất vả nhưng mẹ vẫn luôn cười. Mẹ nói, với mẹ con là niềm hạnh phúc mà mẹ có thể quên đi tất cả.

Nhưng mẹ biết không, với con, được sinh ra trên cuộc đời này, làm con gái của mẹ, là điều hạnh phúc nhất của con.

Mẹ không có nhiều tiền để con được uống sữa thay vì nước cơm, mẹ chỉ là một người lao động bình thường nhưng con luôn tự hào vì mẹ. Con hay khoe với chúng bạn rằng mẹ là một người công nhân tích cực trong Nông trường, mẹ là một người nông dân cần mẫn với từng gánh mạ, từng thửa đất trồng ngô khi ra ruộng đồng và trên hết, mẹ là một người mẹ tuyệt vời khi trở về nhà, mẹ luôn bên con.

Một người mẹ đã phát biểu trong một diễn đàn dành cho những bậc phụ huynh rằng: "Tôi nghĩ rằng mọi nghề nghiệp chúng ta làm chỉ để kiếm sống và hãnh diện trong một khoảng thời gian. Nhưng làm cha, làm mẹ lại là sự nghiệp để phấn đấu và tự hào trong suốt cuộc đời này. Đó là một nghề cao quý!"

Con chẳng thể có những câu từ hay như thế để tặng mẹ, mẹ đừng cười nếu con mượn nó để nói với mẹ nhé! Mẹ yêu của con đã thành công trong nghề nghiệp của mình: LÀM MẸ.

Và cũng đã có 18 năm trôi qua, để cuộc sống của chị gắn bó thêm với một người em gái. Chị yêu em nhiều lắm, bé con của chị ạ. Chắc là em không biết đâu, ngày em sinh ra thật ý nghĩa với chị. Chị không nhớ rõ, nhưng chị nhớ hình ảnh của em khi chị cùng các bác đến thăm mẹ và em ở bệnh viện.

Em có hai má bầu bĩnh, rất trắng và đôi môi hồng hồng, đôi bàn tay bé xíu, thi thoảng lại cựa mình khi có ai đó bế em. Đôi mắt em nhắm nghiền, và chị rất thích thú những lúc mọi người cười nói: "Bé con mở mắt kìa!". Chị không nghĩ là đôi mắt em lại to tròn thế đâu, lúc mới sinh ra, nó chỉ hé hé

thôi; phải mãi sau này, khi mẹ dạy chị cầm những thứ đồ trên tay cho em nhìn, chị mới phát hiện ra đôi mắt em to, tròn, long lanh lắm!

À, chị rất hay cắn em. Thú nhận rằng không thể nào chịu nổi khi nhìn thấy cái bắp tay, bắp chân mũm mĩm thì thoảng lại đập tung trên không trung, với cả hai má bầu bĩnh nữa. Chắc em cũng chẳng thể biết đâu, chị thường ru em ngủ giúp mẹ những lúc mẹ với bố làm việc đến tối mịt. Lúc em ngủ, khuôn mặt em như một thiên thần ấy. Cho đến giờ, chị vẫn thích ngắm khuôn mặt của em khi ngủ, nhẹ nhàng và thanh thoát. Mỗi lần buồn hay thất vọng và nếu chị khóc, chị lại nhìn khuôn mặt đáng yêu ấy và thấy bình yên. Cảm ơn cuộc đời này đã dành tặng em cho bố mẹ và chị."

Bạn à, thời gian sẽ có màu óng ánh với thật nhiều những ký ức đẹp của tuổi ấu thơ. Thời gian cũng sẽ có màu cỏ úa, của những thăng trầm, khó khăn mà chúng ta đã trải qua để gắn bó bên nhau đến lúc này, màu của cỏ úa được ép thật đẹp và ghi

dấu trong trái tim của bạn đấy! Những sắc màu của thời gian cũng lung linh hơn khi có màu đất trời nơi mà bạn đã đi qua, có màu của tình bạn, tình yêu, tình người mà cuộc đời này đã cùng thời gian giúp bạn cảm nhận. Hãy nhớ và lưu nó ở trong trái tim nhé bạn!

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Bạn Dành Bao Nhiêu Thời Gian Để Ngồi Bên Mẹ?

Có bao giờ bạn tự hỏi mình dành bao nhiêu thời gian cho mẹ?

Một câu hỏi thật đơn giản nhưng cũng rất khó trả lời. Điều này mỗi chúng ta tự hiểu và rồi cảm thấy day dứt, sao thời gian còn lại dành cho mẹ ít quá vậy. Mỗi ngày một tiếng. Đời mẹ còn lại bao nhiêu ngày? Đó là thời gian số đông chúng ta không làm được.

Một tiếng mỗi ngày thôi.

Thời gian yên bình nhất là lúc tôi được ngồi cạnh mẹ, được nghe mẹ nói, được thấy mẹ cười. Tôi may mắn được có mỗi chiều như vậy. May mắn có ngôi nhà của mẹ để tôi trở về làm đứa con nhỏ bé trước mẹ. Đôi khi cũng nũng nịu như thuở năm mười năm trước chờ mẹ đi chợ về lục giỏ tìm quà.

Mắt mẹ bây giờ không còn nhìn thấy được bầu trời có màu gì nữa, bàn tay quờ quạng tìm cái li pha nước cho tôi uống. Không phải tôi nhẫn tâm để mẹ làm điều này mà chính là vì hạnh phúc của mẹ được chăm sóc con trai mình.

Đón nhận li nước của mẹ tôi mang tội bất hiếu nhưng nếu từ chối tôi sẽ tước đi niềm hạnh phúc đó của người mẹ đã từng yêu thương, che chở tôi thuở nào. Mẹ vẫn luôn xem tôi là đứa trẻ lên năm của ngày xưa cũ.

Trong những lúc khó khăn, tâm không yên bình, hoang mang và thất vọng là lúc ta cảm nhận ngôi nhà của mẹ chính là nơi để cho ta trở về trú ngụ. Ta

khao khát được trở về bên mẹ, được khóc như thuở nào.

Ta có sai lầm, lòng mẹ luôn bao dung. Ta lạc lối, mẹ sẽ đưa ta về.

Ta bao nhiêu tuổi vẫn luôn nhỏ bé trước mẹ. Già bao nhiêu, mẹ vẫn luôn muốn che chở cho ta, luôn xem ta cứ nhỏ dại, khờ khạo. Đó là lòng mẹ, tình yêu mẹ dành cho ta.

Thời gian sẽ lấy đi mọi thứ nhưng với những gì ta làm cho mẹ vui sẽ mang lại một phép màu cho tuổi già của mẹ.

Có bao giờ bạn nhận ra điều này. Cái gì của mẹ là của ta nhưng những thứ ta có, được bao nhiêu là của mẹ?

Có bao giờ bạn suy nghĩ mình còn có bao nhiêu thời gian dành cho mẹ?

Hãy về ngồi bên cạnh mẹ mỗi ngày nếu có thể.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hạnh Phúc Là Khi Con Còn Nhìn Thấy Mẹ

Nếu bạn còn mẹ, hãy đến ôm mẹ và nói rằng: “Con yêu mẹ rất nhiều!”. Hạnh phúc luôn ở quanh ta, và nhất là khi mỗi ngày trôi qua ta vẫn còn nhìn thấy mẹ.

...

Mỗi lần dạo Facebook, nhìn thấy ai đó đăng một tấm hình, một thông điệp về mẹ, lòng tôi cũng rộn lên bao xúc cảm ngọt ngào, hạnh phúc. Vì tôi biết, bạn đang vui vẻ hạnh phúc bên mẹ của mình và cũng vì bạn may mắn hơn vô vàn người khác.

Lúc còn nhỏ, đi đến đâu, đi bao lâu cũng được chỉ cần có mẹ cạnh bên thì chắc chắn chúng ta sẽ thấy an toàn. Đi đâu cũng vậy, chưa vào tới cửa nhà đã inh ỏi “Mẹ ơi, Mẹ...”. Nhưng mỗi ngày lớn lên, tiếng gọi “mẹ” dường như đã bớt thiết tha và nhạt nhòa dần theo năm tháng.

Tôi còn nhớ rõ, cô bạn thân cùng lớp 12 của tôi từng đặc ý như thế nào khi mẹ nó đi công tác ba tuần ở Hà Nội, vừa lập dự định cho mình trong ba tuần được tự do (vì nó chỉ ở với mẹ) vừa than thở với tôi rằng mẹ nó phiền phức, cổ hủ. Sau một tuần tự do, nó nhận được cuộc điện thoại báo tử từ công ty của mẹ nó. Lần đầu tiên, tôi thấy nó khóc, tay chân loạng chạng tưởng chừng như chỉ đẩy nhẹ một cái là có thể gục ngã.

"Năm xưa tôi còn bé

Mẹ tôi đã qua đời

Lần đầu tiên tôi biết

Thân phận kẻ mồ côi”.(1)

(1) Thơ Xuân Tâm.

Đưa mẹ về nhà, những người thân của nó cũng vừa kịp đến, mỗi người một tay phụ giúp nó trong lễ tang của mẹ, ai bảo gì thì nó làm nấy, nó còn quá trẻ, đầu óc lúc này lại hoang mang, làm sao có thể gánh vác hết hàng trăm việc trong giờ khắc chia li này. Dì cô nhờ nó chuẩn bị quần áo của mẹ mình để đem đi liệm, nó sững sờ khi biết lâu rồi, mẹ mình không có một chiếc áo mới, đôi giày cũ mèm đã đi cùng bà từ ngày nó vào trường cấp 3.

Vậy mà mỗi lần nó xin tiền mua sắm bà đều cho không ngần ngại, chỉ dặn con gái mua gì cũng nên tiết kiệm, bấy lâu nay nó vẫn than vãn với bạn bè rằng mẹ mình nói nhiều quá.

Nước mắt nó trào ra như cơn mưa rào sau những ngày trời gắt nắng. Quá đột ngột trước hung tin, nó chưa rõ vì sao mẹ mình ra đi, chẳng còn thời gian đến bệnh viện hỏi han, đồng nghiệp viếng thăm cũng không ai biết. Tuy nhiên, người bạn thân của mẹ đã cho nó biết, mẹ nó mất vì bị ung thư máu.

Hai tuần gần đây, cảm thấy trong người không ổn, bà đến bệnh viện khám, bác sĩ bảo bà phải nằm bệnh viện một thời gian để khám và chữa trị, có thể sẽ vô máu, thay máu. Lúc biết rõ bệnh tình của mình thì nó đã chuyển sang cuối giai đoạn 2 đầu giai đoạn 3 (mãn tính).

Những năm trước dù có bệnh bà cũng cho qua, cứ nghĩ không sao, nên cứ

lao vào làm việc, để lo cho con gái. Biết bệnh tình của mình vì không muốn nó lo lắng, năm cuối cấp phải thi đại học, bà không muốn nó mất tập trung nên đã âm thầm nhập viện một mình chữa trị, người bạn thân đã bên cạnh bà sau giờ làm việc trong suốt một tuần đó. Khi truyền máu, bà thấy khỏe hơn, nhớ đến con nên vội đứng dậy xin bác sĩ cho về nhà một chút, bà bị sốc, phần vì sức khỏe yếu bà xỉu đi, khó thở rồi...

Người bạn thân ghen ngào... còn tôi thì cảm thấy có vị rất đắng ở môi, xót xa cho người mẹ quá cố.

Nó té xuống, nước mắt lại trào ra, nó tự tát vào mặt mình, tôi cố ngăn, nhưng không thể. Nó nói với tôi, nó nhớ ra những đêm mẹ than nhức mỏi nhờ nó xoa bóp, những đêm bà ho, bà sốt cao mà nó vô tình nào quan tâm đến. Nó nghĩ chỉ là những cơn sốt, cảm cúm bình thường, nhưng chắc nó không biết, ngày nó còn nhỏ, chỉ cần nó sốt lên một tí thôi là cả đêm bà mất ngủ, chỉ cần nó ho nhẹ một cái thôi là tim bà đã ghen lại.

Mẹ nó sinh ra nó được 4 tháng thì ba nó bỏ đi, bà chỉ có một mình, lúc nó còn nhỏ, bà đã phải cực gấp đôi, gấp ba so với những bà mẹ khác. Bạn thân của bà kể, lúc đấy bà vay tiền bạn bè, thuê người chăm trẻ, lựa chọn mãi mới cảm thấy yên tâm với người giúp việc, làm ở công ty thật chu toàn nhưng cách vài tiếng lại gọi về nhà hỏi han con trẻ.

Ngày đưa mẹ mình về nơi an nghỉ cuối cùng, nước mắt nó rơi mãi. Suốt một tuần, nó không ăn uống, tự dẫn vật trách móc bản thân. Lúc còn mẹ thì không trân trọng, mất mẹ rồi mới hối tiếc thì có thay đổi được gì không, hay chỉ thêm những cay đắng trong lòng? Nó nghỉ học, chẳng liên lạc với ai trong lớp, ai đến nhà, nó cũng không ra chào đón. Bẵng đi cũng vài năm, tôi tình cờ gặp lại nó, nó trưởng thành hơn, giỏi giang hơn và cười nhiều hơn trước.

Mim cười với tôi, nó chia sẻ, nó đã từng dẫn vật bản thân, thậm chí muốn chết đi cho xong, nhưng biết mẹ không muốn nó buồn, nên cố gắng sống tốt,

như chuộc lại lỗi lầm ngày trước. Không có mẹ bên cạnh, nó tự học cách chăm sóc bản thân, ít dựa dẫm người thân, một mình bươn chải, vừa làm vừa học. Nó cười suốt buổi trò chuyện, nhưng vẫn đôi mắt ấy, những giọt nước trong veo vẫn cứ rơi không một tiếng nấc.

“Nhiều lúc con đi tìm những thứ xa xôi mà quên mất những điều gần gũi.

Nhiều lúc con đi tìm những thứ xa hoa mà quên mất mẹ đang làm lại.

Nhiều lúc con đi tìm những thứ không phải của con mà quên mất rằng thời gian ngắn ngủi.

Giờ là lúc con đi tìm lại mình - đưa con bé nhỏ của ngày xưa luôn khiến mẹ vui.”

Câu chuyện đẩy đến hôm nay vẫn ám ảnh tôi. Kể từ hôm ấy, tôi làm gì cũng gấp gáp hơn ngày trước. Tôi siêng tập thể dục hơn, ít ăn đồ ngọt, đồ béo, thay nước ngọt bằng nước suối, tôi không muốn sức khỏe tôi xấu đi. Dù đi đâu cũng vậy, về đến nhà là tôi “điểm danh” từng thành viên trong gia đình ngay. Với tôi thì ngày nào cũng là ngày của mẹ, của cha, của gia đình, tôi không có khái niệm đúng ngày mới trân trọng và tưởng nhớ, tôi muốn tặng gì, cũng sẽ làm ngay.

Tôi sợ, sợ một ngày nào đó tôi không thể làm những hành động dễ thương này nữa. Tôi rất sợ chết, bởi khi tôi chết đi, chắc chắn người thân của tôi sẽ đau lòng, bởi khi tôi chết đi, tôi không thể ôm hôn những thành viên trong gia đình của mình. Dẫu biết nhân gian chỉ là cõi tạm, có đó rồi mất đó ngay thôi, nhưng làm sao tránh khỏi nỗi đau khi phải chia li người mà mình yêu quý.

Câu chuyện tôi kể cho bạn nghe và những gì tôi chia sẻ có thể bạn thấy nó quen thuộc như đã từng gặp ở đâu đó. Có thể bạn thấy nó cũ kỹ nhưng không

bao giờ lạc hậu. Như người trong một nhà, quá quen mặt nhau, nhưng chưa bao giờ thấy chán. Có những lúc cãi vã trong nhà, nhưng đó vẫn là âm thanh của sự quan tâm, của tình thân. Khi phải lựa chọn giữa tiếng cãi nhau với sự im lặng, tế nhị của ngôi nhà thì chắc chắn tôi sẽ chọn tiếng ồn ào, rôm rả, chói tai nhưng đầy tình yêu đó.

Nếu như bạn còn có thể yêu thương, xin bạn đừng phí một giây nào ngừng lại, không ai biết ngày mai sẽ ra sao và cũng chẳng ai có hai cuộc đời để sống, để yêu thương thêm lần nữa.

Cho tôi được thay mặt những đứa con nói một lời cảm ơn và tạ lỗi cùng mẹ.

Cảm ơn mẹ đã mãi yêu thương con, cảm ơn mẹ cho con những trận đòn roi để con nên người. Cảm ơn mẹ đã cho con cuộc sống đầy yêu thương. Cảm ơn mẹ đã cho con được làm con của mẹ.

Con xin lỗi mẹ vì đã là một đứa trẻ hư, con xin lỗi mẹ vì đã trốn đi chơi làm mẹ lo lắng, con xin lỗi mẹ vì học hành bê trễ khiến mẹ buồn lo. Con xin lỗi mẹ, vì con đã cãi lời mẹ răn dạy.

Nếu như có kiếp sau, con vẫn muốn, con là đứa con của mẹ, nhưng lần này mẹ chiều con ít lại, để cho con chăm sóc mẹ, để cho con bớt hư đi, để nước mắt mẹ vơi đi chỉ một ít.

“Ngôn ngữ trần gian như túi rách

Đựng sao đầy hai tiếng “mẹ yêu”

Với tay con níu thời gian

Thời gian lặng lẽ bay vào hư vô

Một lạy này xin được tạ tội

Ngày xưa con bất hiếu

Đã từng làm mẹ khóc như mưa

Từng làm mẹ khổ ngày xưa

Trăm ngàn lạy cũng chưa vừa ơn mẹ”

Nếu bạn còn mẹ, hãy đến ôm mẹ và nói rằng: “Con yêu mẹ rất nhiều!”. Hạnh phúc luôn ở quanh ta, và nhất là khi mỗi ngày trôi qua ta vẫn còn nhìn thấy mẹ.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Mẹ Vẫn Chờ Một Cuộc Điện Thoại Của Anh

Anh trai của em!

Đã lâu lắm rồi anh nhỉ, anh em mình chưa tâm sự cùng nhau như những người bạn. Đã lâu lắm rồi, kể từ ngày anh cưới vợ, em không biết do anh, tại em, hay vì một điều gì đó, anh em mình không dễ dàng chia sẻ cùng nhau. Dù thế, em vẫn luôn thương yêu anh, vẫn luôn ngưỡng mộ anh như cái hồi em còn là cô trò nhỏ trường làng. Đơn giản vì anh là anh trai em, vì anh tài giỏi. Anh cũng biết điều đó, đúng không anh.

Nhưng hôm nay, ngồi viết những dòng này gửi đến anh, em không muốn nói về những vấn đề to lớn ngoài thế giới rộng lớn kia. Em cũng không muốn nói rằng em muốn được nhỏ lại để thần tượng anh, để được anh yêu thương chiều chuộng. Mà hôm nay, em muốn được nói cùng anh những nghĩ suy của em về điều em chưa từng nói. Đó là những yêu thương chúng ta dành cho mẹ.

Sẽ là thừa khi em nói với anh rằng, chúng ta có người mẹ thực sự vĩ đại. Thật là thừa khi em nói anh nghe những đắng cay, khổ cực mẹ đã trải qua. Cũng chẳng cần em phải kể về những hi sinh, bao dung mà mẹ dành trọn cho anh em mình, anh nhỉ? Những điều ấy, những người con của mẹ hiểu rõ hơn ai hết. Và cả anh lẫn em đều biết, thế giới của anh em mình chỉ còn có mẹ.

Bố đã rời xa mẹ và anh em mình khi chúng ta chưa đủ trưởng thành để kịp làm cho bố một điều gì đó. Ngày em vào đại học, em đã hình dung lúc em ra

trường, nhận tháng lương đầu tiên, em sẽ mua tặng bố một bộ vest mới. Em đã hình dung niềm vui, nỗi tự hào hiện lên trên gương mặt của bố. Vậy mà, em chưa kịp tốt nghiệp, bố đã đi xa...

Em khóc, khóc vì sự ra đi đau đớn của bố, khóc vì những lúc em mắc lỗi với bố, khóc cho những điều em dự định mà chưa kịp làm cho bố. Và, có một điều tệ hơn, đó là chưa một lần em nói bố nghe câu: "Con yêu bố". Em giận và trách bản thân mình nhiều lắm, anh à. Em biết, anh trai em cũng vậy. Anh trai em cũng đau nỗi đau xa bố, cũng hối hận vì nhiều điều.

Từ ngày bố đi, em sợ sự mất mát. Nếu trước kia em thường nghĩ đến hạnh phúc, thành công, thì từ ngày bố đi, em cầu mong có nhiều sức khỏe. Hàng đêm, em luôn nguyện cầu cho mẹ có thật nhiều sức khỏe, mong Thần Sức Khỏe luôn cạnh bên để che chở, bảo vệ mẹ. Em đã nghĩ như vậy đó anh à. Từ ngày bố đi, em biết sống chậm lại, lo lắng nhiều hơn cho những người em thương yêu.

Anh em mình đều làm việc và học tập xa nhà, mẹ ở nhà với cháu nhỏ, em càng lo lắng nhiều hơn. Mẹ luôn dặn em yên lòng, học tập tốt, đừng lo gì cho mẹ cả. Nhưng không lo sao được hả anh?

Em kể anh nghe những điều này, anh đã hiểu đúng không anh. Chúng ta chỉ còn có mẹ. Mỗi lần nghe câu: "Mẹ già như chuối chín cây..." là em lại thắt lòng. Em lo sợ. Em thực sự lo sợ anh biết không?

Hàng ngày, dù ít dù nhiều, em luôn gọi điện về thăm mẹ. Em cũng tự dặn mình phải quan tâm mẹ thay phần của anh. Vì anh là con trai, anh ít bộc lộ cảm xúc hơn con gái như em. Mẹ cũng hiểu điều đó nên chẳng bao giờ buồn vì lâu không thấy anh gọi điện về, anh à.

Ngày anh cưới vợ, mẹ vui. Nỗi mừng vui của mẹ hiện rõ nơi khóe mắt, khuôn mặt. Mẹ hạnh phúc vì con trai mẹ yên bề, mẹ hạnh

phúc vì mẹ có thêm một người con.

Em cũng vui, cũng hạnh phúc như mẹ, như anh. Trong niềm vui của em còn nhen nhóm thêm chút hi vọng, anh biết là gì không anh? Là em hi vọng rằng, chị dâu sẽ thay anh quan tâm mẹ, gọi điện về hỏi han mẹ những lúc rảnh rỗi, thăm mẹ những ngày lễ Tết, nấu cho mẹ một nồi nước xông khi mẹ đau...

Vì em biết mẹ chúng ta không bao giờ đòi hỏi ở con cái bất cứ điều gì lớn lao, nên những hi vọng của em cũng không quá cao, quá xa. Em đã mỉm cười với niềm hi vọng bình dị của mình.

Nhưng, mẹ đã không nhận được những điều đó.... Anh trai!

Mẹ chúng mình thật hiền, thật bao dung phải không anh? Mẹ thật hiền nên chưa một lần mẹ trách mắng dù con dâu làm điều gì đó sai. Mẹ thật hiền vì mẹ luôn dậy sớm, nấu bữa sáng đầy đủ đợi con dâu dậy ăn những ngày anh chị về thăm nhà. Mẹ thật hiền vì nụ cười mẹ luôn thường trực, dù tim mẹ đau lắm, anh biết không anh?

Em không trách ai cả. Bởi em biết tính anh trai mình, luôn chu toàn cho công việc, cho xã hội, nên đôi lúc những thăm hỏi hàng ngày anh không để ý đến. Bởi em biết chị là con dâu, nên đối với mẹ chồng dù yêu thương đến mấy cũng không thể vẹn tròn. Em không trách ai, nhưng sao lòng em vẫn muốn nói ra một điều gì đó, với anh, và đôi lúc, em muốn nói cùng chị nữa. Nhưng em lại không đủ can đảm. Anh biết không?

Em chưa lấy chồng, chưa làm dâu, nên em không biết những khoảng cách giữa mẹ chồng nàng dâu. Nhưng em tin, sau này, em sẽ yêu thương mẹ chồng em đúng như cách em đang yêu thương mẹ mình vậy. Vì cả hai cùng là mẹ em.

Em cố gắng làm được điều đó, không có nghĩa em có quyền đòi hỏi người khác cũng phải giống em, anh nhỉ?

Chỉ là, em hi vọng, em mang yêu thương đến mọi người, mẹ chúng ta cả đời nhân hậu, quả mẹ gặt được sẽ luôn ngọt ngào, lòng mẹ sẽ luôn đầy hạnh phúc, yên an.

Em mong từ giờ phút này trở đi, những điều mẹ mình nhận được chỉ toàn niềm vui, hạnh phúc. Em đau khi thấy mắt mẹ buồn, em bất lực khi nhìn mẹ khóc. Anh sẽ giúp em, đúng không anh?

Mẹ mình đã sáu mươi lăm tuổi. Thời gian trôi nhanh như gió thổi.

Đừng để một ngày nước nở vì quá muộn để trao gửi yêu thương, anh nhé!

Ngày của mẹ đang đến gần, mẹ có thể đang chờ điện thoại đổ chuông, anh nha.

Em gái của anh.

Chích Lê

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 9: Nếu Có Kiếp Sau Con Vẫn Là Con Dâu Của Mẹ

Tôi và anh yêu nhau, bạn bè anh ai cũng phản đối và họ không hài lòng về tôi, tình yêu đầu của anh là một cô gái xinh đẹp, giỏi giang và giàu có, anh cũng thông minh, đẹp trai và tài giỏi, dường như họ sinh ra là để dành cho nhau, bạn bè anh ai cũng quý cô ấy và họ ủng hộ, tán thành tình yêu của hai người, chỉ có mẹ anh là phản đối, thế rồi anh với tình đầu của anh chia tay sau gần ba năm yêu nhau, mọi người không ai biết lí do là gì, bạn bè anh hết khuyên bảo lại mắng chửi anh ngu ngốc, chỉ có mẹ anh là mỉm cười đồng ý.

Rồi trong số bao cô gái xinh đẹp và thông minh yêu anh, ở bên anh, kể cả chủ động tán tỉnh anh, anh lại chọn tôi, một cô gái bình thường, không xinh đẹp, chẳng giỏi giang cũng không có gì là nổi bật, bạn bè anh phản đối và họ bảo anh muốn chơi bời thì chọn cô nào xinh đẹp mà cặp bồ cho xứng, sao phải chọn con nhỏ nhà quê khó ưa ấy, anh cười và bảo:

- Hết thời chơi bời, cặp bồ rồi nên bây giờ muốn lấy vợ là phải chọn người mình yêu thật sự.

- Mà bảo gì cơ, mà yêu con nhỏ ấy? - Một người bạn của anh tròn xoe mắt hỏi.

- Ừ, yêu, yêu rất nhiều và rất thật lòng.

Rồi bạn bè anh bảo anh là khùng, chắc muốn tìm của lạ để chơi bời thôi, mẹ anh biết anh yêu tôi, bà bảo anh dẫn tôi về nhà chơi. Anh nói lại với tôi,

tôi hơi lưỡng lự và có chút gì đó sợ, mặc cảm vì tôi sợ mẹ anh thất vọng về tôi rồi bà lại phản đối như với tình đầu của anh nhưng anh đã an ủi tôi:

- Em đừng sợ, cứ thoải mái đi, trước sau gì em chẳng phải ra mắt mẹ.

Tôi gật đầu đồng ý, cuối tuần anh dẫn tôi về nhà anh chơi, tôi chọn cho mình một bộ váy chấm hoa giản dị và trang điểm nhẹ nhàng như ngày thường, tôi không muốn mình phải gượng ép trước mẹ anh, anh mỉm cười hài lòng nhìn tôi khiến tôi bớt run đi phần nào, tôi mua một bó hoa lan đến tặng mẹ anh vì anh có bảo tôi, mẹ anh rất thích hoa lan, loài hoa của núi rừng.

Gia đình anh là một gia đình gia giáo, mẹ anh là giáo viên dạy văn đã về hưu, bố anh là một bác sĩ, sau khi về hưu thì ông mở phòng khám riêng, anh còn có cô em gái đang học lớp 12.

Ấn tượng đầu tiên của tôi khi bước chân vào gia đình anh là một ngôi biệt thự khiêm tốn nằm khuất sau những hàng cây to lớn, mẹ anh ra mở cổng cho chúng tôi, bà chào tôi bằng một nụ cười hiền hậu và thân thiện, tôi phút đầu xóa đi nỗi run sợ và mặc cảm về mình. Hôm ấy, tôi đã cùng mẹ anh nấu cơm, tôi tự tay mình cắm những nhành hoa lan vào bình, mẹ anh mỉm cười hài lòng, bà nói chuyện với tôi rất thân mật và gần gũi, bố anh thì luôn miệng trêu “cưới nhanh đi cho mẹ có cháu nội bồng bế để đỡ buồn”.

Đó là lần đầu tiên tôi về ra mắt gia đình anh, buổi đầu khá thuận lợi và vui vẻ, cho tới bây giờ thì tôi đã là con dâu của mẹ anh. Tôi không còn gọi bà là mẹ của anh nữa mà tôi gọi là mẹ của tôi. Những ngày đầu về làm dâu, mẹ luôn gần gũi và chia sẻ với tôi về mọi chuyện, quan tâm và giúp đỡ tôi để tôi xóa đi cái mặc cảm của mối quan hệ mẹ chồng- nàng dâu mà xã hội hay nhắc tới.

Tôi về làm dâu mẹ, mẹ coi tôi như con gái, thậm chí còn quý tôi hơn em gái của anh, nhiều lúc em gái anh phụng phịu nói đùa với mẹ:

- Từ ngày mẹ có con dâu là bỏ mặc con gái, ghen tị với chị dâu quá!

- “Con gái là con người ta, con dâu chính thực mẹ cha hỏi về”, mai kia cô đi lấy chồng, cô là con người ta rồi mẹ chồng cô cũng quý và thương cô thế, cô không phải chạnh tị.

Mẹ cười và nói với em mà tôi thấy lòng mình ngập tràn hạnh phúc, từ ngày đầu về ra mắt cho tới khi tôi đã chính thức là con dâu của mẹ, chưa bao giờ mẹ khắt khe hay tỏ thái độ khoảng cách với tôi để trị con dâu, dạy bảo con dâu từ đầu, kéo nó lại trèo lên cổ mình như người đời vẫn nói.

Mẹ chồng tôi kể, ngày đầu mới về làm dâu nhà bà nội anh, mẹ cũng được bà nội anh thương yêu và dạy bảo nhẹ nhàng, quan tâm rất nhiều. Quê nội anh ở vùng trung du miền núi xa lắc xa lơ, mẹ lại là con gái gốc Hà Nội, về nhà nội anh mọi thứ đều lạ lẫm với mẹ nhưng bà nội anh đã xóa bỏ khoảng cách, mặc cảm và những lo lắng trong mẹ, chính vì thế mà mẹ sớm hòa nhập với cuộc sống mới ở nhà chồng. Mẹ biết ơn bà nội anh rất nhiều nên bây giờ mẹ không muốn con dâu mẹ bị ác cảm hay sợ hãi cảnh làm dâu ở nhà chồng.

Cảm giác làm dâu trong tôi đã hết. Tôi không còn sợ sệt, không còn lo lắng việc phải làm sao cho tròn trách nhiệm làm dâu vì tôi đã quá may mắn được mẹ chồng ưu ái, được yêu thương trong vòng tay của mẹ.

Tôi nhớ, ngày tôi mang thai đứa con đầu lòng, mẹ đã luôn ở bên, chăm sóc và lo lắng cho tôi, nhất là thời kì tôi thai nghén, người mệt mỏi và khó chịu, mẹ biết thế nên luôn giúp tôi làm mọi việc nhà để tôi có thời gian nghỉ ngơi, mẹ tìm những món ăn bổ dưỡng và chống nghén để nấu cho tôi ăn, nhiều lúc tôi thấy nghĩ ngơi và ngại với mẹ nên cố gắng phụ giúp mẹ làm việc nhà, dường như mẹ hiểu ý nên mẹ lại bảo:

- Con cứ nghỉ ngơi đi, không phải lo gì đâu, mẹ không muốn con mang nặng tâm lí mẹ chồng nàng dâu, mẹ coi con như con gái của mẹ, mẹ làm cũng

là làm cho con, cho cháu mình chứ có làm cho ai đâu mà sợ mệt, sợ thiệt.

- Mẹ ơi...- Tôi xúc động nghẹn ngào chẳng nói thêm được gì.

- Có ai đời con dâu đòi làm nũng mẹ chồng thế này không? - Mẹ cười trừ tôi khi thấy nước mắt tôi rơi vì xúc động, vì hạnh phúc.

Rồi tôi sinh con, anh phải đi công tác xa, thời gian ấy bố chồng tôi cũng bận nhiều việc ở phòng khám, em gái anh lại đi học cả ngày, thành ra nhà có mỗi 2 mẹ con và cu cậu mới sinh, mẹ đẻ tôi lại ở xa nên mẹ chỉ lên chăm tôi được tháng đầu rồi phải về ngay vì thời gian ấy quê tôi đang vào mùa vụ, mẹ chồng tôi hiểu ý nên nói:

- Bà không phải lo lắng gì đâu, mùa vụ ở quê cũng nhiều việc nên bà cứ để con bé tôi chăm cho, nó cũng là con tôi mà.

- Vâng, thế nhờ bà chăm cháu giúp tôi - mẹ tôi cảm kích nói.

Mẹ chăm tôi từ những ngày ở cữ cho tới khi con tôi cứng cáp lên nhiều, lắm lúc thương mẹ tôi lại bảo mẹ thuê người giúp việc về, mẹ gàn đi:

- Con không phải lo đâu, mẹ còn khỏe, còn làm được, mẹ muốn tự tay mình chăm sóc cho con, cho cháu mình, con đừng bận tâm nhiều, mẹ nhàn rồi, ngồi chơi không cũng chán lắm!

Hết thời gian nghỉ đẻ, tôi lại lao vào công việc của mình, không có nhiều thời gian bên con, mẹ chồng tôi lại giúp tôi trông cháu, nhiều hôm đi làm về mệt mỏi, tôi lăn ra ngủ mà không biết gì, mẹ lại sang bế cháu về phòng mẹ và mẹ ru cháu ngủ vì mẹ sợ đêm con quấy tôi lại không ngủ được.

Có lần tôi thấy chồng tôi hẹn gặp với tình đầu năm xưa của anh, tôi vật vã ghen tuông sống dở, chết dở, anh thanh minh hay nói gì tôi cũng không nghe, tôi làm ầm cả nhà lên rồi đòi đưa con về ngoại, mẹ không nói gì nhưng tôi

thấy đôi mắt mẹ buồn và ngân ngấn nước, đợi cho tôi nguôi giận, mẹ gọi tôi vào phòng ân cần và nhẹ nhàng khuyên bảo tôi:

- Mẹ biết, lòng con đang rối bời, các con lại còn trẻ, chưa hiểu lắm đạo lí, mẹ không trách gì cả, mẹ coi con như con gái của mẹ, con có biết tại sao ngày ấy mẹ phản đối chồng con yêu cô gái kia nhưng lại đồng ý ưng thuận để con về làm dâu mẹ không?

Tôi nhìn vào ánh mắt mẹ và thấy có lỗi, tôi không nói được gì, mẹ nói tiếp, giọng vẫn đều đều và nhẹ nhàng thế:

- Mẹ không cần con dâu xinh đẹp hay giỏi giang, mẹ cần một cô con dâu biết vun vén cho gia đình và hiểu chuyện, ngày đầu gặp con mẹ đã thấy được điều đó.

Tôi xấu hổ cúi mặt xuống sau câu nói của mẹ, cảm giác tội lỗi và ân hận xâm chiếm suy nghĩ của tôi, bây giờ thì tôi đã hiểu tại sao ngày ấy mẹ lại chọn tôi làm nàng dâu của mẹ, thế mà bây giờ tôi lại làm mẹ buồn lòng, tôi lí nhí nói:

- Con xin lỗi mẹ.

- Hai vợ chồng có gì thì bảo ban nhau, đừng làm âm lên kéo hàng xóm chê cười - Mẹ nắm lấy bàn tay tôi nói.

Tôi đi về phòng và thấy anh đang đứng bên cửa sổ, điều thuốc đang cháy trên tay anh, lâu lắm rồi tôi mới thấy anh hút thuốc, tôi lại gần ôm anh từ phía sau:

- Em xin lỗi, đừng giận em nhé!

Anh xoay người lại ôm ghì lấy tôi, tôi bình yên và hạnh phúc trong vòng tay ấm áp của anh.

Tôi đã làm dâu của mẹ gần năm năm nhưng chưa một lần hai mẹ con to tiếng, chưa bao giờ mẹ nói nặng tôi lời nào dù tôi biết có nhiều điều mẹ vẫn chưa thật sự hài lòng về tôi nhưng mẹ luôn vị tha và bao dung với tôi. Tôi hạnh phúc vì có mẹ chồng tuyệt vời và còn hạnh phúc hơn khi ai đó ngạc nhiên nói “Mẹ chồng - con dâu mà cứ như mẹ con gái với nhau ý”.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Khi Mẹ Vắng Nhà Tôi Mới Hiểu

Mẹ vắng nhà làm tôi ngộ ra nhiều điều mà thường ngày tôi chưa bao giờ để ý đến. Mẹ như chiếc bóng đứng bên cạnh cuộc đời cha con chúng tôi, âm thầm lo từng miếng ăn giấc ngủ, vun đắp cho những thành công của chồng con. Mùi hoa dạ lý hương đêm nay thật thơm như tình mẹ, âm thầm mà sâu nặng vô cùng.

Mẹ bệnh nặng, phải nằm viện. Điều đó khiến gia đình tôi hụt hẫng. Hằng ngày mẹ có mặt thường trực ở bếp, quét dọn ngoài sân - những vị trí không được coi là quan trọng lắm - bây giờ khi vắng mẹ thì chính những nơi ấy gây ra “hậu quả nghiêm trọng”, cha con tôi không còn những bữa cơm ngon. Mặc dù chúng tôi có thể nấu ăn thay mẹ nhưng khi dọn lên bàn, nhìn thấy một chỗ ngồi bị trống, nhìn thấy cha ngồi im cúi mặt khiến hai đứa con như anh em tôi đây cũng rơi nước mắt.

Ngày mẹ khỏe, khoảng sân trước nhà luôn sạch sẽ. Mẹ siêng năng nhổ cỏ gốc cây, tưới cho chúng, còn nay thiếu bàn tay mẹ lá rụng đầy sân, hoa héo rũ. Tôi cảm thấy ân hận khi mỗi ngày có mẹ ở nhà hay dọn dò, phê bình chúng tôi làm cho chúng tôi có cảm giác mất tự do vì mẹ giám sát kỹ quá và nói hơi nhiều. Lúc này đây, chúng tôi bỗng thèm được nghe mẹ nói thậm chí muốn nghe mẹ phê phán thật nhiều về những thói xấu như để đồ đạc bừa bãi, làm gì cũng vội vội vàng vàng.

Ông bà thời xưa đã có câu: “Một mẹ già bằng ba lần giậu”. Có mẹ ở nhà,

cửa rào luôn được khóa cẩn thận. Mỗi tối đóng cửa rồi mẹ vẫn đi một vòng kiểm tra lại cho an tâm. Tại sao lại có quá nhiều việc mà đến lúc không có mẹ, chúng tôi mới nhận ra khối lượng công việc được gọi là “lặt vặt nội trợ” không hề nhỏ bé chút nào. Thương mẹ tôi quá vì tất cả chúng tôi chưa bao giờ san sẻ việc nhà với bà. Trái lại đòi hỏi bà phải phục vụ mọi thứ như mẹ được ông trời mặc định phục vụ cha con chúng tôi vậy.

Mở cửa tủ quần áo của mẹ để chuẩn bị lại đưa thêm đồ vào bệnh viện, tôi bỗng giật mình nhận ra mẹ chẳng có bộ đồ nào mới. Mỗi khi ba lãnh lương, muốn sắm cho mẹ thì bà lại từ chối, nói rằng để sắm cho anh em tôi vì “Chúng nó mau lớn nên quần áo mau chật”.

Những hi sinh giản dị đến mức độ các con không nhận ra. Bây giờ tôi hiểu vì sao mẹ ít tham dự tiệc tùng, lễ cưới bởi mẹ không mua sắm trang phục đẹp cho bản thân. Suốt ngày mẹ quần quật làm việc nhà trong bộ áo bà ba hay quần đen áo kiếu. Mẹ giản dị như thế để cho chồng, cho con mình đi ra đường không thua kém ai.

Mẹ không chi tiêu cho cá nhân mình để chồng và các con luôn đầy đủ. Mẹ như chiếc bóng đứng bên cạnh cuộc đời cha con chúng tôi, âm thầm lo từng miếng ăn giấc ngủ, vun đắp cho những thành công của chồng con. Điều này tạo ra sự vĩ đại của các bà mẹ.

Phải chăng những cái gì ở gần, chúng ta ít để ý? Phải chăng khi đi trên đường đời, chúng ta nhìn về phía trước có ánh mặt trời rực rỡ mà không để ý đến những viên gạch lát đường? Phải chăng người ta khen hoa cây chuối nước đẹp mà không biết rằng cây mẹ chết đi, để cây con vươn lên có hoa rực rỡ.

Trên đường tan sở mỗi ngày, có ai để ý bao nhiêu người mẹ già tóc bạc lưng còng vẫn ngồi bên đường buôn bán đến khi thành phố lên đèn? Và sẽ có bao nhiêu bà mẹ như thế gục ngã không thể trở về mái ấm gia đình vì vất kiệt

sức mình đến tuổi già, tự mưu sinh hoặc vẫn phải nuôi các con ở nhà? Mẹ vắng nhà làm tôi ngộ ra nhiều điều mà thường ngày tôi chưa bao giờ để ý đến. Mùi hoa dạ lý hương đêm nay thật thơm như tình mẹ, âm thầm mà sâu nặng vô cùng.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 11: Những Trận Đòn Của Mẹ Đã Cho Con Nên Người

Tuổi thơ con có buồn có vui, có những trận đòn đau thấu da thấu thịt thì giờ con mới trân trọng nó và cảm thấy may mắn khi là con của bố mẹ. Con mạnh mẽ hơn khi con một mình chống chọi với khó khăn ngoài xã hội, không sa ngã, biết sống không thẹn với lòng. Giờ con đã lớn nhưng chưa thấy mình khôn, vì cuộc sống con đang đối diện mỗi ngày nó có nhiều điều con cần học hỏi và ghi nhớ, không như trong vòng tay bao bọc của gia đình con được an toàn và vô nghĩ. Ngoài đây con phải tự lập, tự lo cho chính mình, tự đấu tranh cho bản thân. Ngày ấy, cách đây cũng gần 15 năm, nhà mình nghèo quá mẹ nhí, đất cũng ít không có nổi mảnh ruộng để trồng lúa, quanh năm chỉ luân phiên khoai, gừng, ngô, đậu...vòn vẹn trong mấy sào đất bé nhỏ. Cũng có lúc bố mẹ trồng lúa đôi, những đêm trăng gió lạnh mẹ lại tranh thủ làm cỏ, nhưng kết quả có mấy đâu, đủ mấy hạt lúa lép cho gà. Hằng ngày bố mẹ cặm cùi lo toan cái ăn, cái mặc, việc học hành cho ba đứa con. Cái khó cái khổ đẩy mẹ và bố phải tha phương cầu thực, khi thì bố vắng nhà đi xa cả tháng trời, khi thì mẹ cùng mấy cô trong xóm rủ nhau làm huê những cả tuần, quá nhỏ nên tụi con chỉ biết ham chơi, chẳng nghĩ gì. Mặc dù nhỏ nhưng bố mẹ cũng bắt đầu rèn cho tụi con biết cầm cuốc làm cỏ, cầm liên gặt lúa...vì thế mà khi nhìn thấy những đứa cùng tuổi được ở nhà chơi, học hành con ghen tỵ và thầm trách sao bố mẹ bất công mà không biết bố mẹ cực khổ thế nào. Nghèo khó khiến cho mẹ tính tình thêm nóng nảy và cục cằn, gặp gì chướng mắt vướng chân là mẹ quát, mắng rồi đánh, những trận đòn con nhận lấy nhiều như cơm bữa, khi thì chưa quét nhà, khi thì chưa rửa bát... mẹ đã đánh thì

đánh thật đau, tay chân con thâm tím nổi lên những đường lằn trên da và có lúc rỉ máu. Đau đớn con ngồi núp một nơi nào đó, sau nhà hay bụi cây ôm vết thương khóc thầm rồi những suy nghĩ bất hiểu chợt đến, con có phải là con mẹ không, sao mẹ của những đứa khác họ đâu có đánh con mình mà mẹ lại cứ thích đánh con... Có lúc con định bỏ nhà đi thật xa vì ghét mẹ nhưng rồi không biết làm sao lại quay về. Nhớ lại con thấy trân trọng những trận đòn của mẹ hơn, mẹ còn đánh con là mẹ còn dạy dỗ con, là mẹ còn rất khỏe để vọt thật mạnh vào người con khi con sai hay không nghe lời.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 12: Gánh Yêu Thương Vẫn Đong Đầy Trên Đôi Vai Mẹ

Yêu thương này con dành đến mẹ con, người đã chịu biết bao đau khổ và nhọc nhằn vì chúng con. Những gánh yêu thương vẫn luôn đong đầy trên đôi vai mẹ.

...

Hà Nội mưa suốt từ ra Tết mẹ ạ. Mưa dai dẳng và chán ngắt. Mưa rả rích trong đêm như ai oán, như khóc thương vậy. Mưa âm thầm làm ướt, làm bẩn đường trơn, làm ướt áo con gái mẹ. Mưa nhem nhếp cảm giác ướt át và lạnh lẽo. Nhưng mưa không biết lòng ai đó còn ai oán và rầu rĩ hơn mưa đâu mẹ nhỉ?

Gần một tuần qua không có hôm nào con ngủ yên giấc, con biết mẹ cũng thế mà, còn khó ngủ hơn con nhiều lắm ý. Cái vất vả nhọc nhằn len lỏi vào trong cả giấc mơ. Cái lo lắng bất an theo những tiếng thở dài trong đêm vắng. Hôm qua, mẹ lại trở mình theo cơn mưa dai dẳng.

Mưa thức hay mẹ thức? Trăn trở trong đêm, vò vò trong bao nỗi lo lắng. Con khôn lớn cũng không thể làm vơi đi những nỗi lo của mẹ. Ba chị em con biết nỗi nhọc nhằn của mẹ, nhưng sâu thẳm trong đó là tất cả tình yêu thương, lo lắng cho tương lai của con.

Cuộc sống này cũng như những cơn mưa kéo dài tẻ nhạt, con chán ngắt với tiếng mưa rả rích như nỗi buồn đeo bám. Cũng như mưa đang bao trùm

trời đất, nỗi buồn và lo lắng đang bao trùm cả nhà mình. Bao nỗi lo lắng bắt an từ năm cũ theo nhà mình qua năm mới và khiến cả nhà suy sụp.

Chuẩn bị đám cưới cho chị gái con trong nỗi buồn rồi đến đám cưới đầy tai tiếng và cuộc sống hôn nhân quá đầy đọa của chị đã khiến mẹ suy sụp rất nhiều. Tảo tần nuôi con hai mươi chín năm mới dựng vợ gả chồng, nhưng chỉ trong vòng bảy tháng thôi đã biến tất cả thành bong bóng vỡ tan như bọt nước. Cảm giác như ai đó xé tim mình vậy, đau đớn lắm mẹ nhỉ?

Người chồng bỏ mẹ mà đi để lại ba đứa con thơ dại, một mình mẹ chăm bẵm nuôi nấng nên người, ba chị em con là tất cả của mẹ. Tự hào nhìn những đứa con dần khôn lớn và trưởng thành. Mong muốn các con có được cuộc sống hạnh phúc như ý. Nhưng cuộc hôn nhân đổ vỡ của chị gái con đã khiến mẹ mất hết niềm tin, mẹ dẫn vật mình vì nếu cha con không bỏ đi thì chúng con đã không khổ sở, không bị khinh rẻ như thế.

Chị gái con bỏ đi Sài Gòn trong bao nỗi dẫn vật chua xót cho chính mình, ngỡ ngàng trước sự thật quá đau lòng. Mẹ lặng lẽ nhìn chị đi giấu nước mắt chảy ngược để chị được vững niềm tin. Đau xót. Nhưng vì các con, mẹ cố gắng vững tinh thần, làm chỗ dựa cho tất cả chúng con khi đau khổ nhất.

Mẹ ơi, hãy cứ như mưa mẹ nhé, hãy khóc khi cần khóc. Như thế sẽ vui lòng hơn. Nhưng đừng như những cơn mưa xuân này mẹ nhé, chúng con cần ánh nắng mặt trời rực rỡ, nụ cười của mẹ chính là ánh sáng ấm áp nhất cho chúng con mẹ ạ. Tất cả những lời nói đầy ác ý, những cái nhìn soi mói hay xa lánh của mọi người sẽ không là gì cả nếu mẹ luôn cười. Nụ cười ấm áp của ba chị em con mẹ nhé.

Những yêu thương cứ vượt qua những yêu thương, nhưng hạnh phúc và yên lòng. Hôm qua rất buồn nhưng yêu thương ấy sẽ sưởi ấm tất cả chúng con. Vì con biết rằng, mẹ vẫn ở đó và dõi theo chúng con trên tất cả bước đường đời dài.

Yêu thương này con dành đến mẹ con, người đã chịu biết bao đau khổ và nhọc nhằn vì chúng con. Những gánh yêu thương vẫn luôn đọng đầy trên đôi vai mẹ.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Nhà Mình Là Thiên Đường, Sao Mẹ Còn Đi Đâu?

Mẹ yêu, bây giờ mẹ đang làm gì? Có nhớ con như con đang nhớ mẹ? Mẹ kính yêu của con, nhà mình là thiên đường sao mẹ còn đi đâu?

Có nỗi nhớ ứa về thưở ấy cho con bao cảm xúc. Là nhớ mong khắc khoải hay chỉ là cảm xúc thoáng qua khi con chợt nhận ra một dáng hình quen đến lạ. Dáng còng ấy, chiếc xe đẩy ấy, vành nón che nghiêng... làm con thảng thốt chững lại. Con nhớ mẹ biết bao.

Ngày trước, trời chưa sáng mình mẹ thức dậy cặm cụi dọn hàng chở ra chợ bán. Lúc ấy con gái dại khờ hầy còn ủ vùi trong chăn ấm. Lớn dần con biết đỡ đần mẹ hơn chút ít, mỗi sáng trước khi đi học đã lon ton cùng mẹ đẩy hàng ra chợ. Con chỉ lẻo đẻo theo cùng có lúc còn làm mẹ thêm vướng víu nhưng con thấy mẹ vui, con cũng vui lây vậy là sáng nào con vẫn cùng mẹ trên quãng đường ra chợ trước khi tới trường.

Phiên chợ quê với những quán hàng liêu xiêu, vài ba món quà quê, ít hàng khô chỉ thế thôi làm nên xe hàng của mẹ. Xe hàng bé nhỏ chứa tất cả tài sản mẹ con mình có. Ở đó có khoản chi phí sinh hoạt của mấy mẹ con, có học phí của hai chị em, có cả cái áo trắng mẹ hứa sẽ giặt sạch cho con trong kì học tới. Văng bàn tay cha mình mẹ vẫn kiên cường vượt lên tất cả, mẹ chẳng để chúng con đỡ đần gì nhiều chỉ bảo “vào học đi”. Với mẹ hạnh phúc là khi chúng con chăm ngoan, học giỏi.

Con nhớ những ngày mưa gió, nhà mình bị dột nước ước sũng. Mẹ vẫn

kiên trì lấy xô chậu, nôi niêu trong nhà ra hứng từng hạt mưa. Mưa ngớt mẹ lại dọn dẹp, quét tước lại nhà cửa. Mẹ đùa, cứ phải vài trận như thế cho mẹ con mình làm mới lại ngôi nhà mà không cần xách nước kì cọ. Những lỗ hổng lớn nơi mái không sửa được mẹ nhờ cậu qua sửa, con thắc mắc sao mẹ không gọi cha về, giọng mẹ như chùng xuống: “ Cha dạo này đang bận chưa về được, mẹ con mình tự sửa để cha về sẽ ngạc nhiên”.

Thời gian trôi qua, con lớn dần và cũng học được nơi mẹ tính tự lập. Là con gái nhưng con hết sữa ỗ điện lại quay qua lảng lại những góc nền nhà bị hỏng. Tay con gái yếu ớt, vụng về nên cái nền nhà mình cứ chắp vá lỗ chỗ. Đi chợ về nhìn thấy con tay vữa, tay xẻng mẹ cười bảo “Thôi, thợ xây của mẹ đừng làm nữa không ít nữa người ta thuê đi xây nhà thì mẹ mất nhờ”. Con cười khi rồi lại tiếp tục. Con không tin con không làm được, sẽ không đẹp nhưng ít ra cũng lấp lỗ hổng để khi mẹ bước đi không bị hụt bước ngã.

Mẹ yêu, bây giờ mẹ đang làm gì? Có nhớ con như con đang nhớ mẹ?

Mẹ kính yêu của con, nhà mình là thiên đường sao mẹ còn đi đâu?

Con thèm được nghe tiếng mẹ xiết bao. Hình bóng mẹ, giọng nói tiếng cười ngày trước nay chỉ ngập trong những đêm con miên man. Giấc mơ chập chờn đưa mẹ về rồi lại mang mẹ kính yêu của chúng con đi xa. Con chỉ mong sao giấc mơ kia đừng vội tan biến, giọt nước mắt không còn lăn dài trên khóe mắt từng đêm để con lại được gặp mẹ, được nhìn thấy mẹ lâu hơn.

Vắng mẹ, chúng con vẫn gắng vươn lên như lời mẹ dặn nhưng căn nhà trở nên lạnh lẽo, trống vắng hơn. Tự răn không cho phép mình có những phút giây yếu đuối. Rồi con cũng lớn lên theo chiều dài nỗi nhớ và sự chăm sóc của chị, sự bảo bọc của họ hàng, làng xóm.

Cha vẫn thi thoảng trở về rồi lại phải đi mà không thể chọn gia đình mình là bến đỗ. Con đã hiểu cuộc sống bắt cha phải chọn lựa như thế dù rằng lòng

đau khổ lắm. Nhớ mẹ bao nhiêu con thương cha bấy nhiêu, đau xót nào hơn khi không thể đoàn tụ. Từ gia đình với chúng con sao quá xa vời.

Nén lại mọi ước ao thơ trẻ, nuốt buồn thương mong nhớ vào trong con sẽ đối chọi với cuộc sống này. Ít nữa thôi, con gái mẹ mừng sinh nhật tuổi 22 mẹ ạ. Thêm một tuổi sẽ là thêm bản lĩnh, trưởng thành. Con tin con sẽ làm được những điều như mẹ cha hằng mong và từng đặt hi vọng vào con. Ở nơi xa nào đó, mẹ hãy yên lòng và dõi theo con mẹ nhé!

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Thương Mẹ Tôi Nơi Quê Nhà Không Thể Trở Về

Dù mẹ làm sao cũng luôn mang nặng đẻ đau, nhưng sao không thể nhớ đến những đứa con khác cũng là đứt ruột sinh ra. Hạnh phúc gia đình kia, ai đó đã may mắn hơn tôi, có được thì hãy trân trọng. Thương lắm mẹ tôi, nơi quê nhà không thể trở về.

G

Trong cuộc đời này, có biết bao nhiêu số phận bi hài, những hoàn cảnh ngặt nghèo đến đau thương. Có những đứa trẻ khi cất tiếng khóc đã bị tước đi cái quyền được hiếu thảo, cũng có những người con lại chối bỏ với cái nghĩa vụ thiêng liêng ấy khi đã sinh thành còn ngay bên đời. Nhưng mẹ tôi? Người nào có quên mất gương mặt của đứa sinh thành đã tạo nên hình hài của ngày hôm nay.

Người nào có chối từ một khoảnh khắc ít ỏi nếu như được trở về? Nhưng buồn cười thay, có còn đâu vòng tay nào đón chờ người nơi mảnh đất quê nhà xưa cũ? Liệu rằng người mẹ tóc đã bạc đầu nơi ấy có còn nhớ đến đứa con là mẹ tôi nơi đây? Giọt nước mắt có rơi trong những đêm mất ngủ cũng phải nén lòng mà chảy ngược vào tim, rồi lại bật cười thương xót cho phận người đổi trắng thay đen. Liệu rằng còn được bao nhiêu năm nữa? Còn được bao nhiêu mùa Vu Lan để mong mỗi một ngày trở về?

Tôi quyết định viết những dòng chữ này khi giai điệu của bài hát “Đạo làm con” vang lên những ca từ nhức nhối.

Dù cha ra sao cũng luôn là đấng sinh thành,
Dù mẹ làm sao cũng luôn mang nặng đẻ đau,
Chỉ một giây thôi ... nhắm mắt quên cuộc đời,
hãy nghĩ suy lại những việc làm của ta.
Chỉ một giây thôi ... nhắm mắt quên tất cả,
nghĩ tới Cha Mẹ vẫn đang đong đầy yêu thương.
Chỉ một giây thôi... nhắm mắt quên cuộc đời,
hãy nghĩ suy lại ta tìm mẹ nơi đâu?(1)

(1) Trích từ bài hát "Đạo làm con" - Sáng tác: Quách Beem.

Nhưng tôi lại cảm thấy đối với mẹ tôi - người như đứt từng khúc ruột.

Ngày ông nhắm mắt từ già cỗi đời, nào có ai biết những ngày tang lễ lại là khoảnh khắc cuối cùng mà gia đình được sum vầy, dấu cho những gương mặt ấy đang chảy cùng một dòng máu của người đã khuất nhưng lại nhìn nhau nhạt hơn cả màu nước lã. Phải làm thế nào đây khi mẹ tôi, đạo làm con không thể vẹn toàn? Cha mẹ là duy nhất đối với con cái, nhưng tôi ghen ngào tự hỏi tất cả những đứa con có phải duy nhất của cha mẹ?

Mùa Vu Lan năm nay mẹ tôi hay tin ngoại mắt đã mờ hơn trước, đôi chân gầy gộc có lẽ lại càng yếu. Chỉ là tin xa, được nghe lại từ người thân ở trong quê. Còn tôi thì được biết, hằng ngày ngoại vẫn luôn phiêu những công việc bếp núc thường nhật trong ngôi nhà khang trang hơn ngày xưa rất nhiều. Trớ trêu thay lời kể đó là từ một người thân may mắn được giữ lại bên đời của

người tóc đã bạc. Tôi nghe ghen ngào thay khi lời kể đó được thể hiện với tâm thái vô vàn hạnh phúc? Hạnh phúc? Là hạnh phúc thật sao? Hạnh phúc trọn vẹn đến thế sao? Có thật như vậy không khi mẹ tôi, dù tôi nơi đây vẫn không ngừng mong ngóng, vẫn không ngày nào thật sự nguôi ngoai mà quên đi khúc ruột tình thân đã bị cắt thật sâu.

Chỉ có mấy mùa Vu Lan thôi, mà tóc ngoại đã trắng, mắt ngoại đã nhạt, đôi bàn chân có còn kịp để bước đến cho những năm về sau khi tiếng lòng “mẹ

con” vẫn gọi. Yêu thương cũng như những hạt cát nhỏ bé chứa trong chiếc đồng hồ - là hữu hạn. Yêu thương có thể theo cùng thời gian, nhưng thời gian thì không bao giờ chờ đợi yêu thương. Khe hở của thời gian luôn chắt chiu những hạt cát yêu thương, nhưng chúng ta sao lại để cho yêu thương vụt bay đi dễ dàng quá? Hay tình thân đó chỉ cần một người con, một đứa cháu đã là đủ rồi chăng?

Cuộc đời này, ai chưa hiểu được hai chữ vô thường? Bạn hiểu không? Tôi hiểu không? Người người mấy ai khi thốt ra hai chữ đó mà có cảm thấy xót xa đắng lòng, như là nỗi tiếc nuối đã muộn màng. Tôi không muốn nhìn mẹ cứ thế bật cười cho hai tiếng vô thường quá đối cay nghiệt. Dù mẹ làm sao cũng luôn mang nặng đẻ đau, nhưng sao không thể nhớ đến những đứa con khác cũng là đứt ruột sinh ra. Tất cả đều là con và các con cũng chỉ có một mẹ duy nhất, dù là bất kỳ ai, dù là hoàn cảnh nào thì sự thật ấy mãi mãi bất biến. Và giọt máu đào vẫn còn ấm nóng, vẫn còn rạo rức chảy trong tim của những người con, sự thật đó không ai có quyền chối bỏ hay là biện minh bởi lí do gì chẳng nữa.

Thương lắm mẹ tôi, nhớ người mẹ già phương xa.

Thương lắm mẹ tôi mong mỗi cho ngày đoàn viên của một gia đình.(1)

(1) Thơ Nguyễn Hằng Nga.

Gia đình ấy từng rất nghèo, chỉ là một vách nhà tranh với tường đất sét. Ngôi nhà ấy vẫn in đậm trong kí ức tuổi thơ tôi và gương mặt khắc khoải nỗi buồn của mẹ. Buồn cho tình mẹ con, tình chị em, tình bà cháu cứ từng ngày từng ngày trở nên vô thường bởi những vật chất mưu toan. Hạnh phúc gia đình kia, ai đó đã may mắn hơn tôi, có được thì hãy trân trọng. Yêu thương nào phải chỉ thốt ra bằng lời, gọi là hạnh phúc thì có chắc đã trọn vẹn? Cứ phải chờ đến cơn biến cố của nhân quả cuộc đời mới thực sự nhận ra thì.... Than ôi! Tất cả đều đã vô nghĩa...

Thương lắm mẹ tôi, nơi quê nhà không thể trở về...

Thương quá đổi ngoai tôi, người phương xa có hay chăng nỗi lòng mẹ tôi không được trọn vẹn đạo làm con.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 15: Nước Mắt Chảy Xuôi

Cách đây ít lâu, tôi về thăm quê ngoại, thấy ông bà ngày một già yếu, tôi giật mình tự hỏi: “Cuộc đời này con còn gặp ông bà bao nhiêu lần nữa?”. Chẳng bao lâu sau, tôi đã không bao giờ còn cơ hội ấy nữa.

“Khi tôi biết thương bà thì đã muộn, Bà chỉ còn là một nắm cỏ thôi”(1)

(1) Đò Lèn (Nguyễn Duy).

Dịp Tết tôi về thăm bà. Bà tôi lúc này đã yếu lắm rồi. Bà chỉ nằm một chỗ, ăn uống, vệ sinh phải có người giúp đỡ. Mặc dù đã chuẩn bị tinh thần trước nhưng khi biết tin bà mất, nước mắt tôi cứ trào ra không sao cầm lại được, đầu óc tôi hỗn loạn và tôi chẳng làm được gì nữa. Còn gì đau đớn hơn khi phải lìa xa tình thân máu mủ ruột thịt? Còn gì bất lực hơn khi nghe tin người thân của mình qua đời mà không thể chạy ulla về. Lúc ấy tưởng như tôi đứt từng khúc ruột. Cái cảm giác đó... đối với tôi nó khó nhọc và nặng nề lắm.

Ngày tôi về sương mù giăng kín lối. Tưởng như có bóng dáng ông bà ngoại mỉm cười chờ đón tôi. Nhưng không! Tôi đã không kịp gặp bà lần cuối. Bà tôi đi mà chẳng trăng trối một lời nào. Đó là những ngày miền Bắc rét đậm rét hại và mưa phùn rả rích không ngớt. Cuộc đời tôi chưa từng trải qua những ngày rét mướt khắc nghiệt đến thế. Đó là những ngày lạnh nhất cuộc

đời, đến tôi còn không chịu nổi, huống chi bà đã già yếu như vậy. Bà tôi đi giữa tháng Giêng, giữa những ngày mưa phùn giá rét, mùa xuân tưởng như ngăn lại.

Người ta an ủi tôi rằng con người không ai tránh khỏi được quy luật sinh, lão, bệnh, tử. Người ta nói tôi đừng khóc nhiều vì nước mắt nặng lắm, sẽ khiến bà bận lòng mà không thể thanh thản ra đi. Người ta bảo bà không mất, chỉ là tồn tại dưới một hình thức khác mà tôi không nhìn thấy được. Nhưng khi phải trải qua nỗi đau mất mát thì mọi lời an ủi đều chẳng còn nghĩa lí gì. Và nỗi buồn cũng không thể nguôi ngoai trong một sớm một chiều.

Bà tôi đã sống trọn vẹn một kiếp người và chịu đủ mọi tai ương từ cuộc đời ấy. Mười một năm bà sống chung với bệnh tật, sức khỏe ngày một sa sút, những kí ức cũng cứ thế nhạt dần. Căn bệnh tai biến đã bào mòn cuộc sống của bà và lấy của bà những kí ức đẹp đẽ nhất.

Tôi đi học xa lâu không về quê ngoại, thời gian trôi nhanh như gió thổi, ngoảnh đi ngoảnh lại, tôi đã trưởng thành hơn, còn bà thì ngày một già yếu. Tôi nhìn thấy nỗi bất lực của bà khi muốn nói điều gì đó mà không thể diễn đạt bằng lời. Tôi cảm nhận được nỗi đau khổ của bà khi những việc nhỏ như ăn uống, vệ sinh cá nhân cũng phải có người làm giúp. Bà nằm đó như một tàu lá héo, như một ngọn đèn dầu leo lét. Suốt bao năm qua “Tôi đâu biết bà tôi cơ cực thế”.(1)

(1) Đò Lèn (Nguyễn Duy).

Đúng là con người không ai tránh khỏi được quy luật sinh, lão, bệnh, tử, nhưng cái giai đoạn từ lão đến bệnh, nó khiến người ta đau đớn vô cùng, thậm chí nó còn đáng sợ hơn cái chết. Tôi giật mình khi nghĩ rằng một ngày nào đó mẹ cũng sẽ già đi...

Mẹ tôi, hẳn là đau xót lắm khi không thể ở bên cạnh để phụng dưỡng bà những năm tháng cuối đời. Bao nhiêu khó khăn, mệt mỏi đè nặng lên đôi vai gầy guộc của ông. Con cái rồi cũng phải trưởng thành, cũng có cuộc sống riêng, suy cho cùng đến cuối đời cũng chỉ có người vợ, người chồng là luôn gắn bó cùng nhau.

Giờ thì tôi đã hiểu thế nào là “Con chăm cha không bằng bà chăm ông”. Ngày bà tôi mất, ông òa khóc trước linh cữu của bà, lần đầu tiên tôi thấy ông khóc. Suốt bao nhiêu năm qua, dù mưa dầm, dù nắng gắt, dù khó khăn mệt mỏi, ông vẫn có bà làm người bầu bạn. Nhưng bây giờ bà cũng bỏ ông đi.

Từ ngày bà ngã bệnh, một mình ông vừa chăm bà, vừa lo ruộng vườn, con gà con vịt. Mẹ tôi và các cậu, các dì có chăm bà cũng không bằng ông. Mười một năm ròng rã, ông chăm bà, những mong bà khỏe lại. Nhưng tuổi già không chiến thắng được bệnh tật. Căn nhà thiếu vắng đi bàn tay chăm lo của người phụ nữ, ngoài vườn cỏ mọc đầy, đàn vịt cũng chẳng còn tấp nập.

Tết về, thấy ông tự mình làm được có vài món đơn giản, thấy miếng thịt ông rán cháy đen mà đắng ngắt ở trong lòng. Trong gia đình lúc nào cũng cần bàn tay chăm lo của người phụ nữ. Vậy mà suốt bao nhiêu năm qua, ông đã phải thay bà làm những việc đó, dầu thật vụng về.

...

Không phải tự nhiên mà ca dao có câu:

“Công cha như núi Thái Sơn

Nghĩa mẹ như nước trong nguồn chảy ra”

Phải rồi, chỉ có nước ở trong nguồn chảy ra chứ nước có bao giờ chảy ngược về nguồn. Cũng như, người ta nói: “Nước mắt chảy xuôi”. Tôi từng đọc ở đâu đó một câu chuyện ngụ ngôn rằng: “Quạ mẹ công quạ con qua

sông. Bất chợt qua mẹ hỏi: “Sau này mẹ già yếu, con có công mẹ không?”. Qua con không trả lời. Qua mẹ hỏi lại: “Con có công mẹ không con?”. Lúc này qua con mới nói: “Con xin lỗi. Con không thể công mẹ được”. Qua mẹ đau khổ: “Tại sao vậy?”. “Bởi vì, con còn phải công con của con nữa”.

Câu chuyện trên chỉ là một sản phẩm tưởng tượng của con người. Nhưng nó phản ánh một hiện thực đã trở thành quy luật, dấu quy luật ấy khiến người ta đau lòng. Bạn tôi kết hôn sớm và đã sinh con, từng nói với tôi rằng: “Bây giờ bạn còn độc thân, bạn có muốn mua cái gì cho mẹ thì cứ mua. Sau này bạn có chồng con, lúc nào bạn cũng sẽ nghĩ cho con bạn trước. Chỉ khi nào con bạn không thiếu thốn gì nữa thì bạn mới có thể nghĩ đến người khác, kể cả bố mẹ mình”. Đó là lời chia sẻ rất mực chân thành của một cô gái trẻ vừa mới làm mẹ.

Mẹ mang nặng đẻ đau, nuôi con khó nhọc đến khi con khôn lớn, nhưng không bao giờ mong đợi con sẽ đền đáp công ơn đó. Tôi đã từng nghĩ rằng sau này tôi sẽ kiếm thật nhiều tiền để chữa bệnh cho mẹ. Vậy mà kì thực thu nhập hiện tại của tôi cũng chỉ đủ sống, nhà vẫn phải đi thuê và hàng tháng vẫn chưa dư được đồng nào để dành hay mua đồng thuốc cho mẹ.

Mỗi lần tôi về nhà rồi đi, mẹ vẫn hỏi có thiếu tiền không để mẹ cho. Tôi cười buồn: “Con chẳng biếu mẹ được đồng nào thì thôi. Sao con có thể cầm tiền của mẹ đi được”. Và tôi cũng nhận ra rằng mẹ nuôi tôi khôn lớn không mong tôi có thể báo đáp lại mẹ. Mà nếu có chắc chắn mẹ cũng không nhận. Bởi mẹ thương con bằng trời bằng bể. Mẹ chỉ mong con vững bước trên đường đời, có một cuộc sống an lành, hạnh phúc là mẹ thấy yên lòng.

Mẹ tôi là con cả trong gia đình có sáu anh chị em. Tuổi thơ mẹ vất vả, cơ cực và thiếu thốn bao nhiêu thì mẹ lại dồn tình thương và chăm sóc chúng tôi bấy nhiêu. Mẹ muốn bù đắp những thiệt thòi của mẹ cho con cái. Mẹ chăm sóc cho chúng tôi từng li, từng tí, và có khi cho đến khi con trưởng thành mẹ cũng chẳng hết lo. Ngày bà tôi mất, mẹ tôi khóc ngất bên linh cữu bà nhưng

vẫn không quên gọi điện thường xuyên cho tôi vì tôi đi xa trở về trong đêm. Chỉ khi nhìn thấy tôi run run đứng trước mặt mẹ mới thấy yên tâm. Mẹ đau, mẹ ốm nhưng vẫn không quên nhờ người mua thuốc cho tôi, vì thấy tôi ho và sụt sịt mũi.

Tôi hiểu rằng tôi thương mẹ thế nào thì mẹ cũng thương bà như thế. Và mẹ chăm sóc tôi ra sao thì ngày xưa bà cũng lo lắng, chăm sóc cho mẹ như vậy.

“Mẹ ru cái lễ ở đời,

Sữa nuôi phần xác, hát nuôi phần hồn.

Bà ru mẹ, mẹ ru con,

Liệu mai sau các con còn nhớ không?”(1)

Bạn đừng nghĩ rằng bạn có thể đền đáp được công ơn của cha mẹ. Sự thật là bạn không thể làm được điều đó, dù bạn có kiếm được bao nhiêu tiền đi chăng nữa. Nhưng có những việc bạn có thể làm được, đó là dành thời gian để ngồi bên mẹ, hay đơn giản hơn là thỉnh thoảng gọi điện hỏi thăm mẹ. Liệu ta có thể làm được không? Hay ta quá bận để dành thời gian cho mẹ? Mẹ sẽ chẳng mong ta làm được điều gì cho mẹ, chỉ đơn giản là muốn biết con sống thế nào, có được no đủ, yên ấm hay không. Chỉ cần vậy thôi, đối với mẹ cũng là niềm hạnh phúc.

“Chỉ mong cho ta lớn khôn nên người,

Chỉ mong nhìn thấy nụ cười của ta”.(2)

(1) Ngồi buồn nhớ mẹ ta xưa (Nguyễn Duy).

(2) Đạo làm con (Quách Beem).

Có những dòng nước chảy xuôi,

“Bà ru mẹ, mẹ ru con”, có khi nào ta nhận tình yêu thương của bà, của mẹ như một điều hiển nhiên mà không biết rằng bà và mẹ cũng cần được yêu thương, được chăm sóc, nhất là khi mẹ già đi.

“Mẹ già như chuối chín cây,

Gió lay mẹ rụng con rày mồ côi

Mồ côi tội lắm ai ơi,

Đói cơm ai đỡ, lỡ lời ai bênh?”

Vì vậy, hãy yêu thương, hãy chăm sóc mẹ khi ta còn có thể. Đừng để bị công việc nuốt chửng, đến nỗi không còn thời gian để về thăm mẹ. “Chỉ một giây thôi, nhắm mắt quên cuộc đời, hãy nghĩ suy lại ta tìm mẹ nơi đâu?
(1)

Đừng để một ngày nào đó ân hận, chỉ còn lại những giọt nước mặn chát vương trên khóe mi buồn.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 16: Bố Ơi, Bố Đi Đâu Đây?

“Bố ơi, bố đi đâu đây?”. Bố đi nhưng vẫn ở trong trái tim con ấy thôi, nâng cánh cho con bay vào giấc mơ, cho con một bầu trời rộng mở.

...

Con thích viết lách nên mẹ đã mua cho con một cuốn sổ xinh xắn, và con viết nhật kí, viết về những hờn dỗi của con, về cậu bạn ngồi cạnh, về bí mật của đứa bạn thân... Biết bao những điều thầm kín con đều gửi vào đó. Một ngày bão to, bàn học của con bị nước mưa vào, bố dọn sách vở cho con, và đọc được những dòng hờn tủi ấy:

“Sao bố không cho con xem tivi thêm một phim nữa chứ? Mới có 11 giờ mà, con xem là việc của con, có ảnh hưởng đến ai đâu nào? Hôm nay mẹ đi làm về muộn mà mình vẫn chưa nấu cơm, nhà hơi bừa bộn tí thôi, thế mà mẹ mắng mình cơ chứ? Ăn cơm muộn cũng có sao đâu, dù gì tối mẹ có bận gì đâu. Mình ước gì nhà mình thật giàu để có quần áo đẹp như các bạn, và thật nhiều gấu bông nữa...”.

Bố lặng mình đọc những dòng lưu bút ấy mà không nhận ra con đang đứng lén nhìn bố ngoài cửa, bố viết: “Rồi sau này lớn có sẽ hiểu bố mẹ yêu con nhường nào” vào trang cuối cùng, và cất lại vào chồng sách. Con ngu ngơ không hiểu, chỉ thấy xấu hổ lắm, giấu đi quyển nhật kí đó ở chỗ kín hơn nữa.

Một lần có chú chim nhỏ con bắt được, con háo hức làm ngôi nhà nhỏ cho chú chim thật đẹp.

“Con định làm gì với con chim?”

“Con sẽ làm một lâu đài cho nó, nó sẽ chẳng cần phải đi kiếm ăn đâu, mà ở đây chơi với con.”

“Nó cần được tự do chứ không thể bên con được. Cũng giống như con, đến một ngày nào đó con sẽ phải tự cất cánh, tự tìm lấy bầu trời của riêng mình”.

Con nghe lời bố, thả con chim tung bay lên bầu trời xanh thẳm. Con tự nhiên thấy hạnh phúc, nhẹ lòng hơn nhiều.

Khi con học lớp 2, con thấy bố chuẩn bị rất nhiều đồ đạc vào vali, con vô tư hỏi:

“Bố ơi, bố đi đâu đấy?”

“Bố đi mua kẹo nhiều màu cho con, có màu xanh, màu đỏ, và cả màu hồng mà con thích nữa”.

Ngày ấy còn bé quá, con chỉ ngây thơ cảm nhận việc bố đi nước ngoài là đi chơi ở đâu đó, và sẽ mua quà cho con. Bố đi xuất khẩu lao động để kiếm tiền xây nhà mình. Ngôi nhà ngày ấy làm bằng gạch vôi, cứ đến mùa mưa là lại bị dột bao nhiêu chỗ, con loay hoay kiếm sao cho đủ thau chậu để hứng hết nước mưa.

Cuộc sống quen có bố giờ thiếu đi hình bóng ấy thấy trống vắng với con. Chiều tối nào hai chị em con cũng ra ngồi ở cổng ngõ ngắm dòng người ngược xuôi qua lại, chờ mẹ về và bắt đầu tưởng tượng xem giờ bố đang làm gì. Và 5 năm cứ trôi qua như thế.

Ngày bố về, bố đã ngạc nhiên khi thấy hai đứa chững chạc hơn nhiều rồi. Rồi một ngày kia, con lại hỏi:

“Bố ơi, bố đi đâu đấy?”

“Bố đi Libya”

“ Gần đây không hả bố?”

“Nó ở một nơi rất xa, rất xa, ở tận châu Phi cơ. Ở đấy có cả sa mạc nữa.”

Sau gần một năm, mọi chuyện không được suôn sẻ, Libya xảy ra chiến tranh, tất cả lao động phải về nước. Bố đi bằng một tàu lớn nào đó, tận tháng liền, bật vô âm tín. Cả ba mẹ con lo lắng, hồi hộp dõi theo thời sự, thỉnh thoảng xem dự báo thời tiết lại tự hỏi tàu của bố có qua vùng bão ấy không.

Một tháng kéo dài đằng đẵng.

Nhiều lần giật mình tỉnh dậy trong cơn mơ khi đã ướt đầm cả gối, con lại ngồi thu mình lại mà khóc, lầm bầm: “Cụ ơi, cụ phù hộ cho bố cháu, cháu không muốn mất bố đâu”.

Giấc mơ bố cứ đi xa dần, con đuổi chạy theo, chạy mãi mà chả đến, rồi bị chìm trong bóng tối, chẳng thể xác định được phương hướng. Có khi lại là một con tàu lớn bị chìm nghiêm bởi cơn bão ập tới. Rồi có lúc con lạc vào cả hàng ngàn người từ tàu xuống mà chẳng thể tìm thấy bố đâu... Con lo sợ bởi một tiếng “Nhỡ...”.

Cuối cùng bố cũng về, trong niềm hạnh phúc vỡ òa của con. Bố kể biết bao nhiêu chuyện xảy ra trên đường chạy nạn, trên tàu nữa. Niềm vui lớn nhất của con lúc ấy chính là bố được khỏe mạnh trở về đoàn tụ với gia đình.

Bố vẫn nói: “Bố mẹ nuôi hai đứa chỉ mong sao cho các con sau này học

hành đồ đạc, có nghề có nghiệp để thoát khỏi cái kiếp lam lũ như bố mẹ. Nên các con nhớ học cho tốt vào, đấy chính là đền đáp công ơn của bố mẹ rồi”. Con nhớ đến dòng chữ trên cuốn sổ của con ngày xưa, “Rồi sau này lớn có sẽ hiểu bố mẹ yêu con nhường nào”. Con đã thật đáng ghét, ích kỉ khi trách nhầm bố mẹ. Giá như trước kia con có thể suy nghĩ một chút thì sẽ chẳng thể làm bố đau lòng rồi.

“Bố ơi, bố đi đâu đấy?”

“Bố đi Qatar.”

“Ở đó thời tiết khắc nghiệt lắm ạ, không được mát như Libya do gần biển đâu ạ. Với cả giờ bố không còn được khỏe như trước nữa, sang đó nhờ chẳng may... thì sao? Hơn nữa việc xây dựng cũng vất vả lắm...”

“Bố sẽ ổn mà. Bây giờ con học đại học, còn em con học cấp 3 rồi, sẽ phải có nhiều khoản lắm. Bố đi kiếm tiền nuôi các con. Các con phải học cho tốt đấy, và giúp đỡ mẹ con nữa. Hai năm nữa là bố về, khi đó con cũng là sinh viên năm ba rồi. Lúc ấy con nhớ ra đón bố, và cho bố thấy những gì con đã làm được trong hai năm qua nhé!”.

Bố cúp máy, tiếng tút tút vọng lại, con nghẹn ngào, ghét bản thân đã làm cho bố phải xa quê hương, đến nơi đất khác quê người. Lần này con chẳng thể ra sân bay tiễn bố được. Hôm đó con phải đi học tiếng Anh ở trung tâm, bố biết nên trước khi đi bố không gọi điện tạm biệt con. Bố nhắn cho con một tin rất dài, tận 6 trang, dặn dò con kĩ càng mọi thứ.

Con đã khóc. Bởi bố mắt kém rồi, chẳng thể nào nhìn rõ điện thoại mà nhắn tin, nên bố nào có nhắn tin cho ai bao giờ. Vậy mà hôm nay, bố chắc phải mất cả tiếng mới nhắn được những dòng này. Tin nhắn này, con sẽ chẳng bao giờ xóa đâu, bởi từng câu từng chữ đã được khắc sâu vào trái tim con rồi.

Cả tối, con ngẩn ngơ ngắm nhìn bầu trời đêm, mỗi lần ánh sáng nhấp nháy của máy bay qua là con lại cầu chúc, bởi con tin rằng trong số những máy bay kia sẽ có một cái chở người bố thân yêu của con.

Giờ bố đang cách xa về mặt không gian thôi, còn bao lời dặn dò của bố, tình thương của bố vẫn luôn chan chứa trong cuộc sống của con. Cả cuộc đời bố đã hy sinh cho bọn con. Bố vẫn hay đùa: “Bố có số xuất ngoại, được đi đây đi đó”, nhưng con hiểu gánh nặng trụ cột trong gia đình đè nặng lên đôi vai của bố. Con thích nhất là được ngồi sau xe bố chở đi học, bởi con cảm nhận được tấm lưng kia đã phơi bao sương nắng, che chở cho đàn con.

Con giờ đang lớn, phải rời khỏi mái nhà yên ấm, khỏi vòng tay chở che, khỏi ánh lửa yêu thương mỗi sáng sớm, khỏi tiếng sáo diều vi vu anh hàng xóm thường thả, khỏi mùi quê hương nồng ấm trong từng nắm đất. Con sẽ tìm kiếm cho mình hạnh phúc giữa những nhỏ nhen tính toán của cuộc đời.

Ngoài cuộc đời kia, con sẽ học cách gồng mình lên mà xoay sở, học cách bước đi một mình. Con đường ấy có khi là biển trong xanh biếc, có khi là ánh nắng hoàng hôn, hay giông bão đen tối muốn chìm chết con, có khi lại là sa mạc mênh mông không thấy chân trời...

Dù thế nào con vẫn phải lên đường, giống chú chim kia. Bởi một khi nào đó con khóc tức tưởi trên con đường quanh hiu, hay bơ vơ không biết đi đâu giữa đêm tối mịt mùng thì con vẫn còn bố. Chỉ đơn giản là một cuộc điện thoại ngắn ngủi thôi hay mở lại điện thoại đọc tin nhắn ấy cũng đủ khích lệ con thêm sức mạnh, khiến con chẳng thể từ bỏ được ước mơ của mình. Cảm ơn cuộc đời. Vì con đã được là con của bố!

“Bố ơi, bố đi đâu đấy?”. Bố đi nhưng vẫn ở trong trái tim con ấy thôi, nâng cánh cho con bay vào giấc mơ, cho con một bầu trời rộng mở.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 17: Cây Đồi

Bố tôi ra đi không một lời, nhưng ông đã để lại quá nhiều cho mẹ con tôi, sức mạnh, niềm tin, và đặc biệt là tình yêu, điều tuyệt diệu kết nối chúng tôi với nhau dù là ở nơi đâu.

...

- Ông nấu mận thế này ai ăn được! Mẹ quay mặt đi.

Bố tôi trên tay vẫn bê bát cháo, giọng bình thản:

- Vẫn là cháo ban sáng tôi hâm lại thôi, buổi sáng ăn có thấy bà bảo gì đâu.

Mẹ tôi nằm tựa thành giường, lòng bức bối, mắt nặng trĩu:

- Ông muốn tôi chết sớm thì cứ nói ra. Bố tôi hơi cáu, hai lông mày nhíu lại.

- Tôi chưa chết sao bà chết được.

Đó là câu chuyện tôi hay phải nghe giữa bố và mẹ từ khi mẹ tôi phải nằm liệt giường. Căn bệnh đã khiến mẹ tôi bỏ lại hội dưỡng sinh, quên dần tiếng cười và sự hài hước, tập quen với việc nằm và đếm theo tiếng tích tắc, có những lúc tôi thấy mẹ nhìn chăm chăm vào chiếc đồng hồ như nhìn kẻ thù của mình, rồi lại nhìn trờng trờng lên trần nhà, quay lại nhìn ra cửa sổ với cây

xanh và bầu trời cao vời vợi vẻ mặt lạnh lùng như nhìn cái sẽ chẳng bao giờ thuộc về mình nữa, nhiều lúc thấy mẹ như ấm ức, tủi phận vì có người cướp đi cái gì rất quý giá của mẹ. Mẹ dần ít nói chuyện hơn, kể cả với tôi, sự cáu giận luôn thường trực trong mẹ, nó gặm nhấm tâm hồn mẹ.

Nếu ai đã từng bị bóng đèn sẽ hiểu được phần nào cảm giác của mẹ lúc ấy, bạn càng cố giãy giụa thì cái thân xác của bạn lại càng nghì bạn xuống, sợ hãi, hoang mang, tim bắt đầu đập nhanh, càng cố gắng chừa quậ, tim càng đập nhanh, nỗi sợ hãi dâng cao, mồ hôi toát ra lạnh người, bất lực, những bóng đèn chỉ là cảm giác còn mẹ tôi bị liệt là hiện thực.

Bố bắt đầu quen với công việc của mẹ, đi chợ, nấu cơm, mấy con chim hót véo von bố tạm mang sang nhà mấy ông bạn trong hội chơi chim, vì mẹ tôi thấy chói tai, còn theo tôi mẹ thấy mẹ giống chúng, chẳng hiểu chúng đang hót hay kêu.

Thể thao với bố bây giờ là việc luôn sẵn sàng chạy từ tầng một lên tầng hai, rồi từ tầng hai xuống tầng một khi mẹ gọi hoặc cần thứ gì đó. Bố trước cao to, vẻ ngoài oai vệ, khuôn mặt điềm tĩnh, dù đã cao tuổi nhưng nhiều lần tôi vẫn thấy mấy bà trong khu nhìn bố với ánh mắt vui tươi, sáng rực lên, còn bây giờ họ khen bố dạo này đẹp lão quá, chắc bố chẳng để ý đến bộ tóc bông bênh của bố đã trắng hơn nửa đầu.

Tôi vẫn phụ bố việc nhà, chăm sóc mẹ, dần dần lòng quên đi việc sang nước ngoài học lên cao. Bố là người tinh tế, bố hiểu điều đó khi bố hỏi tôi việc đi du học, vẻ mặt tôi tỉnh bơ, nói bây giờ không muốn đi, rồi lảng sang những câu chuyện chẳng liên quan. Bố nhìn thẳng vào mắt tôi và bảo:

“Bố mẹ chỉ có thể là ngọn đèn soi sáng cho con vững bước đi, chứ không thể là vật cản trên con đường của con cái được. Mẹ con không phải là gánh nặng của con và bố, bà ấy là tình yêu, là điều tuyệt vời nhất gắn kết chúng ta với nhau. Bố hứa sẽ chăm sóc bà ấy thật tốt dù nhiều lúc bố muốn ngủ thiếp

đi bên cạnh bà ấy, nhưng bố sẽ thức, thức đến chừng nào bà ấy còn thở”.

Bố là người học cao, những câu nói triết lý đó tôi đã nghe quá quen, nhiều lúc tôi để nó từ tai này sang tay kia cho nhẹ đầu, nhưng rất tự nhiên, nó trở thành những bậc thang vững chắc dẫn tôi đi trên con đường đời.

Câu nói lần này của bố làm tôi khóc, khóc vì thấy mình vẫn còn bé quá trong ánh mắt bố, khóc vì vừa thấy một con nhỏ được bố tiếp thêm sức mạnh. Và rồi tôi đi, 3 năm học và làm việc bên nước ngoài đầy cố gắng, tôi cố gắng cho những điều tôi tin, bố tin, và mẹ tin nhưng không nói.

Tôi trở về, dường như vẫn chẳng có gì thay đổi, vẫn câu chuyện tương tự ngày xưa.

- Ông ninh thịt dai thế này ai ăn được.

Bố tôi chẳng thay đổi nét mặt, như đoán trước mẹ sẽ nói câu đó.

- Máy xay hỏng, tôi phải giã đấy, miếng nào không nuốt được thì bà nhè ra.

Mẹ như chẳng bao giờ thôi trước khi bố tôi im lặng.

- Ông muốn tôi chết thì cứ nói thẳng ra, tôi cũng mệt mỏi lắm rồi.

Câu nói của mẹ khiến tôi nghĩ đến một câu mà tôi đã từng đọc ở cuốn truyện nào đó “Đời đâu quá buồn, là con người cứ làm cho nó buồn đấy chứ”. Bố tôi vẫn câu nói ấy như quen miệng, nhưng trong thâm tâm ông thực nghĩ vậy.

- Tôi đã chết đâu mà bà đòi chết.

Người tính không bằng trời tính. Bố tôi ra đi trước mẹ, ông đi trong nhẹ nhàng, sau cơn đau tim chóng vánh trong đêm.

Mẹ tôi không gào thét, không khóc, bà nhìn qua cửa sổ, nhìn cây xanh và bầu trời cao vợi, bà bảo tôi đón mấy con chim bố tôi đi gửi về, và thuê lấy một người giúp việc cho mẹ, mẹ làm những việc trước đây mẹ ghét. Tôi gắng hỏi, mẹ trả lời nhẹ tênh:

- Ông ấy không còn, không được nghe ông ấy nói nữa, đón mấy con chim về nghe nó hát cho đỡ buồn. Mẹ sẽ tự chăm sóc được mình với sự giúp đỡ của cô giúp việc, con không cần quá bận tâm, ông ấy sẽ không cần dõi theo mẹ con mình mà lo lắng nữa.

Bố tôi ra đi không một lời, nhưng ông đã để lại quá nhiều cho mẹ con tôi, sức mạnh, niềm tin, và đặc biệt là tình yêu, điều tuyệt diệu kết nối chúng tôi với nhau dù là ở nơi đâu.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 18: Gánh Nặng Cuộc Đời Không Ai Khổ Bằng Cha

Giờ đây con chẳng thể nào gọi bố nâng con đứng dậy mỗi khi vấp ngã. Con lớn rồi con phải tự bước đi, ngã thì đứng dậy và đi tiếp. Không có bố ở bên cạnh nâng đỡ nhưng bố mãi mãi là người bảo vệ, chở che cho tâm hồn dễ thương tổn của con.

...

Đàn ông thường ít khi bộc lộ cảm xúc ra bên ngoài. Phụ nữ khi buồn có thể dễ dàng òa khóc nhưng đàn ông lại chỉ biết giấu nước mắt vào trong. Đàn ông cũng không dễ dàng bộc lộ tình yêu thương của mình. Mỗi khi xa nhà con chỉ nhớ mẹ, có lẽ vì trong thâm tâm con, mẹ là người mang nặng đẻ đau, mẹ luôn ân cần chăm sóc con, mẹ không ngần ngại nói rằng mẹ yêu con và mẹ sẽ khóc vì nhớ con mỗi khi con xa mẹ.

Có lần con đã nói với mẹ rằng con yêu cả bố và mẹ nhưng mỗi khi đi xa con lại chỉ nhớ có mỗi mẹ thôi. Mẹ trách con: “Bố ở nhà lo lắng cho từng li từng tí mà đi xa lại không nhớ bố”. Tình yêu con dành cho bố giống như những cơn mưa dầm thấm lâu, mỗi ngày từng chút, từng chút một con lại thấy yêu bố và nhớ bố nhiều hơn. Đó là khi con đã khôn lớn và nhận thức được nhiều điều, cũng là lúc con không còn cơ hội về thăm bố mẹ thường xuyên nữa.

Nếu như mẹ có thể dễ dàng ôm chúng con vào lòng, hôn lên đôi má bầu bĩnh và nói: “Mẹ yêu các con nhiều” thì bố lại không làm vậy. Con nhớ hồi

nhỏ có lần em kể đêm ngủ bố cứ hôn trộn em, râu của bố cắm vào khuôn mặt búng sữa của nó làm nó tỉnh giấc. Lúc ấy mẹ cười bảo: “Bố yêu con nên mới hôn con đấy”. Gia đình cũng có những khi cơm không lành, canh chẳng ngọt, những khi bố mẹ xảy ra “chiến tranh” cả hai chị em đều về phe mẹ, để bố ngồi lặng lẽ một mình. Con thấy mắt bố hơi ươn ướt, khi đó con mới hiểu không phải lúc nào bố cũng tỏ ra cứng rắn như con vẫn nghĩ, cũng có những khi bố thấy chạnh lòng.

Con đi học xa từ bé, nỗi nhớ gia đình luôn ngự trị trong con. Hình ảnh của mẹ như một dòng suối mát lành chảy suốt các trang viết của con nhưng con chưa một bài viết nào dành riêng cho bố. Sắp đến Ngày của cha, những cảm xúc và kỉ niệm về bố cứ ngập dần đầy trong tâm trí con.

Thỉnh thoảng con đi ăn sáng gặp một người cha hay đưa con gái đi ăn, nhìn cái cách ông bố trẻ chăm sóc cho con gái mình con lại nhớ đến hình ảnh hai bố con mình của những tháng năm về trước. Thuở con còn bé nhỏ ở trên lưng bố rắn rỏi, vững chãi. Tưởng như chớp mắt một cái thôi, con đã lớn ngần này rồi. Mỗi lần về thăm nhà, lại thấy tóc bố bạc thêm một ít mà “con chẳng làm được gì cho cha”.

Con nhớ hồi còn bé, con có thể ngồi hàng giờ nghe bố nói, bố giống như một chân trời kiến thức vậy. Sau này khi con đi học, bầu trời kiến thức của con ngày càng rộng mở hơn. Học được dăm ba chữ đã nghĩ là mình tài giỏi, về tranh luận với bố và trách bố sao mà lạc hậu.

Bố không giận, không quát mắng con mà chỉ lặng lẽ nói: “Con hơn cha là nhà có phúc. Đời bố đã thiệt thòi về con đường học vấn, giờ bố chỉ mong có thể hi sinh đời bố để củng cố đời con”. Lúc đó con đã buồn và rất hối hận, cảm thấy mình như một con ngựa non háu đá.

Người ta thường nói con gái thường thân thiết với bố hơn còn con trai lại hợp với mẹ. Ở con cũng có nhiều điểm tương đồng với bố hơn, về sở thích,

về tính cách. Con biết tình yêu bố mẹ dành cho hai chị em con là như nhau nhưng vì con là con gái, bố thường bên vực con nhiều hơn.

Từ bé đến giờ bố chưa một lần đánh con, bố nói rằng không bao giờ đánh phụ nữ, mà con gái chân yếu tay mềm, lớn lên theo chồng chẳng được ở cùng bố mẹ nhiều. Thương con, bố chỉ dạy bảo mỗi khi con sai mà không cần dùng đến roi vọt. Con nhớ hồi nhỏ mỗi lần con hư, bị mẹ đánh đòn, bố luôn là người bên vực cho con.

Trong mắt của con, bố như một cái cây vững chắc và rợp bóng mát, luôn che chở cho mẹ con con. “Gánh nặng cuộc đời không ai khổ bằng cha”. Là người trụ cột trong gia đình, bố có nhiều thứ phải lo toan. Có những hôm đi làm về mệt, mẹ ăn cơm rồi đi ngủ sớm, nhưng con vẫn thấy bố thức rất khuya, ngồi trầm ngâm bên ấm trà đặc.

Con không biết trà làm bố không ngủ được hay những lo toan khiến bố không ngủ được. Con vô tư đến mức vô tâm. Con đã không biết bố đã vất vả, nhọc nhằn như thế nào? Những gánh nặng trên đôi vai gầy của bố chưa bao giờ con biết. “Mang cả tấm thân gầy cha che chở cho con” – theo cả nghĩa đen và nghĩa bóng.

Nhớ năm ấy vào một đêm mưa bão, cây cối, nhà cửa bị quật ngã đổ rạp, bố đã dùng cả tấm thân của mình để che chắn cho mẹ và em khỏi cái cột, cái kèo rơi xuống.

Con đi học xa, bố dặn con nếu có ai bắt nạt thì cứ gọi điện về cho bố. Dù là Hà Nội hay bất cứ đâu bố cũng sẽ đến để bảo vệ cho con. Hồi nhỏ khi con mới tập đi, ngã thì có bố nâng, mỗi chân sẽ có bố cõng.

Mỗi khi trời mưa con lại nhớ đến bài hát: “Em ơi em, dừng lại nào. Này đằng kia có mưa! Trông kia xem đường ngập bùn, trượt chân em biết kêu ai?” Ngã khóc em gọi: “Bố ơi!”. Giờ đây con chẳng thể nào gọi bố nâng con đứng

dậy mỗi khi vấp ngã.

Con lớn rồi con phải tự bước đi, ngã thì đứng dậy và đi tiếp. Không có bố ở bên cạnh nâng đỡ nhưng bố mãi mãi là người bảo vệ, chở che cho tâm hồn dễ thương tổn của con. Mỗi khi mệt mỏi, tâm không an, chỉ cần gọi điện về cho bố, khi giọng nói ấm áp của bố vang lên con lại thấy lòng bình yên trở lại. Không có bố bên cạnh, con vẫn một mình đi về phía mưa.

Con là một đứa con gái vụng về đủ thứ. Hồi mới lớn mẹ bắt con tập nấu ăn nhưng con không thể nấu nổi một bữa cơm ngon. Mẹ thường mắng con vụng về quá sau này không lấy được chồng hoặc người ta đón về cửa trước sẽ rước ra cửa sau. Mẹ so sánh con với “con người ta”. Lòng tự ái trẻ con dâng lên, con đã giận dữ mẹ.

Lúc đó bố chỉ nhẹ nhàng nói: “Học nấu ăn không phải để phục vụ ai mà phục vụ bản thân mình trước tiên con à”. Sau này khi đi học xa con mới thấu hiểu những gì bố mẹ đã dạy con. Giờ đây con đã biết cách tự chăm sóc cho bản thân mình. Con chỉ buồn là chưa nấu được cho bố mẹ một bữa cơm ngon. Con hiểu chỉ có bố mẹ mới chấp nhận ăn cơm bữa sống, bữa khô, bát canh khi mặn, khi nhạt, luôn động viên con để con có thể nấu được một bữa ăn tử tế.

Con đi học đại học ở một thành phố xa xôi, lần đầu tiên bố nói rằng bố rất nhớ con, bố đã thôi không còn giấu cảm xúc ở trong lòng nữa. Con nhớ mỗi lần tiễn con đi ở bến tàu, bến xe, bố sẽ lặng lẽ đứng nhìn cho đến khi chuyển xe đi khuất.

Qua cặp kính, con vẫn cảm thấy mắt bố hình như ươn ướt. Mặc dù ở nhà bố đã dặn con cặn kẽ đủ điều mà tàu vừa lăn bánh được một lúc bố đã gọi điện cho con. Bố nói bố đang ngồi nghỉ chân ở đỉnh dốc, con mới đi thôi mà bố đã thấy nhớ quá. Nhắm mắt lại, con tưởng tượng ra hình ảnh bố nhỏ bé nhưng mạnh mẽ và rần rỏi trên một đỉnh đồi đầy gió.

Bố ơi, con bây giờ đã lớn, con sẽ phải tự bước đi tới những bến bờ xa xôi của định mệnh. Nhưng bố vẫn luôn là bóng mát chở che cho tâm hồn con. Ngày sinh nhật con, bố nhớ đến từng giây từng khắc. Vậy mà suốt bao nhiêu năm qua, sinh nhật bố chưa một lần con nhớ. Bố ở quê làm việc quanh năm suốt tháng, không bao giờ biết đến ngày chủ nhật, càng không để ý đến ngày sinh nhật của mình.

Vậy mà năm nào cũng thế, cứ đến sinh nhật con là bố lại nhắn tin hoặc gọi điện chúc cho con những điều tốt đẹp. Có lẽ bố cũng chưa từng nghe nói đến Ngày của cha nhưng con vẫn muốn nhân dịp này để gửi đến bố những lời cảm ơn. Cảm ơn bố vì đã sinh ra con. Cảm ơn bố đã luôn bảo vệ và yêu thương con suốt cuộc đời này. Giờ đây con ở xa, con chẳng mong gì hơn là bố mẹ luôn khỏe mạnh, hạnh phúc để con có thể yên tâm. Bàn chân con đâu có đi xa đến đâu, con vẫn biết có một nơi thương nhớ để quay về.

Giá mà có bờ vai của bố để con tựa vào.

Bố ơi, tình yêu không có bắt đầu và kết thúc thật rõ ràng nhỉ, tình yêu đến tự nhiên rồi cũng tự nhiên mà trôi đi, đâu đâu đấy trong lòng vẫn còn nguyên những kỷ niệm. Bố, tình yêu có sự hy sinh, có vị kỷ và nhiều mùi vị khác nữa phải không bố?

...

Bố à, ngay lúc này con muốn tựa vào vai bố quá!

Con gái không muốn quay cuồng giữa dòng người xuôi ngược, bước chông chênh trên con dốc gồ ghề, con chỉ muốn ngồi bên bố và mè nheo với bố thôi.

Bố kể con nghe chuyện tình yêu của bố và mẹ. Mẹ bảo ngày xưa chỉ gặp bố một lần trong ngày cưới rồi về sống với nhau, khi anh chị con lần lượt ra

đời thì hai người cùng vất vả chăm lo, dạy dỗ.

Bố có yêu mẹ con không, hay bởi vì ông bà sắp đặt nên bố chỉ còn cách vâng lời, nhưng thật, chưa từng bố yêu mẹ sao...dù là chút ít yêu thương, dù là ngăn ngui trước lúc bố rời thế giới này ư? Bố ơi, vậy tình yêu là ràng buộc nhau bằng trách nhiệm, tình nghĩa, con cái chứ không phải yêu nhau, hiểu nhau sâu đậm rồi cưới à?

Con nhớ như in cái hôm bố ngủ mà không bao giờ tỉnh ấy, mắt mẹ đỏ hoe và không rơi được giọt nước mắt nào. Chẳng phải mẹ nén lại đau bố, vì mất chồng, vì mất mát đột ngột và lớn lao quá nên mẹ chịu đựng không nổi. Mẹ đã yêu bố, đúng là mẹ đã yêu bố thật nhiều rồi phải không ạ?

Bố ơi, tình yêu không có bắt đầu và kết thúc thật rõ ràng nhỉ, tình yêu đến tự nhiên rồi cũng tự nhiên mà trôi đi, dấu đầu đấy trong lòng vẫn còn nguyên những kỷ niệm.

Hồi còn bé xíu, con hay hỏi chuyện về bố. Mỗi lần như vậy, mẹ đều quệt nước mắt lấm lem trên mi rồi nói bằng cái giọng trách “yêu” bố: “Bố mà ầu lăm, dẫn mà đi hớt tóc y kiểu của anh mà...Bố mà sáng nào cũng cà phê hết, công mà trên vai, tay thì dắt anh mà theo...Giờ thì bố mà “đi bán muối” rồi con ơi...”.

Câu cuối, mẹ xuống giọng nghèn nghẹn bố à. Nếu bố nghe được tất cả thì như thế nào hở bố? Bố ơi, bố không cảm thấy tình yêu của mẹ chẳng chịt những nỗi đau sao, tình yêu của mẹ quê mùa nhưng thiêng liêng biết nhường nào bố nhỉ? Thế còn bố, tình yêu của bố dành cho mẹ không màu

mè, đường mật nhưng vẫn ấm áp, thâm lặng ấy thôi?

Bố, tình yêu có sự hy sinh, có vị kỷ và nhiều mùi vị khác nữa phải không bố?

Bố, con yêu nhé! Yêu một người đàn ông như bố ấy? Được không bố?

Người đàn ông mà con yêu sẽ là người mà con trao gửi thứ tình yêu tự do chứ không ràng buộc, bố nhé!

Người ấy là người không hoàn hảo mọi mặt nhưng luôn muốn hoàn thiện mình.

Người ấy không gương mặt đẹp như thiên sứ nhưng có trái tim đẹp như bố.

Người ấy không chiều chuộng con hết mực nhưng hiểu những chuyện con làm.

Người ấy không giàu có nhưng có tấm lòng bao la.

Người ấy không nói yêu con từ chót lưỡi nhưng dành một chỗ quan trọng cho con trong trái tim.

Người ấy không tặng con những món quà đắt tiền, nhưng tặng con những niềm vui chẳng gì sánh được.

Người ấy không chở con đi hết mọi ngõ ngách thành phố, nhưng có nơi mà chúng con lưu lại những ký ức diệu kỳ, nhớ về nhau mãi.

Người ấy được phép uống ít rượu bố nhé, như bố vậy, nhưng không được đập phá đồ đạc hay thốt ra những lời làm gãy vỡ những mối quan hệ tốt đẹp xung quanh.

Người ấy được phép làm tổn thương con chút ít bố nhé, để con hiểu và trân quý hạnh phúc đang có.

Người ấy cũng được “hung hăng” tí tẹo để con bớt dựa dẫm và mè nheo ghen bố.

Con nhớ bố quá, nếu có bờ vai bố đây để con tựa, con sẽ mè nheo nhiều lắm bố ạ: “Con không muốn yêu ai cả, con chỉ muốn sống cạnh bố. Yêu bố nhiều, bố ơi!”

Con gái của bố!

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 19: Con Còn Chưa Kịp Công Cha Trên Lưng

Một ngày trời mùa đông, những cơn đau đã thôi hành hạ cha, những cơn ho dai dẳng cũng chấm dứt. Đứa con gái như tôi chẳng bao giờ có thể thực hiện nguyện vọng công cha trên lưng của mình.

...

Bố - người đàn ông đầu tiên và duy nhất trên đời mà con gái mãi yêu thương. Dáng người thấp, nhỏ nhắn mực thước nhưng là bóng cây che chắn cho cả nhà.

Bố con rất hiền, hiền lắm. Mọi người bảo bố mình hiền như đất. Từ bé đến lớn chưa khi nào bố to tiếng hay dùng đòn roi với con. Hầu như mình bị ăn đòn nhiều là từ mẹ. Mỗi lần như vậy mình đều nhờ những chiếc phao cứu trợ từ bố và bà. Nếu hỏi điểm gì đặc biệt của bố, mình trả lời ngay đó là “tấm lưng” ấm áp.

Tôi thích tấm lưng đó, ấm áp và dễ chịu lạ lùng. Ngày nhỏ, các bạn có con ngựa gỗ ngồi phi nước đại, tôi không có. Đang chơi với bạn tôi lủi thủi về nhà, bố thấy con gái buồn thiu, ôm con gái và lòng cương nghị: “Để bố làm con ngựa cho con gái nhé”.

Mỗi lần được ngồi trên lưng bố, làm điệu “Nhong nhong ngựa ông đã về...” là thích lắm, cười không ngớt. Năm tôi năm tuổi, ở làng bị dịch tả, tôi cũng bị, không ăn được chỉ uống nước. Nhìn như con mèo hen, bố mẹ nhìn

chắc xót xa lắm. Không chơi cũng chẳng vui đùa, bố phải ở nhà để trông tôi. Bố cũng tôi đi rong trong xóm, đu đưa làm chiếc võng cho tôi ngủ.

Ngày ấy quê tôi thỉnh thoảng lại có gánh hát về làng. Mỗi lần về lại ở lại diễn tận ba bốn hôm lặn, lũ trẻ con chúng tôi hiếu kỳ thường chạy theo gánh hát, xem họ làm sân khấu, tập diễn và trốn đằng sau cánh gà lén xem họ trang điểm. Đặc biệt cái sân khấu kia như hút hồn tụi tôi. Khác hẳn cái nơi đường đất chưa có điện đường, thứ âm thanh và ánh sáng hoành tráng đó là lần đầu tiên tôi được thấy.

Dù nhà tôi lúc đấy hãy còn nghèo nhưng tối nào gánh hát biểu diễn tôi đều được bố mua vé dẫn vào trong rạp xem hát. Muốn tôi nhìn được rõ hơn cha thường để tôi ngồi trên vai. Tôi thấy mình thật cao lớn, lớn hơn lũ nhóc đang đứng phía dưới. Cảm giác lúc đó thật khó mà nói thành lời, còn hơn cả khi tôi được đứng trên sân thượng tòa nhà Keang Nam 70 tầng của Hà Nội.

Ngồi trên vai cha, tôi được nhìn trọn vẹn khoảng sân khấu rộng lớn và không bỏ sót một chi tiết nào. Cha đã cống cả tuổi thơ tôi trên lưng như vậy đấy!

Rất nhiều năm sau này khi cha lớn tuổi và tôi cũng đã lớn. Tôi chẳng thể nào được ngồi trên lưng cha được nữa, vì tôi đã lớn mất rồi! Sức khỏe của cha càng ngày càng kém đi. Còn nhớ, vào những ngày mùa đông chẳng đêm nào cha được ngon giấc. Từng cơn ho kéo dài trong đêm mỗi lúc càng dữ dội. Thương cha lắm mà chẳng làm gì được cho cha hết bệnh, chỉ luôn miệng cầu ông trời mong sao cha được khỏe mạnh. Bệnh viêm phế quản cứ hành hạ cha mãi, khi nào trở trời, lạnh lạnh cha lại lên cơn ho. Lúc đấy chỉ ước trời miền Bắc không có mùa đông...

Năm tôi học đại học năm nhất. Khi ấy ở nhà xảy ra biến cố, cha bị xe máy va phải, gãy chân phải mổ để bó bột. Nhưng chẳng ai báo tin cho tôi biết, khi cha được đưa vào bệnh viện ca mổ thành công, cha ổn định lại mọi người

mới gọi báo cho tôi. Chẳng biết tôi lên xe khi nào, chỉ biết tôi đi như chạy. Trên xe lòng nóng như lửa đốt, chỉ mong nhanh nhanh về đến nhà để được gặp cha.

Chắc là cha đau lắm... Đến bệnh viện, ngồi đợi 5 tiếng mới có giờ vào thăm bệnh. Vào phòng cha nằm, nhìn thấy cha mà lòng tôi quặn thắt. Cha nhìn tôi mỉm cười, tôi nhìn cha nhưng nước mắt cứ rơi. Cha bảo: “Bố không sao, bố sắp khỏi rồi, sao con phải khóc!”. Tôi càng khóc dữ hơn. Đêm đó tôi ở lại với cha, cha ăn được có ít vì vết thương vẫn còn đau.

- Bố muốn đi vệ sinh.

- Để con công bố.

- Con dìu bố đi, bố nặng vậy làm sao con công được chứ! – Bố cười.

Ước chi lúc đó tôi có sức mạnh để công được cha. Muốn nói với cha rằng: “Cha là mặt trời của con, hãy để con được mang cả mặt trời trên lưng cha nhé!”

Sau đợt ốm ấy, sức khỏe cha càng ngày càng kém. Cha không làm được những công việc nặng. Mỗi lần tôi về thăm nhà, cha lại ra đầu ngõ đợi tôi, gánh nặng cuộc đời in hằn lên mái tóc, khuôn mặt và dáng người của cha. Cha hi sinh nhiều vì gia đình, con cái và bây giờ trên đôi vai ấy đang mang nặng những cơn đau và khổ tâm mà tôi không thể biết...

Những tưởng mọi tai ương chẳng đeo bám cha nữa. Tôi không biết rằng cha còn mang trong mình căn bệnh ung thư quái ác. Nhìn cha ngày một tiêu tụy, tôi hỏi thì cha bảo cha không sao.

Cả nhà giấu không cho tôi biết chuyện, tôi đang học năm cuối những lần về thăm nhà càng ngày càng ít đi.

Cha phát hiện bệnh khi mình đã vào giai đoạn cuối, cha không đi lại được, không ăn được cơm, chỉ ăn cháo. Những hôm tôi về thăm, cha đều cố ăn hết cháo một cách khó nhọc. Nhìn ánh mắt và khuôn mặt cha tôi biết cha đang đau lắm, cha chỉ cố gắng cho chúng tôi vui...

Một ngày trời mùa đông, những cơn đau đã thôi hành hạ cha, những cơn ho dai dẳng cũng chấm dứt. Cha rời xa chúng tôi đến một nơi ở mới, một nơi rất xa với chúng tôi. Chắc rằng ở nơi đó rất tốt, cha chẳng bao giờ bị bệnh nữa nhưng tôi mãi mãi không được nhìn lại dáng cha. Đứa con gái như tôi chẳng bao giờ có thể thực hiện nguyện vọng cống cha trên lưng của mình...

Mọi việc đã trôi qua nhiều năm mà cứ ngỡ như ngày hôm qua. Xuân sang rồi sao con thấy lạnh cha à!

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Ba À, Lạnh Nhất Trên Thế Gian Đây Không Phải Là Mùa Đông

Ba à, lạnh nhất trên thế gian này không phải mùa đông. Khi trái tim con người ta không còn biết yêu thương nữa thì hóa ra đó là nơi lạnh nhất! Thương ba, con vẫn đủ ấm!

...

Hai bàn tay con đan khít vào nhau, bấu siết ấy mà vẫn cảm thấy dường như tất cả sương giá, gió đông đang dồn góp cho cái rét buốt thêm dày, nom như một lớp băng tuyết mỏng dính đang luồn lẩy trong da thịt con...

18 năm rồi, con vẫn không thể quên ngày đó. Ngày con cảm nhận được có một người để tuột bàn tay con và nằm im trên đi-văng, không phải giấc ngủ 8 tiếng mà là giấc ngủ của rất dài và không tỉnh dậy nữa. “Ba không chết, ba nằm ngủ thôi”. Con không dám nói ra ý nghĩ đó với ai cả, ai cũng cho rằng ba chết và tội nghiệp một đứa bé như con.

Người ta đi qua đi lại ồn ào, nói lại chuyện của ba. Con ngồi dựa vào cánh cửa ván, cầm miếng gạch vụn cào xuống, chẳng hình thù gì, cúi gằm để che giấu nỗi sợ của mình. Nhưng có điều là con không khóc, thật sự lúc đó con phải khóc với lý do gì ba nhỉ? “Ba không chết, ba nằm ngủ thôi”.

Ba à, nếu ba thấy bộ dạng con lúc đó chắc ba cười con, xoa đầu và bảo con ngoan. Nhưng ba ơi con chỉ muốn ba sống thêm với con vài ngày, vài năm

nữa để những đứa hàng xóm không dám bắt nạt con, để ba công con đến trường mỗi sáng, để kỷ niệm của ba con mình nhiều hơn tí nữa... Nhưng tại sao con không có được điều rất thường tình như bao đứa trẻ khác?

Cũng lâu rồi, những câu hỏi ngô nghê ấy bây giờ đã đóng bụi, không còn đủ sức lay dậy nỗi niềm trong con nữa: Hình dung ba vẫn còn trong trí nhớ, không đậm đầy nhưng vừa đủ để tự hào rằng ba không chết, ba nằm ngủ trong trái tim con thôi! Ba ơi, con biết ơn ba vì ba tồn tại như một thiên sứ trong lòng con.

Mỗi khi con cười khố với những chuyện dường như tốt đẹp, nào ngờ là cú sốc không thể tưởng...

Mỗi khi con sợ hãi, con thường rúc ở một góc phòng lắng nghe nỗi sợ hãi bên trong con gầm rú, thét gào...

Mỗi khi con chạy hụt hơi vì muốn rời xa những thứ quá sức chịu đựng...

Mỗi khi và rất nhiều lần mỗi khi ấy... con thường đặt bàn tay lên ngực, con nghĩ tới máu huyết đang lưu chuyển trong cơ thể là kết tinh yêu thương của ba mẹ nên con có bội lần sức mạnh để bước đi, chống chọi ngoan cường như một chiến sĩ những năm giải phóng.

Ba của những đứa trẻ khác sẽ bế bồng nó lên khi nó đạt điểm mười, sẽ đòn roi khi nó bị điểm kém, còn ba con thì khác. Ba mỉm cười mà không cho con nhìn thấy, ba muốn con đừng tự kiêu dù là điều nhỏ nhất nhất, ba không khen con bao giờ nhưng lúc nào cũng bên cạnh con.

Ba của những đứa trẻ khác sẽ tức giận, sẵn sàng dấm vào mặt kẻ gây đau khổ hay tổn thương con mình, còn ba của con thì khác...ba ôm ấp những tế bào bị thương và xoa dịu những vết thương trong lòng con.

Ba của những đứa trẻ khác sẽ thương nó khác với cách mà ba thương con,

ba nhỉ?

Con đang nhìn màn sương trắng bạc phủ mờ cảnh vật buổi sớm nay, cảm giác lạnh lẽo, rất mượt đột ngọt chui tọt vào tay áo. Nhưng ba à, lạnh nhất trên thế gian này không phải mùa đông, cũng không phải là vùng đất với những kiểu kiến trúc bằng tuyết buốt giá như Nam Cực... Khi trái tim con người ta không còn biết yêu thương nữa thì hóa ra đó là nơi lạnh nhất!

Mùa đông vẫn lùa những luồng khí lạnh lẽo nhưng con sẽ nhớ mặc áo đủ dày và giữ trái tim mình không đóng băng dù bất cứ điều gì xảy ra. Thương ba, con vẫn đủ ấm!

Con gái, Hồ Bé Linh

P/s: Những đợt gió lạnh, tôi nhớ ba tôi ngày đó...

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 21: Cha Chạm Vào Loang Lổ Rêu Phong

Người con trai giơ tay chạm nhẹ vào bức tường. Bức tường cũ đổ nát, cỏ dại mọc đầy lan từ bờ tường bên này sang bờ tường bên kia. Bàn tay anh run run, từ khóe mắt, một giọt nước lạnh buốt lặng lẽ rơi xuống. “Bố, con về rồi đây...Con...xin lỗi...”

...

- “Cha chạm vào loang lỗ rêu phong, mong các con trở lại”. Câu này, hay thật đấy! Khoảng hơn chục năm nữa, khi mà lớn lên rồi thì chắc bố cũng như thế.

Người con trai giơ tay chạm nhẹ vào bức tường. Bức tường cũ đổ nát, cỏ dại mọc đầy lan từ bờ tường bên này sang bờ tường bên kia. Ánh nắng chiều ảm đạm hắt lên khuôn mặt anh. Bàn tay anh run run, từ khóe mắt, một giọt nước lạnh buốt lặng lẽ rơi xuống.

Anh khuyu xuống, quỳ trước hai cánh cổng sắt hoen gỉ. Đầu cúi gằm, anh không ngẩng lên, giống như chưa dám nhìn vào phần tội lỗi khủng khiếp mình từng mắc phải.

- Bố, con về rồi đây...Con...xin lỗi...

Con đường vắng găm đầy đá sỏi, cào xước tâm trí, bật ra những mảnh ký ức sắc nhọn. Trí nhớ giống như thủy tinh vỡ, càng nắm chặt thì bàn tay càng

chảy máu đầm đìa.

Một ngày mưa, con đường đất lầy lội, cậu bé rón rén từng bước chân, hai bàn chân nhỏ bước rồ lâu mới được một quãng ngắn, bùn bắn lên áo quần nhuộm màu đất đỏ. Đằng sau cậu, người đàn ông trẻ thong thả bước đi, nhìn bóng lưng cậu bé và cười. Cậu bé chột quay đầu lại, vẫy vẫy bàn tay nhỏ xíu và gọi thật to:

- Bố ơi nhanh lên! Chân bố to mà sao đi chậm thế?

- Chân bố to nên nặng lắm, không đi nhanh được!

Cậu bé nghe bố nói vậy thì không thắc mắc nữa, liền quay về phía trước tiếp tục đi. Được vài bước thì trượt chân ngã, quần áo đầu tóc lấm lem đầy bùn.

- Bố ơi cứu con!

Người bố không còn chậm chạp, mà sai những bước dài, mặc kệ bùn bắn lên quần áo. Nhưng bước chân người bố không dừng lại ở nơi con mình ngã, mà đi lên phía trước một quãng, rồi mới quay đầu lại cười:

- Con bẩn lắm, bố không đỡ đâu, tự đứng lên đi! Trời mưa té nước ướt mất tuổi thơ rồi...

Cậu bé còn non nớt, không biết rằng người bố đang dạy cậu. Tự bước đi bằng đôi chân của mình. Nếu vấp ngã, thì tự đứng lên.

Người bố cầm một tờ giấy đặt bên cạnh con trai. Người con trai rời mắt khỏi màn hình laptop, liếc liếc tờ giấy, không nói lời nào.

Trên tờ giấy ấy, ghi kết quả học tập của học kỳ, bên cạnh chữ “Giỏi” ở cột Học lực, rõ ràng có một dòng chữ bằng mực đỏ ở cột Hạnh kiểm, cùng dòng

với tên con trai: Trung bình (thường xuyên nghỉ học không phép).

Người bố vỗ vỗ vai con trai:

- Có chuyện gì thế con? Bố nghĩ chúng ta cần nói chuyện, như hai người đàn ông!

Người con trai đang tuổi nổi loạn đứng bật dậy, hét lên:

- Bố để cho con yên được không? Rồi chạy ra khỏi phòng.

Cậu không để ý rằng, bàn tay bố vỗ lên vai cậu, đã không còn mạnh mẽ như xưa, và mái tóc của bố, từ khi nào đã không còn là một màu đen nữa.

Một ngày mùa thu.

Trong phòng trọ nhỏ, chàng trai trẻ đang cắm cúi sắp xếp đồ đạc thì điện thoại reo:

- Alô, bố ạ?

Đầu dây bên kia, người bố nói, giọng khàn khàn, và dường như hơi thở có chút khó khăn: "Chuẩn bị đồ đạc chưa con? Bên đây lạnh lắm, nhớ mang đủ áo ấm".

- Vâng con đang chuẩn bị.

- Ừ, hôm qua bố vừa gửi tiền, ra rút về mua gì thì mua.

- Mai đi rồi hôm nay còn mua gì nữa hả bố? Để con rút ra xong gửi người mang về cho bố! Mà sao giọng bố lạ thế? Bố mệt à?

- Cảm cúm một tí thôi ấy mà, mấy hôm là khỏi, không sao đâu.

- Vâng, con cúp máy đây. Bố ở nhà giữ gìn sức khỏe nhé, mai con đi sớm không gọi về nữa đâu.

- Ừ, đi cẩn thận con nhé!

- Vâng, con chào bố!

- Chào con!

Cuộc điện thoại ngắn ngủi chưa đến một phút. Người con trai để điện thoại sang bên cạnh, tiếp tục sắp xếp đồ cho vào vali. Ngày mai, cậu sẽ lên máy bay, nơi đến là một chân trời xa lạ, nhưng rất nhanh thoi, sẽ trở nên quen thuộc, đó là nơi cậu sẽ thực hiện ước mơ. Bố cậu chắc sẽ tự hào lắm!

Cách đó gần 300km, nơi quê nhà của cậu, trong căn nhà nơi cậu lớn lên.

Người đàn ông ngỡ ngẩn nhìn màn hình điện thoại hồi lâu, rồi đột nhiên giống như không tìm được nữa, lên cơn ho dữ dội. Ông vội lấy khăn giấy che miệng, khạc ra một ngụm máu.

Lấy một tờ khăn giấy khác lau hết vết máu trên miệng, ông cười với cái điện thoại:

- Con trai, con sẽ thành công! Cố gắng lên!

Mấy tháng sau khi người con trai đi du học, người bố qua đời. Số tiền người con trai nhờ người gửi lại nhà trước khi đi trở thành tiền lo đám ma cho bố.

Khi nhận được điện thoại, người con trai ngất xỉu giữa sân trường.

“Cháu đang thi đúng không? Bố cháu dặn cháu đừng về, cứ lo học hành cho tử tế...”

“Yên tâm, ở nhà đã có các bác các chú lo...”

Vậy là người con trai không về thăm bố, tiếp tục lăn lộn nơi xứ người. Mới đấy mà đã hơn 6 năm trôi qua.

Ở đây có bạn bè, có ước mơ, lý tưởng. Ở đó chẳng còn gì, người thân thiết nhất cũng không còn nữa. Vậy thì cần gì phải về?

Anh đang xin việc, định sẽ ở lại đến cuối đời, không về Việt Nam. Đáng lẽ anh đã làm như thế.

Cho đến một ngày anh choàng tỉnh giữa đêm, mồ hôi đã ướt đẫm lưng áo. Trong giấc mơ, một ngôi mộ cũ mọc đầy cỏ dại, trên bia mộ đề tên bố anh. Anh bật dậy vợ hết đồ đạc ném vào vali.

Mấy tiếng đồng hồ sau, anh có mặt trên máy bay, về nước, lần này sẽ không đi nữa.

Nhà mới của bố không giống như trong giấc mơ. Ngôi mộ xây được quét tước sạch sẽ, chẳng có cỏ dại. Nhà cũ của hai bố con thì cỏ dại mọc kín từ cổng vào, những bức tường cũ đổ nát. Hình như đã lâu không có người đặt chân đến.

Trên nhà mới của bố, nơi bố đang ngủ giấc yên bình, con trai quỳ xuống trước bia mộ, kể lại những gì mấy năm qua con làm được. Ở nhà cũ, nơi hai bố con từng sống với nhau mười mấy năm, nơi chứa đựng tất cả ký ức về bố, con trai quỳ gục xuống, đau khổ và hối hận.

- Xin lỗi bố! Bây giờ con mới trở về!

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đôi Vai Gầy Ba Gánh Ước Mơ Con

Ba công trên lưng giấc mơ của anh em con, và cả cuộc sống mưu sinh của gia đình. Như vậy thử hỏi có nặng không? Những nhọc nhằn ba gánh cả trên đôi vai gầy gò. Ba nuôi chúng con lớn lên trong sự bình yên phía sau bão giông của cuộc đời.

...

- Ba à, con thích con búp bê vải đó, ba mua cho con nhé?

- Hôm nay ba không còn tiền, hôm sau ba sẽ mua cho con em bé đẹp hơn thế nữa.

- Không, con không thích, con thích nó thôi,...

- Hôm sau sẽ mua, mình về thôi con....

- Ba nói dối, họ nói đúng, con không phải con gái ba, ba không thương con...

- Ba ơi, hôm nay ba đưa con đi học nhé, trời nắng quá.

- Trưa nay ba bận rồi, anh sẽ đưa con đi, chiều ba hứa qua đón con.

- Không, con không thích, con không biết ba phải đưa con đi học.

...

- Ba ơi, ba mua xe đạp mới cho con nhé, con thích xe mini màu đỏ.

- Xe con vẫn tốt mà.

- Nhưng nó cũ rồi, con thích xe mới, ba chẳng hứa sẽ mua xe mới nếu năm nay con học giỏi đó sao?

...

- Ba ơi, cho con xin tiền đi liên hoan lớp nhé.

- Ừ.

...

- Ba ơi, tháng này sao ba gửi tiền cho con trễ vậy ạ, con hết tiền mấy hôm nay rồi ạ.

Chênh chao trong nắng mới mùa hạ, bên đường hoa bằng lăng đua nhau khoe sắc tím đến ngát trời trong cái tiết oi nồng của đầu hạ. Cảm giác thấm mệt len sâu vào tâm trí, sau những ngày dài miệt mài ôn thi như khiến con muốn gục ngay bên đường. Vậy là năm thứ 2 đại học của con qua đi...

- Con đang làm gì đấy?

- Con vừa thi xong, đang đợi xe về phòng ạ!

- Con về nhà đi, ba con ngã gãy chân.

Tắt điện thoại, mặt con nóng dần lên và những giọt nước mắt đua nhau rơi trên khuôn mặt đã gầy đi nhiều và có phần phờ phạc sau nhiều ngày thức đêm. Hơn ai hết, con biết tại sao ba lại ngã, ba đã làm gì để bị ngã.

Ba công trên lưng giắc mơ của anh em con, và cả cuộc sống mưu sinh của gia đình. Như vậy thử hỏi có nặng không? Vai áo ba đã sờn bạc vì mồ hôi, mái tóc pha sương sớm tối của thời gian, đôi bàn tay chai cứng vì lao động ngày đêm, khuôn mặt đầy những vết nhăn và già hơn so với tuổi của ba vì nghĩ suy. Những nhọc nhằn ba gánh cả trên đôi vai gầy gò. Ba nuôi chúng con lớn lên trong sự bình yên phía sau bão giông của cuộc đời.

Khác với những đứa trẻ cùng trang lứa nơi miền quê nghèo, phải phụ giúp công việc gia đình, hay sớm bỏ học giữa chừng vì cuộc sống mưu sinh. Anh em con lại chỉ biết đến: ăn, học và chơi những lo toan cuộc sống đã có ba. Ngôi nhà nhỏ bên sườn đồi chưa khi nào thiếu cơm cho anh em con ăn, chưa khi nào thiếu tiền cho anh em con học.

Và con chỉ biết đến vô tư "hòn dỗi": không ăn cơm chỉ vì thiếu món con thích, gào khóc khi ba quên không mua cho con búp bê vải. Rồi thì nhõng nhẽo đòi ba đưa đi học, đòi ba công trên vai khi đi chơi. Đâu biết rằng, ngoài kia biết bao người còn không có cơm ăn, không được đến trường chứ đừng nói là ngon hay đẹp hay có người đưa đi học. Và cứ như vậy con vô tư lớn lên trên đôi vai gầy dần theo thời gian của ba.

Hôm nay ba ngã, con biết ba đã làm gì, con biết tại sao ba ngã, con đã biết những tủi nhục ba đã phải chịu để con được lớn lên như ngày hôm nay. Sức khỏe ba theo thời gian đã không còn như xưa, những gì tốt đẹp nhất của cuộc sống ba đã dành cả cho anh em con mà không hề suy tính. Vậy mà ba vẫn luôn miệng tự trách "Ba có lỗi khi để con thiếu thốn, ba có lỗi khi để các con phải thua kém bạn bè".

Ba à, ba đâu có lỗi gì khi chính con mới là đứa trẻ hư, con chỉ biết vòi vĩnh ba, con đã vô tâm chỉ biết đến bản thân. Làm sao ba có thể có lỗi khi ba cố gắng bằng tất cả những gì ba có thể để cho con có cuộc sống tốt? Làm sao ba có thể có lỗi khi ba thương con bằng cả tình thương ba có? Làm sao ba có thể có lỗi khi ba luôn mong con được hạnh phúc?...

Chính con đã khiến cho cuộc sống của ba thêm phần khó nhọc. Vậy mà ba vẫn luôn tự hào khoe với bạn bè "con bé ngoan lắm" con đâu có được như vậy, con hay cãi lời ba, con hay nhõng nhẽo đòi thứ này thứ khác. Khi bị ba mắng thì con gào um lên và rồi chạy vào nhà khóc lóc ăn vạ. Cứ như vậy con lớn lên trong sự ích kỷ của bản thân... và sự lo toan của ba.

Ba à, con chưa một lần nói xin lỗi với ba khi con làm sai, con cũng chưa một lần cầm tiền của ba mà nói con cảm ơn, con cũng chưa một lần nói thương ba, chưa một lần nói yêu ba...

Ba à, con xin lỗi, con thật sự xin lỗi vì đã nhiều lần làm ba phiền lòng. Con cảm ơn ba đã luôn yêu thương và lo lắng cho con. Với con cuộc sống có ba là đã đủ hạnh phúc rồi!

Con yêu ba!

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Lời Xin Lỗi Muộn

Tiếng máy đo nhịp tim kêu lên những tiếng rời rạc, vô hồn. Phòng bệnh chỉ còn những tiếng nấc nghẹn. Lời nói ấp úng bấy lâu, khi nói ra được cũng đã quá muộn màng.

...

Năm nó lên 5 tuổi, mẹ nó mất trong một vụ tai nạn. Trước khi qua đời, bà nắm chặt tay bố nó nhắn: Ông yêu nó cả phần của bà. Ông nghe lời bà, yêu thương nó hết mực, yêu đến nhu nhược.

Năm nó học lớp 11, lần đầu mang xe đạp đi cầm cố. Về nhà nó cúi đầu xin lỗi bố nói rằng nó sơ ý để mất cắp. Ngày hôm sau, nó lại có xe mới khoe khoang với lũ bạn.

Năm nó học lớp 12, tính ra nó đã “mất” đến 6 chiếc xe đạp. Năm ấy nó cũng trượt Đại học.

Nó nghe lời bố ôn thêm năm nữa. Lại trượt. Nó quyết không ôn nữa, nộp hồ sơ học cao đẳng.

Năm nhất, nó cầm chiếc tay ga mới cứng cùng lũ bạn lê lững ăn chơi, cờ bạc.

Nhà nó không thuộc diện khá giả, bố nó quanh năm đầu tắt mặt tối nuôi

nó ăn học, thương con thiếu mẹ, ông không bao giờ đánh mắng nó, chỉ nhẹ nhàng khuyên bảo. Ông nào ngờ, bên ngoài nó gặt gù nhận lỗi nhưng trong đầu lại lên kế hoạch cho chuyến phượt sắp tới.

Ngày mẹ nó mất, nhà nó sân vườn rộng rãi, vườn rau xanh um. Qua cái giỗ thứ 18, hiên nhà nó chỉ đủ cho chiếc xe máy để vừa. Đất đai, ruộng vườn bố nó phải mang bán gần hết để trả nợ và chạy vạy cho thằng con trai duy nhất. Hết tiền nó lại về với người cha già đang mòn mỏi.

Gần cuối đời, ông chỉ để dành được chút tiền phòng khi tuổi già đau ốm. Con trai ông lấy vợ, sinh con rồi về ngoại sống. Ông chấp nhận xa con, xa cháu để chúng tiện đường đi làm. Thịnh thoảng nhớ cháu nội, ông gọi điện nhắc con, anh ậm ừ nói bận rồi cúp máy. Tuổi trẻ ông dành cho con, đến già lại lủi thủi một mình, đi ra đi vào cũng chỉ có cái bóng gầy yếu đi theo.

Rồi một ngày anh nhận được điện thoại của hàng xóm nói bố anh vừa được người ta đưa đi cấp cứu. Anh vội vã bỏ ngang công việc đang dở dang chạy thẳng vào bệnh viện. Đêm hôm đó, lần đầu tiên anh nói chuyện với bố nhiều đến thế.

- Thằng Bi trông giống hệt con ngày xưa, bầu bĩnh, đáng yêu, ai cũng muốn ôm, muốn hôn lên má. Ngày mẹ con mất, con cứ ôm cứng lấy bố khóc. Bố thương mẹ, thương con mà không dám khóc, chỉ vỗ về con. Năm con học lớp 11, con nói mất xe, bố biết nó ở đâu nhưng không nói ra. Những lần sau nữa, có lẽ bố đã quá nhu nhược nên con mới trượt dài trên vết xe đổ. Bố có lỗi với mẹ con và cả con nữa. Bố còn chút tiền tiết kiệm gửi ngân hàng, vài năm nữa thằng Bi đi học, con lấy ra lo cho nó, đừng để nó phải tủi thân với bạn bè.

Những giọt nước mắt người cha già lăn dài hòa với những giọt nước mắt ân hận của đứa con một thời ngỗ ngược. Anh nhớ lại những kỷ ức đẹp đẽ bên cha, những lo toan trăn trở của cha một thời. Đến khi có con, cũng nuôi con,

sống vì con, anh mới hiểu làm cha khó đến thế nào.

Anh nắm chặt bàn tay xương xương của người cha già, muốn nói gì đó, muốn níu giữ gì đó. Bàn tay ấy cũng nắm lấy tay anh rồi từ từ buông thõng...

Tiếng máy đo nhịp tim kêu lên những tiếng rời rạc, vô hồn.

Phòng bệnh chỉ còn những tiếng nấc nghẹn.

- Con xin lỗi! Bố ơi, con xin lỗi...

Lời nói ập ủ bấy lâu, khi nói ra được cũng đã quá muộn màng...

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Tha Thứ Là Một Phần Của Hạnh Phúc

Trong tim tôi dấy lên chút cảm xúc gì đó mà tôi không rõ, người ta hay nói “một giọt máu đào hơn ao nước lã”, muốn trở thành người đứng với người thân thương có phải quá khó không?

...

Vài tiếng bát vỡ, những chiếc cốc bay thẳng vô tường và rơi xuống văng tung tóe, tôi ngồi thu mình lại, cố nhét mình đằng sau tấm phản to bằng giồng như sợ dù chỉ chiếc bóng mình lọt ra thôi cũng có gì đó nguy hiểm lắm. Tôi không dám khóc ré lên kể cả khi ba tôi đánh má ngay trước mặt, cả khi má tôi ngã vật ra nó cũng không dám chạy lại đỡ. Ừ thì tôi nhát, nhưng tôi sợ nhiều hơn, một đứa nhóc bảy, tám tuổi không thể làm gì cho má trước uy lực của ba.

Nhà tôi nghèo, cái nhà tranh vách đất ở giữa cái xóm nghèo dẫu không thể làm tôi nghèo hơn nhưng cũng đủ khiến tôi biết cuộc sống đang ngày càng cơ cực. Ba tôi hay đốn gỗ trộm trên rừng rồi đi bán, chừng Nhà nước bắt đầu có chiến dịch với bọn lâm tặc thì những tên “lâm tặc nhỏ” như ba cũng thành kẻ mất việc, thế là ông ở nhà. Phàm những người quá rảnh rồi bắt đầu sinh tật. Má tôi đi làm thợ hồ. Đàn bà mà đi thợ hồ là cùng cực lắm.

Trước thì má bán rau ngoài chợ nhưng chẳng được mấy năm đồng, ba mất việc sinh rượu chè bê tha thì má tôi oằn thêm gánh nặng. Rau rác ngoài chợ ít tiền thế là má theo chân chú Bảy đi làm thợ. Nhiều lúc đi học ngang qua chỗ

má làm, tôi thấy má oằn mình với đồng gạch quá cỡ hay vôi vữa dính đầy người kì cọ mãi không ra.

Nhưng ba thì dường như không hiểu cho nỗi cơ cực đó, cứ rượu chè suốt ngày, dường như tôi biết nhận thức thì đã thấy ba và chai rượu bên cạnh cứ như thủ túc, khi say thì ba bắt đầu đánh đập má, trách má vô dụng không nuôi được gia đình, rồi cả sinh ra chỉ mụn con gái duy nhất là tôi...

Tôi đâu cao thượng tới mức nhìn thấy ba mình như thế mà không căm, không ghét. Tôi chưa lớn nhưng cũng đủ hiểu như thế nào là sai.

Cứ mỗi lúc ba đánh đập má không thương tiếc xong là lại ngủ vùi, chỉ có má lê lết lại một góc nằm còn tôi sẽ đi lấy chai cao bằng những bước chân thật nhỏ cố không gây ra tiếng động lại cho má.

- Sao má cứ chịu đựng như thế? Ông có làm gì trong nhà đâu mà cứ nói má vô dụng, con không chịu được!

- Không được nói thế về ba nghe chưa con? - Rồi má ôm tôi vào lòng- Con còn nhỏ lắm, không hiểu được chuyện người lớn đâu. Ba là đàn ông trong nhà mà sức yếu, không đi làm được, người ta nói ra nói vào, ba cũng buồn khổ lắm nên tánh ông dễ nóng, má con mình phải hiểu và thông cảm cho ba ghen con.

Tôi không hiểu như thế nào là sức yếu mà có thể nện má trận nào trận nấy như tử thế kia. Tôi cũng không hiểu và thông cảm gì được cho ba khi ba như thế. Tôi chỉ biết sâu trong lòng tôi, có cái gì đó của sự đổ vỡ tình cảm giành cho đấng sinh thành mình và lâu dần điều đó tôi nghĩ là sự oán ghét. Và tôi càng khẳng định tôi ghét ba kể từ khi má ra đi.

Thế là khi tôi lên mười má bỏ nhà ra đi thật. Không hiểu tại sao tôi không khóc, cũng không trách má. Việc má ra đi cũng là lẽ tất nhiên, chỉ có điều tôi

không hề oán giận khi má không dẫn tôi theo. Cứ như tôi biết sẽ có ngày tất cả những người quanh tôi đều bỏ tôi đi.

Tôi giống má như tạc, ba cứ mỗi lần nhìn tôi là lại đánh, có lần thừa sống thiếu chết làm bà con chòm xóm đưa lên trạm y tế, có mấy lần công an cũng đến nhà “thăm hỏi”. Nhưng tôi không bỏ ba tôi mà đi, tôi còn quá bé, mà tôi cũng không dám. Ghét nhưng tôi không dám. Tôi chỉ biết cuộn mình trằn trằn nhìn ba khi ba vút roi xuống người tôi, rồi lăn lên giường ngủ say. Cứ mỗi lần như thế, trên trang nhật kí của tôi lại có thêm một dòng “không thể nào tha thứ”.

Tôi cứ lớn dần lên như thế, trong đòn roi của ba tôi, và trong cái gánh nặng nít nôi phải lo hai miệng người. Không được học cái chữ nhưng tôi cũng kiếm được tấm chồng tử tế.

Gần ba mươi tôi mới lên xe hoa, con gái lỡ thì không được quyền chọn lựa hôn nhân nhưng dường như số tôi may mắn. Anh đã qua một đời vợ nên anh biết tôn trọng, nâng niu tôi lắm. Tôi đi khỏi nhà thì không quay lại thăm ba lấy một lần. Mà cũng không phải đợi đến khi lấy chồng tôi mới xa ba tôi, khi tôi tròn hai mươi, lúc tôi đang yêu say đắm chàng sinh viên nghèo cứ ôm cây ghita ra trước nhà tôi hát.

Một lần ba tôi say, bắt được đập nát cây đàn của anh chàng cũng là lúc tình cảm mới chớm của hai người bị đập nát. Thế là tôi bỏ nhà đi, nói bỏ đi nhưng tôi cũng chỉ ở cách nhà ba tôi vài ba căn, thi thoảng gửi tiền về nhét qua khe cửa.

Rồi tôi đẻ cháu, cũng là lúc tôi hay tin ba tôi ốm.

Tôi suy nghĩ nhiều, không biết có nên về thăm hay không. Trong thâm tâm tôi những trận đòn roi vụt qua chưa khi nào thôi ám ảnh. Tôi thèm tiếng mẹ chứ không phải nhìn mẹ bị đánh mà mình bất lực, cũng không phải đưa

trẻ mười tuổi phải nhìn những đứa bạn khác cha mẹ đủ đầy mà tủi thân không dám rơi nước mắt.

Tôi thèm được đến trường cho hay biết cái chữ, cho mở mang trí thức chứ không phải để những đứa trong xóm gọi tôi là đồ vô học, đồ không mẹ. Tôi thèm được yêu một cách chân thành chứ không phải tình yêu bị sỉ nhục và người tôi yêu bị tổn thương bởi những lần phá bĩnh. Thế nên dù chồng tôi có khuyên can cỡ nào tôi cũng nhất quyết không đi thăm hay thậm chí tạt ngang.

Tôi đi làm về, nhìn đứa con trong nôi đang nhè nhẹ ngủ còn anh thì nằm ngủ ngay cạnh đứa con, trong lòng xúc động mạnh. Tôi bỗng nhớ về kí ức một thời xa, xa lắm, bàn tay to bè đặt nhẹ lên bụng tôi vì tôi đau, bàn tay ấy to hơn cả gương mặt tôi nên rất lúng túng khi muốn sờ lên trán tôi xem tôi sốt như thế nào.

Tôi nhớ không rõ cả lúc mẹ tôi đi, còn tôi thì khóc thút thít, lần đầu tiên và duy nhất đến khi mệt lả ngoài sân, nhưng không hiểu tại sao khi tỉnh dậy đã thấy nằm trên giường. Tôi nhớ cả lúc khi tôi mới sinh cháu, có ai đó đứng trước cổng cứ nhìn vào lấp ló, tôi đã biết là ai, chỉ là tôi không đủ dũng cảm để tha thứ.

Trong tim tôi dấy lên chút cảm xúc gì đó mà tôi không rõ, người ta hay nói “một giọt máu đào hơn ao nước lã”, muốn trở thành người đứng với người thân thương có phải quá khó không, tôi không biết.

Đi ngang qua góc nhà quen cũ gần chục năm rồi chưa ghé lại, ngửi thấy mùi hương hoa quỳnh thơm ngát một góc sân, và bên trong, bóng người đàn ông nằm bên giường bệnh và cái cũi em bé còn đang đong dang dở, tôi nhận ra tha thứ cũng là điều gì đó không quá tệ, tôi khẽ gọi nhẹ “Ba ơi!”

Hạnh phúc không chỉ là con người ta cảm nhận được từ những điều người ta mang tới cho mình. Hạnh phúc còn là biết thứ tha cho những người thân

yêu.

Tới tận bây giờ khi đã đón ba về phụng dưỡng chưa bao giờ tôi cảm thấy ân hận, trong tim tôi chưa phút nào ngừng dấy lên những xúc cảm không thể nói thành lời, đơn giản giờ đây ở bên những người là máu thịt của mình, tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

Tha thứ, là một phần của hạnh phúc mà hiện giờ tôi đang có. Và ít ra trong khoảng thời gian còn lại của hai cha con, ít ra tôi cũng biết được, ở một phần nào đó trong trái tim ông tôi là người con gái mà ông yêu thương nhất, điều mà nếu tôi không chấp nhận hay đối diện tôi đã đánh mất đi.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 25: Gửi Anh Cuốn Nhật Ký Gián Đoạn

Gửi lại anh cuốn nhật kí gián đoạn, gửi về thiên đường yêu thương đứt quãng. Anh hãy viết tiếp giùm em, vì em biết với anh yêu thương dành cho em xuyên suốt hơn nhiều.

...

Em biết nơi anh đến chắc hẳn sẽ là thiên đường phải không anh? Nơi sẽ chở che và yêu thương những tâm hồn thánh thiện, nơi chẳng có những chông gai khó khăn hay muện phiền để có thể chà siết lên anh. Phải rồi, thiên thần thì phải sống ở thiên đường chứ sao tồn tại mãi ở chốn trần gian, cũng giống như không phải ta yêu cá rồi thả nó xa hồ để nó phải chết mòn. Ngay từ những trang nhật kí đầu tiên em đã gọi anh là thiên thần, là người mang đến màu nhiệm cho cuộc sống của em.

Ngày... tháng... năm...

Hôm nay em ra đồng nhật được tổ chim cú non, nhìn cái miệng hồng hồng nhỏ xíu mới yêu làm sao. Em đưa chúng về nhà khoe anh, không ngờ anh bảo em hãy trả nó về với mẹ của nó đi vì em không thể nuôi nó mà sẽ giết nó. Em bĩu môi bảo anh có trái tim thiên thần nhưng mà gốc xít lắm, mình cho nó ăn thì nó sẽ lớn thôi.

Ngày...tháng... năm...

Tổ chim non đã chết rồi, trong tâm hồn trẻ thơ của em như có mảnh thủy tinh găm nhẹ vào vùng mềm thương cảm. Thấy hối hận vì đã không nghe lời anh ngốc xít. Em đã tự đào hố chôn những chú chim non vô tội trong nước mắt. Anh nhẹ nhàng an ủi “Yêu thương cũng cần đặt đúng chỗ nhé em!”

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay bố mẹ lại ca thán nữa rồi, nào tiền, nào gạo, nào học phí... tất cả chỉ trông chờ vào mấy sào ruộng, bố mẹ cũng đã gồng mình quá cỡ rồi. Bố bảo em là con gái học gì cho nhiều, chi bằng ở nhà chăn trâu cắt cỏ để anh học tiếp đợi ngày thành danh. Em khóc vì tủi, em đã mơ đến ngày được bước vào giảng đường đại học, được cầm phấn viết bảng và trở thành người giáo viên trong mơ... em biết sau lưng em anh chỉ im lặng đứng nhìn.

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay người bị mắng lại là anh - thiên thần ngốc xít. Anh bị cô giáo bắt kiểm điểm vì nghỉ học vô lí do và năng lực học quá sa sút, trì trệ. Bố mắng anh thật nhiều, bảo anh là đồ vô dụng, ăn uống học hành chỉ phí tiền cơm nhà. Anh chỉ xin bố được nghỉ học, anh nhất định không đi học nữa.

Hôm ấy anh em mình cũng có một trận cãi vã thật to anh nhỉ! Anh bảo rằng anh học kém nên phải nghỉ thôi, nhưng em biết anh ngốc xít sợ em phải nghỉ học giữa chừng, tại sao em có thể bước tiếp đến tương lai để lại anh phía sau với những nhọc nhằn? Em hiểu anh ngốc xít nhưng lại là người kiên quyết.

Anh có biết không nếu bây giờ em có một tấm vé trở về với tuổi thơ em sẽ vẫn ngập tràn trong niềm hạnh phúc, vẫn trân trọng những tháng ngày vui lấm trong bùn lem mà luôn có anh đi bên cạnh, bảo vệ, che chở cho em, hi sinh tương lai cho em, hay chỉ đơn giản là nhường trọn cho em gói kẹo, bọc quà... em sẽ nhớ, sẽ góp nhặt tất cả và gói ghém cẩn thận vào vùng trời

thương nhớ để không ai có thể chạm vào hay dùng phép màu để thay đổi. Với em tuổi thơ dù vất vả cỡ nào cũng đáng được trân trọng vì đơn giản ở đó có anh là anh trai của em.

Duy chỉ có một điều em muốn lừa nó ra nhưng cũng muốn ôm trọn nó vào, mà không ôm sao được khi mỗi lần muốn lừa nó ra lại một lần nó hắt vào đáy lòng những guồng sóng dữ dội.

Ngày...tháng...năm...

Hôm nay em đi học thấy đứa bạn có cái máy tính mẹ nó mới mua, em thích có một cái nhưng không được, em đã làm cái điều đáng xấu hổ là đi ăn cắp. Không ngờ em bị bắt và về bị bố mẹ đánh đòn, em cãi bướng là vì bố mẹ không thương em không mua cho em, thế rồi bỏ nhà đi. Anh thì ốm đã mấy ngày không thể chịu đòn thay em được, đến tối em không về anh đòi mẹ đi tìm em dù đang sốt. Cuối cùng anh cũng tìm được em, đưa em trở về, kết quả bệnh anh nặng thêm, sốt cao và gặp ác mộng.

Tuổi thơ của anh em mình cứ thế trôi qua trong êm đềm anh nhỉ, dù mệt nhọc, dù nắng cháy, dù khó khăn...

Thế rồi ngày em bước vào giảng đường cũng đến, em đã lớn thành cô sinh viên thực thụ rồi. Bố mẹ cũng già đi nhiều và em biết tương lai của em sẽ đặt lên đôi vai anh gồng gánh.

Ngày xa nhà em đã khóc vì phải xa bố mẹ xa anh, em cũng lo sợ chới với khi nghĩ đến cuộc đời rộng lớn ngoài kia khi em mới chỉ như chú chim non lần đầu tiên xa tổ. Anh cười hiền, anh vẫn thế dù buồn dù vui dù vất vả vẫn luôn nở nụ cười, không một lời than trách, lại còn khuyên em tự chăm sóc bản thân mình.

Bước vào cuộc sống mới em cũng ngỡ ngàng, cũng gặp nhiều khó khăn vất

vả, cộng thêm nỗi buồn, nỗi nhớ... thế nhưng buồn nào rồi cũng qua, chim non rời tổ thì phải nhanh chóng thích nghi với rừng già. Và em đã làm được, đã sống tốt, học tốt, từng bước thực hiện ước mơ.

Cuộc sống cứ thế trôi qua, thời gian cũng lặng lẽ lướt qua đời ta như làn gió nhẹ lướt qua có khi mang đến hương thơm nồng nàn của mùa thu, có khi mang đến cái se lạnh đầu đông hay vô tình mang đến những hạt bụi làm nhòe mắt ai trong nắng hạ.

Nhưng tất cả đều vụt qua... mang theo nhiều thay đổi, anh vẫn sống cần lao gồng gánh tương lai của em trên đôi vai gầy, còn em sống với lớp trường, bè bạn, yêu đương và lối sống mới. Cuốn nhật kí của em cũng cứ thế nhạt dần hình ảnh của anh, thay vào đó là những yêu thương hờn ghen của tình yêu đầu đời, những nỗi buồn vu vơ và không ít lời than trách cho cuộc sống mình không được như chúng bạn.

Cuộc sống mới thật dễ khiến con người đổi thay anh nhỉ! Hay nói cách rõ ràng hơn là em đã dần lãng quên anh, quên đi sự cảm thông chia sẻ và thấu hiểu dành cho anh, quên đi những mệt nhọc hằng ngày anh phải gánh chịu và quên đi cái hạnh phúc bình dị mà có lần em đã đem so sánh khắp khiêng với sự giàu sang xa hoa của chúng bạn mình.

Em đã quên lí do mình viết nhật kí rồi, chẳng phải em đã từng nghĩ sẽ viết vào đó những hồi ức những kỉ niệm của anh em mình sao? Vậy mà cũng có lúc bị gián đoạn kia đấy! Xin lỗi anh và xin lỗi chính em...

Chỉ một chút thoáng qua thôi, khi tỉnh giấc giữa ác mộng thị thành em sẽ lại nhớ đến anh, sẽ vẫn hằng ngày nghĩ về anh và chạy thật nhanh về bên anh khi anh bị ốm...

Nhưng muộn rồi anh nhỉ, yêu thương đâu chờ đợi thời gian khi định mệnh nghiệt ngã đã mang anh về nơi xa. Nếu có thể em sẽ quý trọng hơn những gì

mình đã có, sẽ yêu thương nối tiếp yêu thương, từ hôm qua đến hôm nay không chờ đến ngày mai.

Gửi lại anh cuốn nhật kí gián đoạn, gửi về thiên đường yêu thương đứt quãng. Anh hãy viết tiếp giúp em, vì em biết với anh yêu thương giành cho em xuyên suốt hơn nhiều...

Dòng cuối nhật kí...

Ngày...tháng...năm...

Xưa là da là thịt

Giờ là khói là mây

Người một đi không lại

Riêng em nhớ thương hoài

Thiên thần mỗi cánh hay những buồn đau chốn trần gian đã khiến anh chồn chân mỗi gỏi, anh đã khép đôi mắt dịu hiền như ánh trăng lẩn khuất sau đám mây mù kia, đã khép đôi môi luôn rặng ngời dù ở trong hoàn cảnh nào, dù bệnh tật, dù khó khăn mệt mỏi.

Người ta chia sẻ cùng em, an ủi động viên em nhưng trước mắt em bây giờ chỉ là những trang giấy trắng của cuốn nhật kí còn dang dở... Bệnh của anh chính là di chứng của tuổi thơ.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 26: Viết Cho Chị Gái Thương Yêu

Chị gái đi lấy chồng, biết chị chọn được chỗ tốt tôi vui cho chị nhưng vẫn thấy rất buồn, nỗi buồn thật khó tả. Những lời hứa của tôi với chị lại cứ dang dở như vậy.

...

Thương chị gái bao mùa giông nổi

Đón em đi qua những bão táp phong ba

Dù cả thế giới dường như quay lưng lại

Một mình chị giấu nước mắt thương em

Sợ một mai chị về làm dâu nhà người

Bao lời em hứa còn dang dở đến khi nào chị ơi?...

Lần đầu tiên tôi viết thơ tặng chị gái của mình, khi tôi biết thương chị rất nhiều thì cũng là lúc tôi biết tôi sẽ phải xa chị. Khoảng cách ấy tôi chẳng rõ là bao nhiêu nghìn cây số, chắc là nửa vòng Trái Đất.

Tôi với chị gái chênh nhau có một tuổi đời, nên chúng tôi có vẻ giống bạn bè hơn là chị em gái. Từ bé tôi đã tinh ranh, láu lỉnh và ích kỷ hơn chị nên luôn giành hết phần tốt đẹp về mình.

Ngày xưa tôi thường hay cố chấp, hay so bì với chị gái, hay đòi hỏi ba mẹ. Nếu sau mỗi chuyến đi xa ba mẹ mua quà về cho hai chị em chẳng hạn như sách vở, quần áo... cái gì tôi không thích là nhất định tôi sẽ không bao giờ đụng tới và đòi đổi bằng được cái của chị.

Chị gái tôi nấu ăn ngon hơn tôi, làm việc nhà cũng khéo hơn tôi nhưng lúc nào chị cũng bị ba mẹ mắng nhiều hơn. Số là tại chị không biết đường mà chối cãi khi ba mẹ xét hỏi. Chị hay mắng tôi nhưng tôi cũng lại hay bắt nạt chị, chị gái tôi tuy không thuộc loại con gái hiền hậu nhưng không đến mức ngang bướng và cứng đầu, cứng cổ như tôi.

Chị khá là nhút nhát và trầm tính, hiếm khi thấy chị cất lời đòi hỏi ba mẹ một điều gì, chỉ khi nào cần lắm chị mới ậm ừ hỏi mẹ. Chẳng hạn như hỏi còn đi học chị có đôi giày đã dùng hai năm và nó bị bong đế, rách dây chị cũng phải lần lữa mãi mới hỏi xin tiền mẹ đi mua đôi khác.

Năm chúng tôi còn học cấp hai môn Toán là nỗi sợ chung của cả hai chị em, vậy nên tôi luôn ra sức đầu tư cho các đồ dùng học tập, sách tham khảo, sách học thêm của môn này.

Chương trình Toán lớp 7, lớp 8 thường xuyên phải sử dụng máy tính cầm tay để giải phương trình và làm các phép tính khác. Chưa lên lớp 7 tôi đã đòi mẹ mua cho cái máy tính loại xịn nhất, mẹ bảo cả hai chị em nên dùng chung nhưng tôi luôn coi đó là của riêng mình. Mỗi lần chị gái tôi hỏi mượn dùng tôi còn làm ra khó chịu, tôi trách chị sao lúc trường không xin ba mẹ mua lấy một cái... Thế là nhiều lúc chị bực quá không thèm mượn đồ gì của tôi nữa.

Chị tôi cũng thường ao ước được đi đây, đi đó nhưng cứ mỗi lần có dịp được đi chị lại bỏ lỡ cơ hội. Học xong cấp 3 chị không chọn thi đại học mà chỉ thi vào một trường cao đẳng gần nhà. Những năm đầu tôi xuống thành phố học đại học bao nhiêu tiền của ba mẹ dành hết cả cho tôi, chị gái hầu như chẳng được gì thế mà tôi cho rằng đó là lẽ đương nhiên, vì chị được ở nhà với

ba mẹ. Cơm thì ba mẹ nuôi, tiền học phí chị không phải lo vì đã có hàng chục thứ học bổng, còn tiền tiêu vặt thì thi thoảng chị cũng đi làm thêm kiếm được chút ít rồi.

Ngày chị sắp học xong cũng là lúc gia đình tôi gặp khó khăn về tài chính, tình hình đó cứ kéo dài mãi, làm cho cuộc sống của tôi cũng không thoát khỏi chật vật. Tốt nghiệp xong, chị gái đi làm và gửi tiền nuôi tôi học nốt hai năm cuối đại học.

Vốn là kẻ liều lĩnh và ngang bướng, không chịu nghe lời dạy bảo của ba mẹ cuối cùng tôi đã sa ngã. Tưởng chừng như tất cả mọi thứ đã sụp đổ, tưởng chừng như sẽ không bao giờ tôi có thể đứng dậy lên được nữa, những ngày ấy tôi chỉ biết khóc lóc và lăn trốn. Tôi không dám nói với ba mẹ về tất cả những chuyện đã xảy ra, chỉ có chị gái tôi biết. Trái với những gì tôi nghĩ chị không mắng mỏ, không trách móc, không bỏ mặc tôi mà lặng lẽ đưa tôi đi qua những khó khăn và nỗi đau.

Sau những ngày tháng ấy tôi mới nhận ra mình may mắn và hạnh phúc biết nhường nào khi có một người chị gái vô cùng tuyệt vời. Chị không phải là cô gái nhút nhát, sống dè sẻn đến ki bo như tôi từng nghĩ trước kia mà là chị luôn sống vì gia đình, vì ba mẹ, vì tôi. Mỗi lần làm gì chị cũng suy tính tới lui, chị sợ đi học xa sẽ tốn kém và không có ai ở nhà phụ giúp ba mẹ nên đã dành phần đó cho tôi.

Chị gái luôn nhường nhịn, hy sinh cho tôi vậy mà tôi không biết. Tôi thấy mình thật là vô tâm biết bao, nhìn dáng người nhỏ gầy của chị vì làm việc quá vất vả mà tôi thấy nhói lòng vô cùng. Tôi đã hứa với chị rằng sau này ra trường tôi sẽ bù đắp cho chị, sẽ cùng chị đi du lịch khắp nơi... nhưng đó vẫn cứ mãi là những lời hứa để dành.

Ra trường tôi thất nghiệp hàng mấy tháng trời, những ngày đó chị lại gồng mình kiếm tiền trả nợ giúp ba mẹ và nuôi tôi. Khi cuộc sống của tôi tạm ổn

được một chút chị gái gọi điện bảo đi lấy chồng.

Tôi giật mình, ngạc nhiên đến sửng sờ. Chưa bao giờ chị gái nói đến chuyện yêu đương vậy mà dùng một cái chị bảo đi lấy chồng, chị phải nói mãi một hồi tôi mới dám tin. Tôi còn chưa làm được gì để báo đáp chị vậy mà chị đã sắp rời xa tôi rồi, người chị sẽ lấy là một người đàn ông Việt kiều Mỹ, người đàn ông ấy hơn chị tôi đến chục tuổi.

Người đàn ông ấy cùng quê với chúng tôi, sau một lần về nước, thăm quê hương anh ta gặp chị gái tôi và cũng chẳng biết thế nào mà hai người thân quen nhau. Chị tôi bảo đó là một người đàn ông tốt. Tôi cũng chỉ biết tin như thế, vì tôi tin chị.

Chị tôi năm nay ngoài hai mươi lăm tuổi, tôi biết nguyên nhân sâu xa mà chị đi lấy chồng đột ngột đến thế. Tôi chỉ biết khóc, đúng là tôi luôn để cái khó, cái khổ cho chị gái mình gánh gồng hộ. Người làng và họ hàng nhà tôi luôn có những quan niệm ấu trĩ và cổ hủ, họ bảo những cô gái ngoài hai mươi mà chưa yêu đương, chồng con gì là những cô gái ế ẩm.

Ba mẹ tôi thường bị người ta đem ra so sánh, bàn tán vì trong nhà nuôi hai gái ế, trước dư luận ấy ba mẹ tôi cũng tỏ ra mệt mỏi và ngại ngùng người làng vô cùng. Các bác tôi thì cứ giục hai chị em rằng:

“Chúng mày phải mau mau đi lấy chồng đi, cũng phải vì cái thanh danh dòng họ và để cho ba mẹ được nở mày nở mặt với chứ”.

Và chị gái tôi đi lấy chồng cũng là vì cái “thanh danh” của dòng họ, chứ thực ra tôi biết chị vẫn chưa sẵn sàng cho chuyện hôn nhân. Chị nhường cho tôi những năm tháng bay bổng, những tự do. Chị còn bảo tôi được đi nhiều thì hãy cố cố gắng tìm lấy cho mình một tình yêu và hạnh phúc thật sự, chứ chị ở làng thực ra cũng chẳng có nhiều sự lựa chọn.

Chị gái đi lấy chồng, biết chị chọn được chỗ tốt tôi vui cho chị nhưng vẫn thấy rất buồn, nỗi buồn thật khó tả. Những lời hứa của tôi với chị lại cứ dang dở như vậy, nhưng có lẽ anh rể tôi sẽ là người mang đến cho chị những điều mà chị hằng ao ước, anh ấy có đủ khả năng để làm. Trong tiệc cưới tôi đã nghe anh nói với chị.

“Em có ước muốn gì cứ nói ra cho anh biết, có thể sẽ có những điều anh không thể biến nó thành hiện thực nhưng bằng cách này hay cách khác anh sẽ làm em trở thành một người vợ hạnh phúc...”

Có thể chị tôi đã tìm được một bến đỗ hạnh phúc xứng đáng nhưng tôi vẫn luôn cầu chúc cho chị - người chị gái tôi yêu thương nhất đời luôn được bình an và hạnh phúc như lúc này.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Cuộc Đời này Con Còn Được Gặp Ông Bà Bao Nhiêu Lần nữa?

Lúc con đi, con chào bà, bà gật gật đầu rồi đưa mắt về phía lồng chim treo gần cửa sổ nói: “Nhìn kìa”. Phải chăng bà đang muốn nói con như một cánh chim sổ lồng? Con giật mình chợt nghĩ: “Cuộc đời này con còn được gặp ông bà bao nhiêu lần nữa?”

...

Đường về nhà ông bà nơi phố huyện nghèo từng thân thuộc với con tự nhiên xa lạ tự bao giờ. Xống xe ở gần bưu điện thị trấn, con trở về sau bao năm xa cách nên chẳng nhớ nổi đường về. Tự hồ thẹn với lòng mình, con hỏi một cô bán nước mía ở lề đường, chỉ cần nói tên ông bà ra thôi là cô biết con là cháu ngoại của ông bà bởi con có khuôn mặt và dáng dấp rất giống mẹ con thời trẻ.

Ở cái phố huyện nhỏ này, nhắc đến ông bà thì ai cũng biết!

Đường vào nhà ông bà giờ sao xa xôi và rậm rạp quá. Xóm đầm ấy gần nghĩa địa và bãi rác của thị trấn nên người ta đã chuyển đi hết, hầu như chẳng còn ai. Chỉ còn ông bà vẫn sống ở đó, bao năm gắn bó với mảnh đất đó, giờ con cháu có bảo thế nào cũng không chịu bán.

Con nhớ ngày xưa mỗi lần về nhà ông bà ngoại con vui như được đến xứ sở thần tiên. Nhà ông bà có rất nhiều cây trái, nào là khế, nào là mít, ổi, dâu,

xoài,...

Đúng như câu thơ:

“Quê hương là chùm khế ngọt,

Cho con trèo hái mỗi ngày”(1)

(1) Thơ Đỗ Trung Quân.

Ông bà nuôi nhiều loài vật, từ gà, vịt, ngan, ngỗng đến những vật nuôi trong nhà như chó, mèo. Ngôi nhà lúc nào cũng rộn rã những âm thanh. Nhà ông bà gần cái đầm lớn, mùa nước nổi, ông thường đi đặt đó, quăng lưới để bắt con cá, con tôm. Cái đầm này thông với sông Hồng nên một năm có một mùa nước lên, một mùa nước cạn.

Mùa nước lên ngày nào ông cũng bắt được mấy rổ tôm cá đủ loại để bà mang đi chợ bán. Đến mùa nước cạn ông bà lại trồng lúa, có năm chưa kịp gặt thì lũ lụt đã kéo về nhấn chìm hết cả hoa màu. Ở xóm đầm nhà ông bà, con có cảm giác như đây là một vùng đồng bằng thu nhỏ giữa lòng một huyện miền núi. Ông bà đều là người miền xuôi lên đây lập nghiệp, khai hoang, mang theo cả cái văn hóa vùng sông Hồng, cả cái tình chân chất, thật thà của những người nông dân chân lấm, tay bùn.

Làm công nhân mấy chục năm ở nhà máy, đến khi về hưu ông bà lại quay về với cuộc sống nông dân. Các cậu, các dì đều khuyên ông bà nên nghỉ ngơi an hưởng tuổi già với đồng lương hưu cũng không quá ít ỏi, có gì con cháu sẽ chu cấp thêm. Nhưng ông bà có một tuổi thơ cơ cực quá, ông bà yêu lao động từ khi còn tấm bé, không làm thì lấy cái gì mà ăn. Vì không có cái ăn nên ông bà mới phải xa quê hương đi xa xứ lập nghiệp. Có lẽ vì làm nhiều quá và suy nghĩ nhiều quá nên bà con mới ngã bệnh. Gánh nặng trên vai ông

ngày một nặng thêm.

Người ta nói: “Con chăm cha không bằng bà chăm ông”. Cuộc sống mưu sinh khiến bố mẹ con và các dì, các cậu không thể túc trực bên ông bà thường xuyên được. Chỉ khi cuối tuần, ngày nghỉ mới về được với ông bà. Ông bà cũng không muốn về ở với đứa con nào. Vẫn là hai thân già sớm hôm lọ mọ cùng nhau.

Con lững thững bước vào cổng, ông nhìn thấy con nhưng không nhận ra cho đến khi con vào tận sân, chào ông thì ông mới nhận ra. Ông đã già rồi, mắt đã kém lắm rồi.

- Nga đấy hả con. Mắt ông giờ kém quá, ông chẳng nhận ra con nữa. Ông cứ nhắc mày mãi, bảo mẹ mày cho mày về chơi với ông bà. Sao mấy năm nay mày không về nhà ông bà hờ con?

Cổ họng con nghẹn lại, không nói nên lời. Con không có lí do nào để tự bào chữa cho mình cả. Không về thăm ông bà, đó là lỗi của con.

- Thôi rửa mặt mũi chân tay đi rồi vào chơi với bà. Bà đang ngồi ở trong nhà đấy.

Con bước vào trong căn nhà nhỏ, bà nằm trên ghế trông như tàu lá héo, mái tóc bà đã cắt ngắn từ bao giờ. Ông vừa đỡ bà ngồi dậy, vừa nói:

- Đấy, bà cứ ngồi một lúc là lại đổ rạp xuống. Bây giờ bà ngồi cũng không vững nữa. Có lần ông mãi làm ngoài sân, lúc vào nhà thì bà đã nằm lăn dưới đất rồi.

Vừa nhìn thấy con, bà òa lên khóc. Con ôm lấy vai bà, hỏi:

- Bà ơi, sao bà lại khóc? Bà còn nhớ con không?

Bà không nói gì mà chỉ khóc, khóc không ra nước mắt, những tiếng khóc khô khốc của tuổi già.

Ông bảo: “Bà bây giờ không nói chuyện được nữa. Bà không biết gì nữa”.

Con xót xa lòng. Vậy là con không có cơ hội nào được trò chuyện với bà nữa rồi. Con chẳng còn cơ hội nào được nghe bà hỏi han, được khoe với bà những điều mà con làm được ngoài kia nữa.

Con nhớ ngày bà còn khỏe mạnh, bà thường đi chợ bán rau, tôm cá, gà vịt và mỗi lần bà về bà lại mua cho con đồng quà, tấm bánh. Nhưng ngày đó đã xa xôi lắm vì bà bị tai biến đã gần chục năm nay rồi. Thời gian đầu, bà có hồi phục dần nhưng sau đó sức khỏe của bà ngày một xấu đi.

Con đi lang thang trên bờ đầm, mới có mấy năm mà khung cảnh thay đổi nhiều quá. Không còn từng đàn vịt trắng phau phau bơi lội dưới đầm nữa. Chẳng còn hoa thơm trái ngọt như ngày xưa. Trước mặt con là một khung cảnh hoang tàn xơ xác, gợi lên trong lòng con một cái cảm giác về sự lụi tàn.

Mấy năm qua bà ốm, ông phải bỏ hết công việc đồng áng để chăm sóc cho bà. Ông không còn đi đánh lưới, cất vó nữa. Trước kia con về, thấy ông bà phơi cả sân ngô đây ắp, bây giờ chỉ còn một đống ngô con con, làm không xong thì ông lấy bạt che lại để mai làm tiếp, ông không còn tham công tiếc việc như những ngày còn khỏe mạnh.

Lần này về ông hay nói về cái chết khiến con không được vui. Ông nuôi một con chó vàng làm bạn, ông chiều nó như công chúa. Ông bảo: “Bây giờ bà như vậy rồi. Nếu con không về thì cũng có ai nữa đâu. Thôi thì ông nuôi nó làm bạn tuổi già”. Ông giữ con ở lại chơi với ông bà vài ngày, nhưng con cũng không ở được.

Con được một công ty nhận vào làm khi vừa mới tốt nghiệp, con chỉ xin họ được một tuần để về thăm quê, thăm ông bà và bố mẹ con. Con xin lỗi. Nhất định con sẽ trở về thăm ông bà nhiều lần nữa.

Lúc con đi, con chào bà, bà gật gật đầu rồi đưa mắt về phía lồng chim treo gần cửa sổ nói: “Nhìn kìa”. Đó là câu nói duy nhất con nghe được, sau đó bà lại khóc, những tiếng khóc khăng khặc. Phải chăng bà đang muốn nói con như một cánh chim sổ lồng? Con giật mình chợt nghĩ: “Cuộc đời này con còn được gặp ông bà bao nhiêu lần nữa?”.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 28: Bát Cháo Của Bà Nội

Ngày bà còn sống con chỉ biết ăn cháo bà nấu mà chưa có một lời cảm ơn đến bà. Con chỉ biết ăn cháo bà nấu khi bà còn khỏe mà chưa một lần nấu cho bà bát cháo nào khi bà ốm nằm đấy.

...

Hôm nay con nấu bát cháo đường. Chẳng hiểu sao bưng bát cháo lên, ăn được một miếng mà con không thể nào cầm nổi nước mắt. Bát cháo đường không phải không ngon, không phải khó nuốt mà nó làm con nhớ đến bà.

Con nhớ những ngày này của 3 năm về trước, mỗi buổi trưa con đi học về, đói, mệt chưa có gì ăn bà lại cho con bát cháo đường bà đã nấu từ sáng. Bát cháo đặc quánh, sánh ngọt mát và mặc dù đã nguội ngắt nhưng mùi thơm của gạo nếp quện với đường khiến dạ dày con sôi sùng sục khi ngửi thấy.

Lần nào cũng vậy, bà múc cháo vào chiếc bát nhỏ xíu, cháo ít con chỉ húp hai lần là hết sạch. Nhưng con vẫn thích lắm. Bát cháo của bà có vị đặc biệt mà chưa ai có thể nấu được như thế bà ạ. Không quá nhão, không nhiều nước, nhưng cũng không quá sệt. Cháo bà nấu mang vị ngọt ngào của yêu thương, đây cũng là vị làm con nhớ nhất, làm con cảm thấy ấm áp nhất nhưng lại là điều làm con ân hận nhất. Con ân hận vì con nhận ra những yêu thương của bà quá muộn.

Ngày bà còn sống con chỉ biết ăn cháo bà nấu mà chưa có một lời cảm ơn

đến bà. Con chỉ biết ăn cháo ngon lành, biết quên đi cái đói mà không biết cả sáng bà hì hục bên bếp nấu cho con ăn.

Con chỉ biết than phiền, chê oải chê oai khi không may trong bát cháo có lẫn ít tro bếp mà không biết rằng bà đã đổ sọng hai mắt vì khói, vì bụi.

Con chỉ biết ăn cháo thật nhiều như nó là sở thích của mình mà không biết bà đã phải ăn ít đi mỗi lần nấu để cho con.

Con chỉ biết ăn cháo bà nấu khi bà còn khỏe mà chưa một lần nấu cho bà bát cháo nào khi bà ốm nằm đấy.

Con chỉ biết ăn thật ngon, thật no và đến trường với niềm vui của con mà không dành nhiều thời gian hơn nữa bên bà khi bà bệnh nặng.

Để rồi...

Con khóc thật nhiều khi bà ra đi.

Con ngất đi và chỉ muốn kéo cỗ xe đò lại khi mọi người tiễn đưa bà.

Con bất lực khi nhòa qua những giọt nước mắt, họ đắp đất, chôn cất bà nơi đồng hoang.

Con ân hận thật nhiều khi nhận ra con đã bỏ qua bao yêu thương của bà.

Con giận mình khi đã vô tâm mà sống quên rằng con có bà nội lúc nào cũng đầy ắp quan tâm dành nơi con.

Mất bà rồi con mới biết con đã nghiện bát cháo đường ấy như thế nào. Mất bà con mới biết con cần có sự quan tâm, dạy dỗ của bà biết bao nhiêu. Mất bà con mới biết con đã mất ngàn vạn yêu thương mà không bao giờ con lấy lại được.

Con vẫn biết chẳng bao giờ con được ăn bát cháo mang hương vị đặc biệt ấy nữa. Nhưng con biết yêu thương của bà vẫn còn bên con, đi cùng con trên mọi nẻo đường đời. Bên thế giới khác, bà vẫn dõi theo con bằng ánh mắt trìu mến bà nhỉ. Con sẽ cố gắng học tập và sống tốt để xứng đáng với những mong mỏi của bà. Và con sẽ nhớ mãi bát cháo ấy, bát cháo yêu thương của bà.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 29: Nếu Thời Gian Trở Lại Cháu Sẽ Yêu Thương Bà Nhiều Hơn

Bà đã chăm sóc cháu suốt một thời thơ ấu, mà cháu chưa bao giờ có cơ hội chăm sóc bà dù chỉ một ngày. Cháu thấy tiếc nuối và ân hận vô cùng. Nếu thời gian có thể quay trở lại, nhất định cháu sẽ yêu thương bà nhiều hơn và chăm sóc cho bà – người kính yêu nhất trong cuộc đời cháu.

...

Gửi bà kính yêu của cháu.

Bà ơi! Bà đã đi xa rồi nhỉ. Không biết giờ ở nơi ấy, bà đang làm gì. Nhiều khi cháu ngồi một mình, nhớ về bà, và tự hỏi mình câu này. Cháu tưởng tượng, chắc bà cháu đang cùng ông sống một cuộc sống hạnh phúc, chắc bà vẫn ngày ngày dõi theo gia đình, và đặc biệt là luôn theo những bước chân

cháu, vì bà thương cháu đến vậy, yêu cháu đến vậy, phải không bà?

Cháu đang ngồi cô đơn, lạnh lẽo trong phòng và viết bức thư này, không biết bà có đọc được hay không. Nhưng những lời thật lòng này, nếu không được nói ra, không được bộc lộ nên bằng cảm xúc, bằng những tiếng nấc nghẹn ngào giờ đây, thì cháu không biết là cháu sẽ thế nào, vì cháu đang nhớ bà, da diết, nhớ nhiều lắm bà ạ...

Cháu nhớ những ngày cháu còn nhỏ, bà hay gọi cháu là Cún con. Cháu yêu biệt danh ấy nhất. Vì mỗi lần nghe bà gọi, cháu lại thấy thích thú vô

cùng. Ngày ấy, bà hay ôm cháu vào lòng, hát cho cháu nghe và xoa đầu cháu.

Ngày ấy, bà thay mẹ chăm sóc cháu khi mẹ bận đi làm, chăm cho cháu từng bữa ăn, giấc ngủ. Ngày ấy, bà kể cháu nghe từng câu chuyện cổ tích, để rồi cháu cũng chìm vào giấc ngủ lúc nào không biết. Nhưng trong cơn say nồng, cháu vẫn thấy tiếng nói bà bên tai, ấm áp khôn cùng..

Cháu nhớ những ngày đầu tiên cháu đi học, bà đã dõi theo bước đường cháu đi từng li từng tí. Nhớ nhất lần cháu tíu tít theo bà đi chợ xã. Ngày đó cứ được đi chợ là vui, cháu thích thú với đủ mọi thứ, mặc dù đã đi nhiều lần. Bà sắm cho đồ dùng học tập, mua quả thị thơm thơm, mua cho cháu cái kem que “trắng trắng” mà cháu thích.

Đáng quý làm sao, khi trong đôi mắt cháu lúc ấy, những cái bút, cục tẩy nhỏ, quả thị, cây kem, đều là những thứ đáng mơ ước, và bà là bà tiên biến tất cả điều ước của cháu thành hiện thực.

Cháu nhớ, những ngày cháu bắt đầu đi học trung học, là những ngày cháu không còn sống với bà nữa, mà lên phố sống với bố mẹ. Quãng đường hơi xa một chút, nhưng ngày nào cũng thế, tan học là cháu cố về thật sớm, lấy xe đạp thật nhanh xuống với bà. Bà nhớ không tính bà hay dành dụm, chặt chiu, cái gì cũng để dành cho con cho cháu.

Hầu như không hôm nào xuống chơi là cháu không có quà. Khi thì chiếc bánh, cái kẹo, khi thì quả hồng xiêm, quả na mới chín ngoài vườn,...nhiều lắm, cháu đếm không xuể. Và hơn cả, trái với những áp lực trong học tập, trong cuộc sống, ở bên bà cháu thấy bình yên. Cháu kể chuyện trường lớp cho bà nghe, kể bà nghe tình hình học tập, kể cho bà nghe về đứa bạn vừa mới chuyển vào lớp, về cuộc thi vẽ, thi chạy ở trường ...và những khi cháu có chuyện khó xử, thì bà đều có thể gợi ý cho cách giải quyết hợp lí nhất.

Nhưng trong một cuộc thi lớn cháu làm bài không tốt, cháu những tưởng

bà sẽ buồn lắm, sẽ thất vọng về cháu nhiều lắm, nhưng bà đã nhẹ nhàng ôm và nói cháu: “Thắng không kiêu, bại không nản, bà sẽ chỉ buồn và thất vọng nếu cháu ngừng hi vọng, ngừng cố gắng!”. Khi ấy cháu vẫn rơi nước mắt, nhưng cháu đã không còn buồn nữa đâu, đó là những giọt nước mắt của lòng biết ơn, cháu gửi đến bà.

Khoảnh khắc ấy, bà tiên khi xưa lại hiện về bà ạ, không phải cho cháu quả thị, que kem, hay cái bút đẹp nữa, mà cho cháu sự mạnh mẽ, cho cháu sự ấm áp, cho cháu niềm tin và hi vọng vào tương lai. Bà tiên ấy đã trang bị cho cháu áo giáp và những vũ khí mạnh mẽ nhất, để cháu có thể sẵn sàng đương đầu với những thử thách của cuộc sống. Có nó, cháu không còn sợ khó khăn, gian khổ.

Cháu còn nhớ lắm củ khoai nướng ấm nóng, những cái ôm hôn trìu mến ấm áp, những câu chuyện từ thuở ngày xưa, những gì thân thương và quen thuộc nhất về bà trong thời khắc này đây, lại hiện ra rõ ràng từng khoảnh khắc. Cháu yêu bà nhiều lắm.

Cháu ước gì không có chia li, cháu ước bà không đi đâu cả, mà luôn ở cạnh cháu thôi. Yêu thương cháu còn chưa gửi trao hết cho bà, ân nghĩa của bà cháu vẫn chưa có cơ hội đền đáp lại. Nhưng bà hãy yên tâm, cháu hứa cháu sẽ không bao giờ khiến bà phải thất vọng. Cháu sẽ cố gắng sống thật tốt, là một người có ích cho cuộc sống này. Đó là mong ước của bà phải không ạ?

Bà đã chăm sóc cháu suốt một thời thơ ấu, mà cháu chưa bao giờ có cơ hội chăm sóc bà dù chỉ một ngày. Cháu thấy tiếc nuối và ân hận vô cùng. Nếu thời gian có thể quay trở lại, nhất định cháu sẽ yêu thương bà nhiều hơn và chăm sóc cho bà – người kính yêu nhất trong cuộc đời cháu.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 30: Xin Nội Hãy Nắm Chặt Bàn Tay

Nội nhất định không được buông tay. Nội hãy giữ cho ngọn lửa tình yêu sưởi ấm trái tim mình đến hết phần đời còn lại, và sống tiếp cho những cung bậc cảm xúc chưa một lần được viết thành tên.

.....

Nội kính mến!

Con biết Nội đang khổ tâm lắm. Cả cuộc đời Nội có quá nhiều khổ đau. Ông Nội mất từ khi bố mẹ con còn chưa lấy nhau. Mình Nội ở vậy nuôi chín người con khôn lớn. Nội xinh đẹp và sắc sảo. Khi ông mất, bao người đàn ông đã theo đuổi và ngỏ ý, nhưng vì chín người con, Nội từ chối thẳng thừng.

Nội lấy ông từ năm mười bốn tuổi theo lời họ hàng sắp đặt. Ở cái tuổi đó, Nội đâu có biết thế nào là tình yêu, hưởng chi là hò hẹn. Rồi cuộc sống khó

khăn cũng không cho Nội thời gian mơ mộng nữa. Nội chỉ biết tận tâm chăm sóc chồng và những đứa con thơ. Bây giờ, khi đã ngoài bảy mươi, con tim Nội mới lần đầu biết thổn thức, rạo rức. Nhưng không ai đồng thuận, Nội rất buồn và khó xử phải không?

Con xin Nội hãy ích kỉ một lần này thôi. Nội đã sống cả đời vì các con, các cháu. Người ta bảo: "Con chăm cha không bằng bà chăm ông". Con

người có thể già đi theo tháng năm, nhưng trái tim yêu thương thì không bao giờ già nua đâu Nội ạ. Tuổi tác không phải là vấn đề để ta ngăn mình lại và chối bỏ yêu thương.

Con nhớ như in ngày xưa, lúc con bị bố mẹ ép lấy con trai của một nhà giàu có. Con đau khổ đứng giữa chữ hiếu và mơ ước, định buông xuôi để trọn đạo làm con. Nhưng chính Nội, là người duy nhất phản đối kịch liệt. Nội đã tuyệt thực và lặng lẽ bán tất cả nữ trang lấy tiền cho con lánh đi tạm thời. Nội đã nói với con:

- Hãy đặt tay lên trái tim mình, lắng nghe nó và làm theo những gì nó mách bảo để sau này con không phải oán trách ai nữa. Cuộc sống là của con, chính con mới là người có quyền quyết định sống thế nào...

Bây giờ con cũng muốn Nội nhớ lại những lời ngày xưa. Nội cũng hãy đặt tay và lắng nghe lời trái tim mình thổn thức. Dù nó không còn đập mạnh mẽ như khi Nội còn trẻ nhưng con chắc chắn rằng Nội sẽ lắng nghe được những mong muốn sâu thẳm trong trái tim mình. Tình yêu đến không có sớm hay muộn, đúng hay sai. Chỉ có con người là có quyền luôn yêu và được yêu Nội ạ!

Con đã vui mừng và hạnh phúc biết bao khi Nội nói mình đang yêu. Gần đất xa trời rồi Nội mới biết thế nào là yêu, là chờ đợi. Dù con đã ở cách xa Nội mấy ngàn cây số nhưng con cảm nhận được niềm vui và hạnh phúc ngập tràn qua giọng nói rất đỗi thân thương. Nội cứ như được sống thêm một lần nữa vậy.

Nội hãy nắm chặt tay ông ấy. Yêu thương đâu có tội, Nội ơi. Nếu ngày xưa, Nội có thể hiểu được cho tình yêu của con, khuyên được bố mẹ con thì con chắc rằng một ngày nào đó không xa, bố mẹ con và các cô các chú sẽ hiểu cho tình yêu của Nội.

Nội nhất định không được buông tay. Nội hãy giữ cho ngọn lửa tình yêu sưởi ấm trái tim mình đến hết phần đời còn lại, và sống tiếp cho những cung bậc cảm xúc chưa một lần được viết thành tên. Con chờ ngày trở về tiếp theo sẽ là ngày cưới của Nội.

Nơi này, con luôn ủng hộ và ở bên cạnh Nội như Nội đã luôn bên cạnh con.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Phần 2: Viết Cho Con - Chương 1: Viết Cho Những Người Con

Không có tình cảm nào có thể so sánh với tình mẹ, bởi vì tình yêu của mẹ dành cho ta không có sự tính toán thiệt hơn. Hãy biết trân trọng điều đó!

.....

Dành tặng cho những người con đang xa nhà.

Bạn có nhớ ai đó mỗi chiều tối vẫn ngóng trông, mong mỏi, nhìn về nơi xa xăm lo lắng cho bạn không? Bạn đừng có vì lý do bận quá mà không gọi điện hỏi thăm mẹ, trong khi bạn có thể dành hàng giờ cho những chuyện khác với ai đó khác. Chỉ cần mỗi ngày vào buổi tối hay cuối một tuần một lần bạn hãy gọi điện cho mẹ, câu chuyện nghe có vẻ nhàm chán nhưng đó là cách duy nhất để bạn thể hiện tình cảm với mẹ trong lúc xa nhà. Đừng để đến lúc muốn gọi điện cho mẹ cũng không còn cơ hội nữa.

Dành cho những người con ở cạnh mẹ.

Đừng vì sống cạnh bên mẹ mà ỷ lại vào mẹ. Mỗi buổi sáng thức dậy hãy gấp chăn màn lại, đừng để mẹ động tay vào những việc nhỏ nhặt ấy mà hãy dành thời gian để quan tâm giúp mẹ những việc nhà tưởng chừng đơn giản. Mẹ không thể chăm lo mãi cho bạn được, mẹ chỉ đi với bạn một đoạn đường của cuộc đời thôi, cuộc sống không vĩnh cửu. Đừng để đến lúc không còn mẹ nữa mới ngòi sụt sùi thương nhớ về những hình ảnh của mẹ.

Dành cho những cậu ấm, cô chiêu.

Đừng có phụng phịu mỗi sáng thức dậy hay lúc đi học về, đòi hỏi mẹ thế nọ, thế kia. Đừng thấy mẹ lam lũ mà so sánh với người khác. Đừng cãi lời mẹ lúc mẹ khuyên răn. Cuối tuần thấy mẹ nấu ăn thì hãy vào giúp mẹ, đừng nói câu: “Mẹ không phải làm, nhà mình thuê người giúp việc để làm gì?”. Đơn giản là mẹ muốn dành những bữa ăn ấm cúng ấy cho gia đình.

Dành cho những nàng dâu.

Đừng vì chuyện mẹ chồng nàng dâu mà làm phật lòng mẹ. Đừng vì thấy chồng quan tâm mẹ nhiều mà cảm thấy mình lạc lõng bởi vì trong thế giới của con trai mẹ là số một vợ chỉ là số hai mà thôi. Hãy làm tốt nhiệm vụ của một nàng dâu thảo hiền, vì mẹ là người đã trao tặng người yêu thương nhất của đời mẹ cho bạn. Hãy tin rằng mẹ cũng yêu thương bạn vì mẹ cũng đã từng làm dâu như bạn đó thôi.

Dành cho những chàng rể.

Đừng vì câu nói rể là khách mà tự ái đối xử với mẹ vợ như là một vị khách, bởi vì mẹ vợ hay mẹ đẻ cũng là bà của con mình. Bởi vì đó là người phụ nữ mà vợ bạn yêu thương nhất trước khi trao yêu thương cho bạn. Bởi vì mẹ rất tin tưởng ở bạn nên mẹ mới gửi gắm trao cả cuộc đời con gái cho bạn.

Dành cho những ai không còn mẹ.

Hãy nhớ đến ngày mẹ mất thì sắp mâm cơm cúng, thắp nén hương thơm để tưởng nhớ đến mẹ. Đừng để công việc cuốn đi mất những ký ức thân thương về mẹ, vì trên đời này không ai chín tháng mười ngày mang nặng đẻ đau nuôi ta khôn lớn mà không kêu than một lời. Bởi vì trên đời này chúng ta chỉ có một mẹ mà thôi.

Dành cho những ai đọc được bài viết này.

Không có điểm tựa nào vững chắc như bờ vai mẹ.

Không có bàn tay nào dịu dàng như bàn tay mẹ.

Không có lời ru ngọt ngào nào như lời ru của mẹ.

Không có tình cảm nào có thể so sánh với tình mẹ, bởi vì tình yêu của mẹ dành cho ta không có sự tính toán thiệt hơn.

Hãy biết trân trọng những điều đó!

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hãy Sống Như Những Mầm Cây, Con Nhé!

Khi nào con thấy mình giảm bớt siêng năng thì hãy đọc lại những dòng thư này để có thêm nghị lực. Con phải luôn mạnh mẽ đối diện thử thách hằng ngày để tồn tại con nhé. Con hãy bắt chước những mầm cây, vạch đất để trời lên đón ánh mặt trời.

Món quà ngày 8/3

Có một chuyện đã lâu lắm rồi, đó là ngày con học lớp 7. Một hôm, con đi chơi với bạn nhân ngày 8-3, vào nhà sách con đã mua một con Đôrêmon bằng thạch cao với giá hai ngàn đồng. Khi về con trình trọng biểu mẹ và giải thích rằng: “Nếu có tiền nhiều hơn thì con đã mua con to hơn tặng mẹ”.

Con yêu quý! Con có biết rằng chỉ một cử chỉ đó thôi, chỉ cần con tặng một con búp bê thạch cao bé như ngón tay út nhưng mẹ nhận được ở con cả một trời yêu thương. Rất cảm ơn con, cảm ơn con đã dành tình yêu thương cho mẹ.

Không cần tặng vật to lớn đâu con ạ, vì không người mẹ nào nuôi con, mong con sau này sẽ tặng mình của cải to lớn. Mẹ chỉ mong con trưởng thành, được hạnh phúc là mãn nguyện lắm rồi.

Con yêu quý! Mẹ luôn cảm thấy có lỗi vì để con phải chịu nhiều thiếu thốn. Nhưng con rất ngoan. Con biết hết những điều đó. Lúc nào con cũng sống tiết kiệm, không đòi hỏi điều gì xa hoa, và rất chăm học. Đây là phần

thường quý giá con đã dành tặng cho mẹ.

Qua nhiều năm, mẹ vẫn còn giữ món quà ấy. Nó bây giờ đã cũ, màu sắc cũng đã nhạt, nhưng mỗi lần cầm trong tay là thấy cả tình con dành cho mẹ. Lại như nghe được câu: “Nếu có tiền nhiều hơn con sẽ mua cái to hơn...”.

Tội nghiệp cho con. Chỉ có hai ngàn trong túi nên con không thể mua món quà to hơn tặng mẹ. Nhưng món quà của con to gấp triệu lần những món quà khác, quý hơn gấp nhiều lần những kẻ vô tâm với cha mẹ mình. Rồi mai đây, dòng đời có cuốn đi. Những hỷ, nộ, ái, ố của cuộc đời có ập đến, mẹ mong con biết yêu thương mọi người chân thành vậy là đủ rồi.

Tặng phẩm có to lớn mà tấm lòng người cho nhỏ bé thì không thể nào đem lại niềm vui cho người nhận. Một con Đôrêmon bé như ngón tay út con tặng mẹ năm xưa sẽ mãi mãi là món quá quý báu nhất của mẹ. Ở đó mẹ nhận ra bóng mát của tình mẫu tử mà con đã trân trọng. Cảm ơn con...

Khi nào con thấy mình giảm nghị lực, hãy đọc những dòng này:

Con than thở gặp nhiều khó khăn trong cuộc sống. Nhưng con ơi, hãy đọc kĩ lá thư này để thấy rằng chặng đường con đã vượt qua còn gian truân gấp nhiều lần thực tại, để con yêu quý cuộc sống hơn, yêu quý một tương lai mà chính con phải cố gắng làm nó tươi sáng hơn. Hẳn con chưa quên những ngày mùa mưa, sấm sét đầy trời. Nước sông dâng cao, chảy ầm ầm đem theo những gốc cây to, rần rết ...

Những đồng bùn đen kịt, nhà cửa nứt loang lổ. Những lần người dân miền Trung chạy lụt không biết đói. Những ngày mưa giăng mờ trời, buồn tím cả ruột gan. Con đi học phải lội nước, quần áo vắt trên vai. Trong những khó khăn ấy, vẫn tự hào một điều là con học giỏi và cha mẹ luôn nung nấu ý chí quyết nuôi dạy con được vào giảng đường đại học.

Sở dĩ phải viết lại những điều này để con nhớ rằng: con đã khởi đầu từ những trưa hè đi học dưới bóng tre, từ những giọt mồ hôi lao động vất vả của cha mẹ để con có thể vững vàng ngồi ở giảng đường, để con tốt nghiệp rồi sẽ đi làm để xây dựng tương lai.

Khi nào con thấy mình giảm bớt cố gắng, khi nào con thấy mình giảm bớt siêng năng thì hãy đọc lại những dòng thư này để có thêm nghị lực! Cha mẹ từng biết khi vào Sài Gòn học đại học, con đã nhiều đêm thao thức vì thương cha nhớ mẹ, phải chịu đựng áp lực học tập, phải thích nghi hoàn cảnh sống mới. Con hãy nhớ về những ngày tháng đã qua mà phấn đấu nhé, hãy cố gắng vượt qua để tồn tại. Con đừng để những hy sinh của cha mẹ trở thành vô nghĩa.

Viết thư cho con để chính cha mẹ luôn đốt cháy lên sự cố gắng, dù rằng bây giờ cha mẹ không còn khỏe như ngày xưa... Những cây giống nhỏ bé trong vườn nhà mình giờ đã lớn và có trái. Miếng đất khô cằn giờ đã có bóng xanh che mát cho cha mẹ. Con phải luôn mạnh mẽ đối diện thử thách hằng ngày để tồn tại con nhé. Con hãy bắt chước những mầm cây, vạch đất để trời lên đón ánh mặt trời...

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Con Gái À, Để Được Yêu, Chúng Ta Cần Rất Nhiều Cố Gắng

Con gái à, phụ nữ là để yêu, nhưng để được yêu chúng ta cần nhiều cố gắng.

...

Con gái à!

Con gái à chúng ta sẽ chỉ có một cuộc đời để sống. Một cuộc đời dài rộng 60 năm đã đến 2/3 thăng trầm bão táp. Con gái mẹ rồi sẽ hiểu chúng ta cần một căn nhà biết bao nhiêu, chúng ta cần một căn nhà để biết là khi ốm đau vẫn có người thuốc thang lo lắng, có một người dù mưa nắng vẫn đợi ở cửa nhà, một người sẵn sàng ôm lấy con nói là “tất cả rồi sẽ qua”.

Con gái à, bố mẹ rồi sẽ già, con rồi sẽ lớn lên, những điều mẹ nói ở trên bằng tất cả những yêu thương suốt một đoạn đường dài mẹ đi cùng bố. Không thể o ép con gái mẹ hãy yêu một người đàn ông như bố, nhưng con hãy nhớ đó là sự lựa chọn của con mẹ không thể nào thay con sống được.

Con gái à, phụ nữ dù làm ra tiền ít hay nhiều cũng nên rời khỏi căn bếp của mình mà ra ngoài tìm việc. Đồng lương dù có ít nhưng đó là giá trị của bản thân, người đàn ông là chồng con sẽ không có lí do nào chỉ thẳng vào mặt con: “Tôi đang nuôi cô bằng chính tiền lương tôi vất vả kiếm được”.

Con ra ngoài tìm việc không có nghĩa là để căn bếp nhà mình hăm hiu.

Con có thể tự bỏ tiền thuê một người giúp việc dọn dẹp cửa nhà, bữa cơm không cần phải hai bữa con phải nấu nhưng cuối tuần hãy khéo léo kéo chồng mình vào bếp cùng nhặt rau. Người ta sẽ chỉ thật sự yêu nhau nếu có thể cùng cảm thông và san sẻ, chuyện dù bé như quét nhà, nhưng lại là những phút giây bên nhau đáng quý.

Con gái à, có một điều con nhất định không được quên, khi một người đàn ông yêu con họ sẽ gánh chín phần lo chỉ để cho con một phần vì sợ con nặng nhọc, nhưng khi con đã gặt đầu khoác chiếc áo cô dâu về làm vợ mọi thứ sẽ hoán đổi rất nhanh.

Anh ta sẽ chỉ lo một còn phần con sẽ chín phần từ bố mẹ chồng, tiền nong, cơm áo. Hạnh phúc, khổ đau không phải là một chiếc áo mà khi không thích con có thể cởi bỏ vứt ngay, nó là một hành trình dài mà phải kiên cường người ta mới đi cùng nhau được.

Con gái à, đừng cảm thấy vui trước một người đàn ông mua cho con nhiều hoa, gửi tặng cho con nhiều món quà . Hãy từ chối anh ta và đề nghị thật rõ ràng con sẽ trả tiền phần ăn hôm nay nếu hôm trước anh ta đã mời con dùng bữa.

Con gái à, tình yêu của đàn ông cũng thiệt lạ, họ trước chúng ta cao lớn, vững chãi nhưng cũng sẽ có những ngày giống như một đứa trẻ mong được mẹ thứ tha, sẽ cũng cần bờ vai của phụ nữ chúng ta lắm chứ. Mẹ mong là trước sai lầm con đừng mang bát đĩa ra xô xát, đừng đay nghiến chì chiết nhau, bởi sẽ chẳng có người đàn ông nào nhẫn tâm không thương yêu con gấp bội phần nếu một lần được con tha thứ.

Con gái à, phụ nữ là dễ yêu, nhưng để được yêu chúng ta cần nhiều cố gắng.

Còn điều này nữa, con gái của mẹ đừng lo lắng. Hãy cứ yêu như chính trái

tim con đang đập, như nhịp thở của chính con.

Nhưng con đừng quên, sẽ không có ai cho chúng ta dựa lên đôi chân của họ nếu như chúng ta không hiểu rằng không có đôi chân nào vững chắc hơn đôi chân mình tự đứng.

Hãy độc lập và đừng lệ thuộc, con yêu ạ và nhớ là đừng vội buông tay.

Có những thứ mãi không trở về khi con đã buông tay, cuộc đời này không có quá nhiều điều khiến bản thân hối hận nhưng biết đâu rằng sẽ rất đau.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Mẹ Kể Con Nghe Thời Thanh Xuân Của Mẹ

Khỏi phải nói chặng đường mẹ đã đi dài và gập ghềnh cỡ nào. Mẹ chỉ muốn con biết rằng, nhờ có chặng đường ấy mẹ mới có thể trưởng thành và nhận ra bố con là người xứng đáng nhất. Bây giờ, bố con, con và các em con là an nhiên của mẹ. Mẹ nương náu và không cần thêm điều gì khác.

.....

Mẹ kể con nghe về tình yêu của mẹ nhé!

Tuổi hai mươi không có gì thừa thãi hơn là thời gian, tuổi hai mươi không có gì rục rờ hơn là sức khỏe. Tuổi hai mươi của mẹ chẳng có gì nổi bật, lúc nào cũng phải nghĩ nếu ngày hôm nay quá tay mua chiếc váy này thì sau gió hanh hao lấy đâu tiền mua lọ kem dưỡng đây. Nếu cho mẹ sống lại quãng đời ấy lần nữa, mẹ sẽ chỉ mỉm cười và phủi tay, đâu cần thiết đâu. Quá khứ là để nâng niu.

Rồi ngày nào đó con gặp được người con yêu và người yêu con. Hai người ấy hiếm khi là một. Mẹ đã từng hẹn hò với nhiều người. Mỗi người một tính cách nên có những rung động khác nhau. Không phải ai cũng chân thành, không phải mối duyên nào cũng sâu bền. Những cái nắm tay, những vòng ôm, những nhịp đập gấp gáp,...mẹ đã nghĩ mình sẽ chẳng thể nào quên nổi, nhưng hóa ra không phải vậy.

Thực ra mẹ có thể quên. Chỉ cần khi con yêu ai đừng yêu hết những gì

con có, hãy giữ lại cho mình dù nhiều dù ít. Để khi người ta dứt khoát bỏ con lại, con có điểm tựa để tựa vào mà đứng lên.

Đi hết quãng đời xanh tươi nhưng nông cuồng, mẹ có mỗi tình đúng nghĩa và đầy khờ dại. Khờ dại nên mới đau, khờ dại nên mới lớn. Ngay cả bố con, mẹ cũng thừa nhận, mẹ không yêu bố bằng yêu người ấy, người đã đi, không một lần nào gặp lại!

Đôi khi ở cạnh nhau, người ta ươm mầm, thúc đẩy một thứ còn to tát hơn cả xúc cảm lứa đôi nữa, đấy là tình nghĩa. Sau này con sẽ hiểu rằng khi ràng buộc nhau bằng chữ “nghĩa”, việc buông tay thậm chí còn khó khăn hơn cả việc nín nhịn và hy sinh.

Khi còn bé, muốn gì chỉ cần khóc toáng lên là có được, chỉ cần mè nheo phụng phịu đôi chút là thỏa mãn. Tuổi thơ qua rồi, mộng tưởng cũng qua rồi, con phải luôn kiên cường và tỉnh táo. Có nhiều thứ con thích con phải trả cái giá cao không tưởng tượng nổi để có được.

Có nhiều người, dù con dang hiến đến giọt tâm hồn yếu đuối cuối cùng cũng chẳng giữ nổi họ ở bên. Lúc ấy con đừng tự trách mình chưa đủ dịu dàng, chưa đủ quyến rũ hay thông minh. Đơn giản là chưa tới lúc nên con gặp sai người. Mọi việc sẽ ổn cả thôi, con hãy giữ lòng tin như thế!

Khi biết người ấy đang êm đềm, hạnh phúc và có những đứa trẻ đáng yêu, mẹ đã bình tâm cầu cho tổ ấm người ấy bền lâu viên mãn. Không phải mẹ cao thượng kiểu bày vẽ như trên phim đâu. Là thật! Sau tất cả những tổn thương, vì còn yêu người ấy nên chỉ cần người ấy hạnh phúc là mình thấy được an ủi rồi. Khởi phải nói chặng đường mẹ đã đi dài và gập ghềnh cỡ nào.

Mẹ chỉ muốn con biết rằng, nhờ có chặng đường ấy mẹ mới có thể trưởng thành và nhận ra bố con là người xứng đáng nhất.

Dù có đau đớn, có suy sụp, có mệt mỏi thì con yêu à, hãy cứ yêu, cứ đi và cứ khát khao. Những vết thương lòng sẽ để lại sẹo hoặc không. Sâu hoặc mờ, điều đó không quan trọng.

Quan trọng là khi con yên bề gia thất, khi con chịu trách nhiệm cho cả một mái nhà, con chuyên tâm và đứng vững trước mọi cám dỗ.

Bây giờ, bố con, con và các em con là an nhiên của mẹ. Mẹ nương náu và không cần thêm điều gì khác.

Vậy là đủ, cho một thời tươi trẻ, con gái ạ! Yêu thương con!

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Nhật Ký Của Mẹ Và Con Gái

Con chưa đủ lớn để nhìn nhận cuộc đời, cũng chưa đủ khôn ngoan để khiến mẹ không phải lo lắng. Nhưng có lẽ con đã nhận ra một điều, điều mà thời yêu đương nông nổi đã qua con chưa từng nhận ra: “Con yêu mẹ và rất cần có mẹ!”

...

Ngày...tháng...năm...

Mẹ đang viết những dòng này cho con trong nước mắt. Hai mươi một năm mẹ con mình ở bên nhau, đây là lần đầu tiên mẹ thấy bất an vì con gái mẹ như vậy. Mẹ thấy con đường con sắp bước vào, với những tối tăm và tổn thương liên tiếp như những ngày tuổi trẻ đã qua của mẹ. Con à, mẹ phải làm gì để giúp con đây?

Ngày...tháng...năm...

Mẹ tình cờ đọc được tin nhắn của mình với anh ấy. Hình như mẹ khóc. Mình biết mẹ không ưa anh ấy, bạn bè và cả những người xung quanh mình nữa. Có lẽ vì anh ấy quá cô độc, không biết quan tâm mình, còn hơi ngông cuồng và phá phách nữa. Nhưng mà mình rất thương người đó, rất thương...

Ngày...tháng...năm...

Lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy, mẹ đã thật sự ngạc nhiên. Tính tình và cách xử sự thật sự rất giống bố con, rất giống con à. Nhưng mẹ không biết nói thế nào với con nữa.

Mẹ như nhìn thấy tuổi thanh xuân của mình. Những ngày tuổi trẻ. Tình yêu của bố và mẹ. Sự phản đối của ông bà. Những ngày tháng cực khổ khi sinh con. Những lần nổi nóng của bố. Những lần cam chịu của mẹ. Cuộc sống của một bà mẹ đơn thân, nó quá cay đắng và nghiệt ngã.

Tại sao linh cảm của mẹ lại nói rằng con gái của mẹ, một lần nữa phải chịu những bất hạnh mà mẹ đã từng trải qua? Mẹ không dám can thiệp chuyện tình cảm của con, mẹ biết đấy là tình yêu đầu tiên, lần đầu tiên mẹ thấy con gái mẹ yêu một người nhiều như vậy. Cậu ấy cũng không có gì đáng chê trách cả. Có lẽ...tại mẹ nhạy cảm quá thôi.

Tình yêu đầu đời thường rất dễ khiến người ta hạnh phúc, nhưng lại dễ dàng làm người ấy tổn thương, vết thương sâu đến nỗi...làm người ta nhớ cả đời! Con gái à, hãy tỉnh táo và lý trí một chút con nhé.

Ngày...tháng...năm...

Mình không nghĩ anh ấy nợ nần nhiều đến vậy, cũng không nghĩ anh ấy sống buông thả đến vậy. Thật sự thất vọng, không thể đổ lỗi mọi thứ do hoàn cảnh được . Đó là sự trốn chạy hèn nhát.

Mình phải làm gì đây? Anh ấy hình như đã bắt đầu hút thuốc rồi? Mình nói anh ấy không nghe nữa, anh ấy nói: “Bản thân anh còn chưa tự lo được, anh không thể chăm sóc em được nữa, đừng vì anh mà đau khổ, không đáng. Hãy tìm người khác tốt hơn! Anh là thằng tồi ”.

Tuổi trẻ thì thường mắc sai lầm mà, mình thấy không có gì to tát cả, chỉ cần cố gắng là sẽ ổn thôi. Mình sẽ không buông tay như vậy đâu. Anh ấy cần

mình bên cạnh. Nhưng mà nếu mẹ biết anh ấy như vậy, chàng trai mà mình đã chọn là người như vậy, mẹ sẽ thất vọng lắm.

Mẹ à, con rồi sẽ ổn thôi, hãy để con lựa chọn bằng trái tim, mẹ nhé!

Ngày...tháng...năm...

Mấy hôm nay con gái về, thấy con gái hơi lạ. Mắt sưng, chắc con bé khóc nhiều lắm. Hỏi có chuyện gì thì con cứ cười trừ. Chắc con không muốn nói với mình. Con cũng ít nói cười hơn hẳn, cứ suốt ngày nhìn cái điện thoại, chắc chờ tin nhắn hay cuộc gọi nào đó .

Con gái mẹ đang có những ngày khó khăn phải không? Hãy vượt qua, mẹ tin con sẽ làm được.

Ngày...tháng...năm...

Cảm giác chạy theo một người thật là mệt mỏi, nhất là khi cố gắng chỉ từ một phía. Anh ấy ngày nào cũng rượu chè. Bạn bè xung quanh bắt đầu dị nghị, nói mình thật là ngốc. Đừng yêu một người như vậy.

Mình thật sự thương anh ấy, ngay cả khi anh ấy dứt khoát và tàn nhẫn với mình. Mình cũng không thể để anh ấy cô độc, mình không nghĩ được gì , và cũng không muốn nghĩ gì nữa. Những lúc như thế này, chỉ muốn ở bên cạnh mẹ thôi. Mẹ à, con làm thế có đúng không? Con phải làm gì với anh ấy và tình cảm của con hả mẹ?

Ngày...tháng...năm...

Con gái à, con biết không? Mẹ đã từng như con đấy. Lúc hết mình bảo vệ tình yêu với bố con, mặc cho ông bà và mọi người phản đối. Mẹ cũng dẫn vật và tổn thương nhiều lắm. Mẹ đã đánh mất lí trí, đã mù quáng mà đánh đổi, để những ngày tháng sau này, lỡ dở cả cuộc đời.

Chàng trai ấy không xứng đáng với con, nếu yêu thương con thật lòng. Anh ta sẽ không để con gái mẹ phải một mình chịu đựng tất cả những điều đó đâu.

Con hãy hi sinh vì một người mà dù có chuyện gì đi nữa, sẽ nghĩ xem con gái mẹ cảm thấy như thế nào đầu tiên, chứ không phải chạy trốn và để con gồng mình lên giải quyết mọi thứ.

Mẹ đã biết hết tất cả. Nhưng tại sao con không tự mình nói với mẹ? Mẹ luôn bên cạnh con mà, con gái! Mẹ có thể đợi được, đợi một ngày con gái có đủ niềm tin để chia sẻ với mẹ.

Ngày...tháng...năm... Anh ấy có người yêu mới.

Mình sẽ sống một lúc lâu khi nghe điều ấy.

Lí do chỉ là lí do, không muốn ở bên mình nữa vì muốn ở cạnh người khác. Thế thôi! Không phải những gì mình vẽ ra từ trước giờ để nguy hiểm cho anh. Vì anh ấy mà con đã cãi nhau với mẹ, không chơi với bạn bè mình. Con sai rồi, có phải con đã sai không mẹ ời? Nhưng mà...tim con thật sự rất đau..rất đau mẹ ạ!

Ngày...tháng...năm...

Nhìn con gái suy sụp bên quan tài của bố nó, tim mình quặn thắt. Dù không là vợ chồng nữa nhưng đó cũng là người mình từng yêu thương, cũng là bố của con gái mình, cảm giác một người rời xa khỏi thế gian luôn đau đớn và xót xa như vậy. Con gái khóc ngất đi, mình và bạn bè con gái phải thay nhau túc trực bên cạnh.

Lúc đưa bố ra nghĩa trang, con bé như người mất hồn, không khóc, không nói. Mình chỉ biết nắm thật chặt tay con.

Nhưng mà, cậu ấy không về đám tang, dù sao lúc này cũng là lúc con mình cần cậu ấy nhất mà. Mọi chuyện đều khó khăn, con gái mẹ hãy mạnh mẽ lên nhé!

Mẹ sẽ luôn bên con. Mẹ hứa.

Ngày...tháng...năm...

Con đã thay số điện thoại, xóa Facebook, Yahoo, con đã cất hết những đồ vật liên quan vào một chỗ thật kĩ, con đã ngoảnh mặt quay đi lúc tình cờ gặp nhau trên phố.

Vậy mà chỉ cần một tin nhắn “anh mệt lắm” lại khiến con lo cuống lên. Con có thể giả vờ không thương nữa, nhưng thật ra vẫn rất thương mẹ à. Con muốn dùng tình cảm chân thành của mình để đối xử với người ấy.

Dù là với tư cách bạn bè, vẫn muốn làm điều gì đó có thể để anh ấy tốt lên. Bởi vì anh ấy...thật sự rất cô đơn. Anh ấy rất giống con, con còn có mẹ ngay bên cạnh, nhưng anh ấy...thật sự rất cô đơn. Vì quá cô đơn nên mới như vậy.

Ngày...tháng...năm...

Con giấu mẹ về quê cậu ấy. Cậu ấy nhắn tin cho mẹ, mẹ mới biết.

Mẹ thật sự bị sốc, mẹ luôn nghĩ mọi chuyện đã ổn rồi. Ba năm qua, con vẫn đau đáu vì một người sao? Mẹ con mình to tiếng. Con khóc ngất, con giải thích, con phủ nhận. Con vẫn quyết định về quê cậu ấy.

Mẹ chẳng biết phải làm gì nữa, chúng ta đã cùng nhau trải qua bao nhiêu cực khổ, từ lúc ôm nhau chịu những trận đánh đập vô cớ của bố con, lúc mẹ con quyết tâm xuống thành phố ở nhờ để con có điều kiện học hành tốt, khi điều kiện kinh tế khó khăn, mẹ chạy chợ từng ngày để kiếm tiền cho mẹ con

mình trang trái.

Điều mẹ tự hào nhất cho đến giờ phút này là nuôi được một cô con gái ngoan ngoãn, dù tuổi thơ của nó có thiệt thòi và tổn thương nhiều thế nào.

Vậy mà, con vì một chàng trai không đáng, mà làm vậy với mẹ sao? Con gái ngốc nghếch này, mẹ phải làm gì với con đây?

Ngày...tháng...năm... Con đã về quê anh ấy.

Con biết mẹ rất hối hoảng khi biết điều đó, con cũng biết hẳn mẹ đã lo lắng và thất vọng thế nào. Chỉ là mọi chuyện không như mẹ nghĩ đâu ạ.

Con không yêu anh ấy nữa. Con đã làm được điều đó rồi.

Chỉ là...quá nhiều chuyện xảy ra. Con nghĩ anh ấy cần một người bạn bên cạnh, một người bạn có thể thấu hiểu anh ấy tất cả như con.

Chỉ là...con đã rất sợ khi thấy mẹ như thế. Con không dám ở nhà nữa, con muốn mẹ con mình có vài ngày để suy nghĩ thật kỹ về mọi chuyện.

Chỉ là...con thấy chuyện này không to tát như thế, con chỉ về với tư cách một người bạn thôi mà mẹ lại quá quan trọng mọi thứ. Trong một giây phút nông nổi nào đó, con đã thật ngông cuồng mà quyết định. Con quyết định thử không làm một đứa con ngoan một lần. Tuổi trẻ có quyền sai, có quyền làm lại. Con đã tự biện minh hàng trăm lần như vậy.

Nhưng mọi chuyện không như con nghĩ, ngay khi bước chân ra cửa, con đã rất hối hận. Thật sự rất hối hận.

Ngày...tháng...năm...

Mẹ đã không nuốt nổi cơm, chỉ biết nằm và khóc. Nhìn điện thoại con gọi, mẹ không dám nghe. Không phải mẹ giận con, chỉ là mẹ không biết phải nói

gì với con lúc này, con gái ạ! Mẹ không biết phải làm gì với con, phải làm gì thì tốt nhất cho con đây? Mẹ đã gọi điện cho cậu ấy, con biết cậu ấy nói gì với mẹ không?

“Cháu thật sự không yêu Linh, chỉ là cô ấy quá yếu đuối, cháu đã dứt khoát rồi mà cô ấy vẫn thế”.

Mẹ không tin lời cậu ta, nhưng những gì cậu ta nói như xát muối vào tim mẹ, trong khi con đang đứng giữa những tình huống khó xử nhất, cậu ta đã

không dám nhận lỗi về mình, và để tất cả lỗi lầm về phía con gái mẹ. Người như vậy sao mẹ có thể tin tưởng là sẽ làm cho con hạnh phúc được đây?

Ngày...tháng...năm...

Những ngày sóng gió đã qua, sau một vài chuyện xảy ra, con đã nhận ra được nhiều điều. Con nhận ra, không nên mãi miết đi tìm cái gọi là tình yêu. Con nhận ra, không phải tất cả mọi người đều yêu thương con hết lòng như mẹ.

Tuổi hai mươi một bỗng bật đã khiến mẹ khóc thật nhiều, con chưa đủ lớn để nhìn nhận cuộc đời, cũng chưa đủ khôn ngoan để khiến mẹ không phải lo lắng. Nhưng có lẽ con đã nhận ra một điều, điều mà thời yêu đương nông nổi đã qua con chưa từng nhận ra: “Con yêu mẹ và rất cần có mẹ!”

Từ bây giờ, mẹ hãy chỉ khóc vì những điều hạnh phúc thôi mẹ nhé!

Ngày...tháng...năm...

Tôi luôn mong ước có một cô con gái. Và khi sinh con ra. Tôi đã luôn trân trọng từng giây phút được bên con. Luôn muốn mang đến mọi thứ tốt đẹp nhất cho con.

Con gái tôi đã lớn thật rồi, tôi không thể bao bọc con mãi được như hồi còn bé nữa, không thể ôm chặt con để chịu thay những cái bạt tai vô lí của bố nó, không thể vỗ về con mỗi khi nó thút thít khóc vì bạn bè trêu đùa những lời ác ý, không thể đắp cho con bé cái chăn cao hơn mỗi khi trời trở lạnh, không thể ở bên cạnh con mọi lúc mỗi khi con cần tôi...

Nhưng, con gái tôi đã lớn thật rồi và tôi biết con tôi là một cô gái mạnh mẽ. Con sẽ biết nên làm, và không nên làm những gì. Con sẽ biết thực hiện ước mơ của con, và yêu thương người nào thật xứng đáng. Vì rằng tình yêu trên đời này, luôn là điều đẹp đẽ và đáng trân trọng nhất. Con nhất định phải có lòng tin vào điều đó.

Con còn trẻ, con là một cô gái xinh đẹp và đầy hoài bão, con có một mái đầu xanh, có một trái tim ấm và một tương lai tươi sáng. Rồi nỗi đau sẽ qua, sẽ có người bước đến và yêu thương con gái mẹ bằng tất cả trái tim. Con đừng vì những ám ảnh của quá khứ, mà khép chặt lòng mình. Mẹ muốn nói với con, hãy yêu khi còn có thể!

Và điều này nữa, mẹ luôn giữ cho riêng mình, nhưng hôm nay mẹ sẽ nói.

“Đối với mẹ, có con là điều hạnh phúc nhất. Mẹ yêu con!”

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Thư Mẹ Gửi Con Trai

Mẹ tin con sẽ trở thành một người chồng, người cha tốt và xây dựng một gia đình hạnh phúc – nơi mà luôn tràn ngập tiếng cười, nơi mà con cảm thấy thoải mái nhất khi trở về sau một ngày làm việc vất vả.

...

Con trai thân mến!

Đáng lẽ lá thư này mẹ sẽ viết vào một dịp khác, đó là ngày con lập gia đình để trao tận tay con nhưng hôm nay mẹ lại rất muốn viết dù điều đó là quá sớm đối với một cậu bé con đang ở tuổi “ăn chưa no, lo chưa tới”. Mẹ tin rằng những điều mẹ viết ra đây, con sẽ hiểu và sau này con sẽ làm thật tốt bốn phận, trách nhiệm của mình - một người chồng và một người cha gương mẫu.

Sau này khi con tốt nghiệp đại học, có một công việc ổn định, con sẽ tính đến việc trọng đại lớn nhất trong cuộc đời mình đó là lập gia đình. Từ nhỏ, luôn có mẹ - một bàn tay phụ nữ lo cho con từng bữa cơm, từng giấc ngủ, từng bộ quần áo con mặc hằng ngày...nhưng sau này bên cạnh con sẽ có một bàn tay phụ nữ khác chăm chút cho con mà không phải là mẹ.

Lúc đó con đã thực sự trưởng thành, con đã có thật nhiều kinh nghiệm sống. Và con có thể tự tin nói với mẹ rằng: “Mẹ ơi! Mẹ cứ yên tâm! Con sẽ là chỗ dựa vững chắc cho vợ và con con”. Lúc đó mẹ sẽ vui biết nhường nào vì

được chứng kiến một chàng trai mới hôm nào còn nũng nịu, làm nũng mẹ mà bây giờ đã trưởng thành thế này rồi. Đó là món quà lớn nhất trong cuộc đời mẹ.

Con trai ạ, là một người phụ nữ ai cũng mong muốn sẽ tìm được một điểm tựa vững chắc cho mình. Điểm tựa đó phải là nơi có thể gửi gắm được tất cả những tâm sự, nỗi niềm riêng tư trong cuộc sống. Có thể cùng nhau giải quyết những khó khăn, cùng nhau sẻ chia cay đắng ngọt bùi, cùng nhau nuôi dạy con cái thành người...Liệu con có làm được điều đó không?

Trong xã hội ngày nay, người phụ nữ với bao bận bịu lo toan của cuộc sống: công việc xã hội, công việc gia đình...họ cần lắm những sự cảm thông, chia sẻ từ người chồng của mình. Con có thể thông cảm cho vợ con vì bận việc cơ quan mà về muộn không? Hay con có thể bớt chút thời gian xem một trận đá bóng để cùng vợ làm việc nhà không?

Hôm nay là sinh nhật vợ, con có biết vợ thích con tặng món quà gì không?... Tất cả đều được cảm nhận qua sự tinh tế, sự quan tâm của con đó con trai ạ. Hãy lắng nghe con nhé, đừng vì một chút tự ái, một chút ích kỷ mà làm người phụ nữ của con phải khóc.

Mẹ biết trong cuộc sống của chúng ta không ai là hoàn thiện cả, nhưng điều quan trọng là hãy sống mở lòng mình ra để dành chỗ cho tình yêu thương, sự quan tâm, chia sẻ.

“Sống để yêu thương đừng nên oán hận, Sống để sẻ chia hạnh phúc tuyệt vời.”

Mẹ tin con sẽ làm được điều đó, con sẽ trở thành một người chồng, người cha tốt và xây dựng một gia đình hạnh phúc – nơi mà luôn tràn ngập tiếng cười, nơi mà con cảm thấy thoải mái nhất khi trở về sau một ngày làm việc vất vả.

Mẹ viết những dòng tâm sự này không phải là mẹ áp đặt cho con nhưng mẹ tin rằng nó sẽ giúp ích cho con trong cuộc sống gia đình sau này. Con cũng cần những giây phút riêng tư bên bạn bè, đồng nghiệp nhưng cái gì cũng phải có giới hạn con ạ vì con còn phải có trách nhiệm với gia đình của mình nữa mà. Cố gắng lên con trai của mẹ nhé!

Mẹ yêu con!

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Làm Bố Là Điều Tuyệt Vời Nhất

Mẹ của các con là người tuyệt vời nhất. Người tuyệt vời ấy đã giúp bố thấy cuộc đời này thật ý nghĩa và hạnh phúc biết bao khi sinh ra những đứa con thiên thần và bố được làm bố. Làm bố, đó là điều tuyệt vời và thiêng liêng nhất thế giới này.

...

Những đứa con thân yêu của bố!

Bố thường hay tị nạnh với mẹ của các con lắm! Là tại làm sao lúc nào mẹ của các con cũng xuất hiện trên mặt báo, với đủ các hình ảnh, các tâm sự, các kiểu yêu thương dành cho những đứa con? Là tại làm sao lúc nào bố cũng chỉ đọc những bài thơ viết về những người mẹ, thật ít khi có những bài thơ viết về những người cha; nếu như không muốn nói là trong tất cả những cuốn sách báo có mặt ở nhà mình, bố chẳng thấy bài viết nào nói về bố cả. Là tại làm sao?

Bố cũng yêu con nhiều như mẹ yêu con đấy chứ!

Nếu có cái máy quay, hoặc ai đó đủ bình tĩnh để đứng quay bố lúc mẹ con sinh con. Bố sẽ cho con thấy là bố mong đợi giây phút này thế nào. Con yêu à, bàn tay bố run lên, bố còn chẳng biết là mình đang nắm chặt tay bà ngoại của con đấy. Bố hồi hộp. Tiếng con khóc. Tim bố òa vỡ. Bố chẳng biết diễn tả thế nào cảm xúc của bố khi bà ngoại đưa con cho bố bồng. Bố vụng về

ngắm đôi mắt con nhắm nghiền, cái miệng chúm chím.

Giá mà có cái máy quay nhỉ? Bố sẽ ghi lại khoảnh khắc diệu kỳ này, khoảnh khắc làm bố hạnh phúc. Mấy người bạn nhậu của bố đang kêu là vì bố ít đi uống bia với họ khi bố lấy vợ. Nhưng mà, thật tiếc là họ chưa (không) muốn có được giây phút tuyệt vời này.

Không phải là bố không bế con. Ai bảo không bế nựng là ít yêu thương chứ? Là vì mẹ con lúc nào cũng muốn ôm con vào lòng. Bố thấy mình vụng về trong khoản bế con lắm. Mà dù có cố gắng thế nào thì mẹ con và bà nội vẫn kêu la âm trời. Thế nên bố sợ con đau, dù bố chẳng biết là con có khó chịu khi bố bế con không? Nhưng bố không dám bế con nữa. Mà tại sao khi bố bế con mà con cứ "ọ ọe" nhỉ?

Bố không muốn con khóc, thế nên, bố cứ ngồi ngắm con ngủ trong vòng tay của mẹ và bà, hoặc là đưa nôi cho con. Đưa nôi cho con thôi mà bà nội cũng kêu, rằng bố mạnh tay sẽ làm con thức giấc. Hình như, bố rất vụng về trong cách yêu thương con. Nhưng không có nghĩa là bố ít yêu con hơn mẹ, không có nghĩa là bố không ở bên cạnh con.

Mẹ luôn giành việc tập đi cho con với bố. Mẹ luôn bảo bố chẳng biết xót con khi con bị ngã. Con mới tập đi, phải giữ chặt lấy hai tay của con chứ? Thế là bố lại đứng ở phía sau con, nhìn con bước từng bước lại gần bên mẹ, mẹ đang giữ chặt tay con. Mẹ con vắng nhà là bố muốn hét lên sung sướng. Thật đấy! Vì bố sẽ ở bên cạnh con cả ngày mà không phải nghe tiếng mẹ hay bà nội con kêu la.

Bố dạy con tập đi. Nhưng mà bố không nắm lấy tay con đâu. Bố đặt con ở cạnh giường. Ái chà, con yêu của bố đã bám tay vào thành giường. Mỗi lần con tiến tới cạnh bố, là bố lùi ra xa thêm chút nữa. Bố thấy cái miệng đáng yêu đang méo mó sắp khóc òa rồi. Bố vẫn vô tình như mẹ con nói đấy mà.

Con chán, buông tay ra khỏi thành giường và ngồi ục ịch xuống nền nhà. Bố vẫn kiên trì bằng cái kiểu "vô tình" của bố. Con bước từng bước về phía bố, hai bàn tay với với lên tay bố, rồi lại ngã ục ịch, hai tay con chống xuống đất, bố thấy môi con mím

lại, lấy sức bật chân lên đứng dậy. Con bố cũng biết cáu rồi đấy nhé! Con đi nhanh hơn và lao vào người bố. Cứ như thế đến chiều. Mẹ về và ngạc nhiên khi con đứng yên và không cần bố giữ, bước về phía mẹ từng bước một. Mẹ hôn âm âm lên khuôn mặt xinh xắn của con...Thì là vì, mẹ con cũng đã giúp con tập đi mấy ngày hôm nay rồi mà. Bố khoanh tay đứng nhìn mẹ ôm con.

Bố không còn là nhất với mẹ con nữa rồi. Nói chung là, Trái Đất đã không còn thuộc về bố nữa khi con ra đời. Bố có tị nạnh điều đó đâu cơ chứ. Ngược lại, bố hạnh phúc lắm khi có cả một bầu trời bên cạnh bố - là con. Thế mà tại sao mẹ lại cứ ca cẩm nhỉ?

Từ ngày có con, mẹ hay kêu ca với bố nhiều hơn đấy! Lúc nào bố cũng bị trách là không biết chăm con. Ai bảo ngoài những bà mẹ những ông bố không biết chăm con nhỉ? Thế nên, bố đang họp hội đàn ông của bố.

Bố nhất quyết phải để mẹ con thấy, bố cũng rất yêu con. Cách yêu thương của bố và mẹ khác nhau (vì vốn dĩ bố và mẹ cũng khác nhau đấy chứ!).

Bố không thể ôm con vào lòng vì bàn tay bố cứng cáp, chẳng mềm mại như bàn tay mẹ, có thể khiến con đau. Nhưng bố có thể ngồi bên cạnh con, để ý từng xiu một về con. Bố có thể không dạy con tập đi, dạy con tập nói (đấy là mẹ con tranh mất của bố) nhưng bố có thể đi bên con, lắng nghe con bi bô và nói cùng con nữa.

Bố có thể không cuống cuống khi con ốm, không thể mắt đỏ hoe khi thấy con ho sốt; bố không thể như thế! Những lúc đó, bố cần phải mạnh mẽ, bố

cần bình tĩnh để lái xe đưa con đi viện, cần nắm bàn tay mẹ con khi mẹ khóc nhìn con điều trị trong căn phòng toàn mùi kháng sinh; bố cần mạnh mẽ để cho mẹ tựa vai, và lo những việc vô hình không biết gọi tên cho con khỏe mạnh.

Bố không thể dạy con tập múa vì bố không có đôi bàn tay dẻo như mẹ (với lại, bố là đàn ông mà, bố không biết múa). Nhưng bố có thể đi mua rất nhiều CD nhạc, tìm đủ thể loại video cho mẹ con xem và dạy cho con; bố có thể chở con đến lớp học múa, học nhạc, và nói chuyện với con về những buổi học khi cả hai bố con cùng về; và bố biết con cũng đang gặp khó khăn gì, bố nói với mẹ, để mẹ giúp con.

Với đứa con nào, bố cũng có những điều không thể(không biết) làm; nhưng bố có thể làm theo cách riêng của bố. Và yêu thương các con theo cách riêng của mình. Con gái sẽ không buồn nếu bố gần con trai hơn chứ?. Vì bố đang kéo đồng minh về phía bố đấy! Khi cu Bi chưa sinh ra thì mẹ lúc nào cũng thắng thế bố vì mẹ có chị Na. Không quan trọng. Bố nghĩ thế.

Mẹ sẽ luôn thắng bố, vì mẹ luôn là một người tuyệt vời. Người tuyệt vời ấy đã giúp bố thấy cuộc đời này thật ý nghĩa và hạnh phúc biết bao khi sinh ra những đứa con thiên thần và bố được làm bố. Đó là một nghề nghiệp khó khăn nhưng tuyệt vời hơn mọi nghề nghiệp. Đó là một công việc, một dự án, một đỉnh vinh quang mà bố chắc chắn rằng, nó tuyệt vời hơn tất cả mọi thứ mà bố đang có và hướng tới.

Làm bố. Đó là điều tuyệt vời và thiêng liêng nhất thế giới này.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Bố Bảo Con Trai Trước Khi Lấy Vợ

Bố bảo "Phụ nữ là để yêu, không phải để hiểu". Nhưng nếu không hiểu, thì con chẳng thể yêu. Hãy hiểu họ bằng chính trái tim mộc mạc của con.

...

Bố bảo lúc giận có thể cãi nhau nhưng đừng thượng căng chân hạ căng tay. Cãi nhau không có nghĩa con dùng những lời lẽ xúc phạm dành cho người mà con sẽ đầu gối tay ấp cả cuộc đời. Cãi nhau có nghĩa là nói hết những gì trong lòng để hai vợ chồng con hiểu lẫn nhau, thông cảm cho nhau, xóa đi hết mọi hiểu lầm. Bản thân con còn chẳng hiểu được con, thế nên đừng mong người khác phải hiểu con khi con cứ giữ trong lòng.

Bố bảo cãi nhau với phụ nữ thì đừng có nói nhiều. Chỉ cần nói vừa đủ. Độ khuếch tán âm thanh của đàn ông chẳng bao giờ bằng phụ nữ. Một người vợ chân chính sẽ đủ tinh tế để biết khi nào cần nói, lúc nào nên im lặng - ngay cả trong khi nóng giận nhất.

Bố bảo nhìn vào chiếc giường là biết cuộc sống vợ chồng có hạnh phúc hay không. Dù chuyện gì xảy ra đi chẳng nữa, đừng mang chăn gối ra sofa ngủ, cũng đừng quay lưng vào người vợ của con, hãy ôm cô ấy vào bờ vai và khuôn ngực nóng hổi của con. Tất cả sẽ qua đi, chỉ tình yêu còn lại.

Bố bảo dù ở ngoài xã hội, con có là xe ôm, hay ông lớn, ông bé, thì về nhà con vẫn là trụ cột của gia đình. Vợ con có thể là người phụ nữ rất đảm đang,

cô ấy có thể đóng đinh, sửa ống nước hay tháo quạt trần, nhưng hãy làm việc đó - trừ khi con quá bận. Nó vừa thể hiện sự công bằng, vừa thể hiện sự chia sẻ vợ chồng.

Bố bảo sau khi kết hôn sẽ hơn một lần con cảm thấy hối hận, thậm chí có mối quan hệ ngoài chồng ngoài vợ. Mỗi lần như vậy con hãy nhớ rằng: Người bồ hiện tại yêu con mười phần, người vợ hiện tại cũng đã từng yêu con mười phần, nhưng khi bước vào hôn nhân, vai trò của phụ nữ càng trở nên phức tạp hơn, ngoài tình yêu họ còn có cả trách nhiệm.

Vì vậy khi đã kết hôn, người ta sẽ không thể yêu con mười phần được nữa. Họ phải dành một phần trong số đó để yêu bố mẹ chồng, rồi lại một phần để yêu bố mẹ họ, còn thêm một phần nữa cho con cái. Và như thế, mười phần tình yêu khi bước qua hôn nhân chỉ còn lại bảy phần. Bằng cách này hay cách khác, ba phần con mất đi từ người vợ sẽ được nhận lại gấp đôi từ gia đình và con cái của con.

Và một lí do nữa, người bồ sẽ chỉ đem lại cho con hạnh phúc nhất thời, còn người vợ sẽ đem lại cho con hạnh phúc bền vững. Thật tuyệt vời phải không?

Bố bảo thời kì mang thai là thời kì khó khăn nhất đối với người phụ nữ. Là bởi vì muốn có được thiên thần thì phải qua thời gian khổ cực. Chính vợ con là người đã gánh vác sự khổ cực đó để đem lại niềm vui cho cả nhà. Thế nên đừng thờ dài khi thấy vợ con chẳng còn được vẻ đẹp thời thiếu nữ, hay cũng đừng tức giận khi con nằm cạnh vợ mà chẳng thể làm gì. Hãy cùng cô ấy cảm nhận niềm vui của những ông bố bà mẹ, chắc sẽ thú vị lắm.

Bố bảo chuyện mẹ chồng nàng dâu là chuyện muôn thuở, giống như bệnh tiền mãn kinh vậy. Thế nên con hãy là sợi dây kết nối họ - hai người phụ nữ yêu con nhất trên đời. Đừng để mẹ cảm thấy bà đã mất con trai, và vợ con cảm thấy chồng mình là người nhu nhược. Như thế mới là đàn ông chân

chính.

Bố bảo rằng đừng tưởng người mẹ mới dạy dỗ được con. Theo nghiên cứu của các nhà khoa học, trong thời gian người mẹ mang thai thì người cha mới là người ảnh hưởng lớn nhất đến tình cảm và sự phát triển của trẻ. Con có thể không là người bố tuyệt vời nhất thế giới, nhưng hãy là người bố tuyệt vời nhất trong lòng những đứa con.

Bố bảo "Phụ nữ là để yêu, không phải để hiểu". Nhưng nếu không hiểu, thì con chẳng thể yêu. Hãy hiểu họ bằng chính trái tim mộc mạc của con.

Bố bảo "quá khứ là thứ đã qua, hiện tại mới là cuộc sống". Nếu quá khứ của vợ con có lỗi lầm, đừng chấp nhặt, cũng đừng day nghiến, vì đồng ý lấy vợ, là con đã chấp nhận tất cả những gì thuộc về cô ấy. Hãy khoan dung và độ lượng. Dù không nói ra nhưng chắc chắn, cô ấy sẽ yêu con đến suốt cuộc đời - một tình yêu bao gồm cả sự biết ơn và tôn trọng.

Và cuối cùng bố bảo, cuộc sống luôn thay đổi, hãy biết trân trọng từng ngày.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 8: Lời Dặn Của Cha

Một người không tốt với con, con không nên quá bận tâm. Trong cuộc sống của con, không ai phải có nghĩa vụ đối tốt với con, trừ cha mẹ. Còn với những người tốt với con, con nên trân trọng và biết ơn điều đó. Nhưng con cũng cần phải có chút đề phòng, bởi mỗi người khi làm bất cứ việc gì đều có mục đích riêng. Hãy nhớ, họ tốt với con không đồng nghĩa với việc họ phải quý mến con.

Trên đời này không có gì là nhất cả, tình yêu chỉ là cảm giác bất chợt đi qua cuộc đời con, nhưng nó sẽ theo thời gian và lòng người mà thay đổi. Nếu như người đó rời xa con, con hãy học cách chờ đợi. Hãy để thời gian rửa sạch vết thương, để tâm hồn con lắng lại rồi nỗi đau của con cũng sẽ dần biến mất. Con đừng mơ ước một tình yêu hoàn hảo, cũng đừng thối phồng nỗi đau khi nó không còn.

Có những người thành đạt mà không cần trải qua nhiều trường lớp, nhưng điều đó không có nghĩa con thôi nỗ lực học tập. Kiến thức con học được chính là vũ khí con cần có. Hãy nhớ, người ta không thể làm gì nếu họ chỉ có tay không.

Con không nhất thiết phải chăm sóc cha nữa cuộc đời còn lại và cha cũng thế. Khi trưởng thành, con có thể tự mình bước đi, trách nhiệm của cha cũng đã kết thúc. Sau này, dù con hạnh phúc hay buồn đau, con đều phải tự mình lựa chọn và có trách nhiệm với nó.

Một người không tốt với con, con không nên quá bận tâm. Trong cuộc sống của con, không ai phải có nghĩa vụ đối tốt với con, trừ cha mẹ. Còn với những người tốt với con, con nên trân trọng và biết ơn điều đó. Nhưng con cũng cần phải có chút đề phòng, bởi mỗi người khi làm bất cứ việc gì đều có mục đích riêng. Hãy nhớ, họ tốt với con không đồng nghĩa với việc họ phải quý mến con.

Trên đời này không có gì là nhất cử, tình yêu chỉ là cảm giác bất chợt đi qua cuộc đời con, nhưng nó sẽ theo thời gian và lòng người mà thay đổi. Nếu như người đó rời xa con, con hãy học cách chờ đợi. Hãy để thời gian rửa sạch vết thương, để tâm hồn con lắng lại rồi nỗi đau của con cũng sẽ dần biến mất. Con đừng mơ ước một tình yêu hoàn hảo, cũng đừng thói phồng nỗi đau khi nó không còn.

Có những người thành đạt mà không cần trải qua nhiều trường lớp, nhưng điều đó không có nghĩa con thôi nỗ lực học tập. Kiến thức con học

Con có thể bắt mình phải giữ chữ tín, nhưng không thể yêu cầu người khác làm thế với mình. Con có thể yêu cầu bản thân phải đối đãi tốt với người, nhưng con không thể kỳ vọng người ta sẽ làm ngược lại. Khi con tốt với họ, họ không có nghĩa vụ phải tốt lại với con. Hãy nhớ điều này, nếu không, con sẽ luôn gặp ưu phiền trong cuộc sống.

Cha đã mua vé số trong 24 năm, nhưng chưa một lần trúng; điều đó nói lên rằng, muốn giàu có phải dựa vào nỗ lực làm việc của bản thân, trên đời này không có bữa ăn nào là miễn phí cả.

Chỉ những ai có duyên phận mới trở thành người thân của nhau, cho dù trong cuộc sống bận rộn, con ít khi gặp mọi người, nhưng con hãy trân trọng từng khoảnh khắc khi còn bên họ! Hãy dành cho họ thời gian để yêu thương con hơn và hãy gọi điện cho mẹ con!

Hãy trân trọng và yêu lấy cuộc sống hiện tại của con, con nhé!

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Phần 3: Hãy Vịn Vào Nhau Đi Hết Cuộc Đời - Chương 1: Kết Hôn Ở Tuổi Hai Mươi Ba

Hạnh phúc đâu cứ phải tìm trong những lời khen ngợi cho nhau. Hạnh phúc có khi lại nằm trong những tiếng thở dài! Tớ lấy chồng, thiên hạ ơi đừng lo!

...

Hai mươi ba tuổi mình quyết định kết hôn!

Gia đình bất ngờ sau rồi đến thiên hạ. Phải thôi, thời buổi hiện đại có ai lại muốn kết hôn sớm. Bằng tuổi mình, có đứa còn chưa tốt nghiệp đại học, hội bạn thân của mình chúng còn đang mải mê kiếm tiền, mải chơi và bay xa "hát lượn".

Nói đâu xa, cách đây vài tháng, mình còn gạch đầu dòng cho những dự định, những bước đi của cuộc đời. Hai mươi năm tuổi, con số to tướng ghi rõ gắn với dòng chữ "lấy chồng". Còn nhiệm vụ được đặt lên hàng đầu là làm ra nhiều "xèng"(1) để thỏa lòng cho cái mơ ước đi du lịch và mua sắm.

(1) "Xèng": từ lóng của "tiền".

Thế mà, người tính không bằng trời tính, chưa bước sang tuổi hai mươi tư, mình đã ký xoẹt vào bản đăng ký kết hôn một cách ngon lành. Bút sa thì gà

chết, thôi thì mình xin nhận làm con “gà” để được chết một lần vì tình yêu. Giờ nghĩ lại, mình liều thật, bố mẹ có khi còn ngã ngựa khi nghe tin huống chi là bàn dân thiên hạ.

Người thì cười khẩy “bác sĩ bảo cưới à”, người thì tiếc rẻ “lấy chồng gì mà sớm thế?”. Số khác lại quan tâm “lấy ai, làm gì, ở đâu? Sao nhanh thế? Đã chắc chưa?”. Riêng bố mẹ, không ai phản đối, chỉ nhắc nhở “con tìm hiểu cho kĩ”.

Đáp lại sự quan tâm của mọi người, mình chỉ cười, cười vì một con bé đen nhẻm, gầy gò, và bị gia đình lo ế ngày nào lại cưới chồng sớm thế. Mà cưới là vì cái duyên ông trời sắp đặt chứ chẳng phải vì một lý do nào.

Trước ngày làm thủ tục đăng kí kết hôn, mình và ông xã về ra mắt hai bên gia đình. Vui thì nhiều vì đa số mọi người ủng hộ và tán thành, buồn chút ít vì vẫn còn phần nhỏ những bộ phận râu ria dèm pha. Nhưng rồi đâu cũng vào đấy, mình chính thức là vợ người ta đó thôi. Suy cho cùng không ai có quyền tước đi hạnh phúc của người khác. Cũng như mình, không vì một lí do nhỏ nhặt mà đánh mất đi hạnh phúc của cả đời.

Sống - cốt lõi cũng là yêu thương nhau.

Ừ thì thiên hạ có cái lý của họ. Chẳng biết có phải do mình may mắn hay do được hưởng phúc đức từ cha mẹ để lại, mình lấy được một người chồng trân trọng tình yêu, có học thức có hiểu biết, để mình không phải hổ thẹn với ai, không phải ân hận điều gì!

Mình chẳng muốn nói mình kiếm được bao nhiêu tiền mỗi tháng, vì con số đó đâu có đáng để mọi người quan tâm nhưng nó cũng không khiến mình bị đói, không phải mặc rách và không phụ thuộc vào ai. Ngược lại nó cho mình cơ hội, cho mình thử thách, và cho mình bài học. Nói như vậy hẳn là tình yêu đâu chỉ nằm ở việc bạn phải ăn mặc đẹp, bạn phải lấy người giàu và

bạn phải có tấm bằng hạng sang.

Thiên hạ có cái lý hãn cũng lại có cái tình. Người người lo cho mình lấy chồng chỉ có hai bàn tay trắng. Họ lo mình sống khổ, họ sợ có ngày vì nghèo khổ mà mình bỏ chồng.

Người ta chúc phúc cho mình bằng những nỗi lo, nhưng có ai đi lên giàu có mà không phải trải qua khó khăn. Bố mẹ mình ngày xưa lấy nhau, nghèo đói nhưng cũng nuôi mình trưởng thành, cũng dạy dỗ mình đến nơi đến chốn. Mình vẫn nói với chồng, anh lấy em, em cũng chỉ có hai bàn tay trắng, nghề nghiệp ổn định thì không, tiền thì không, sướng khổ sau anh gắng chịu.

Được cái chồng mình vất vả từ nhỏ, sống trong nghèo khó nên gặt đầu lấy mình mà chẳng lẫn tẩn. Mình nhớ mãi câu nói của bố hồi mình chưa lấy chồng: “Bố mày khổ từ nhỏ, cơm không có mà ăn, phải ăn khoai ăn sắn, bố chỉ mong mày lấy được thằng chồng biết yêu thương vợ con, biết lo cho gia đình. Nghèo, giàu không quan trọng, miễn là phải sống đàng hoàng”.

Thôi thì mình vốn sinh ra đã không đòi hỏi thế này thế kia, có sao thì dùng vậy. Có lần mình lo chồng chê cái nhà trọ “nát”, mưa to nước úng ngập cả nhà, nên hỏi chồng có muốn chuyển phòng trọ. Thâm tâm mình chẳng bao giờ mong cái gặt đầu từ anh, vì quan điểm của mình “Người ta ở được thì mình cũng ở được”. Rất may là anh cũng đồng ý với mình. Thế thì thiên hạ ơi xin đừng lo!

Mình kém chồng hơn chục tuổi. Nhiều người nghe xong mà chặc lưỡi “gì mà già thế”. Mình tủm tủm cười. Có ông chồng “già” nào lại chấp những lời câu kính đáng yêu của cô vợ trẻ. mấy lần mẹ mình gọi điện hỏi thăm con gái, cứ nhắc nhở mãi “đừng thấy nó hiền mà bắt nạt”.

Thừa nhận có những lúc mình oai phong như chúa tể sơn lâm, nhưng có lúc mình cũng lại phải xuống nước khi anh chồng lên ngôi hoàng đế. Tuy

nhều lúc chồng yêu phải ngửa cổ lên trời mà than “ôi lấy vợ vào khổ đời tôi rồi” nhưng cuộc sống khắc tực cân bằng nhau khi mỗi bận như hôm nay đi làm về, chồng già cảm được nôi cơm, giặt giũ quần áo, mà chị vợ vẫn than “ôi mang tiếng lấy chồng già mà thế này”. Hai đôi mắt nhìn nhau cười rúc rích.

Hạnh phúc đâu cứ phải tìm trong những lời khen ngợi cho nhau. Hạnh phúc có khi lại nằm trong những tiếng thở dài.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Chuyện Vợ Chồng

Chồng bảo: “Trót rồi! Hồi mới yêu còn trẻ người non dạ nên hứng chí hứa rằng: Khi nào còn ở bên anh em có thể làm bất cứ cái gì mà em thích. Há miệng mắc quai, giờ đành chịu vậy”.

.....

1. Buổi tối, vợ đi gội đầu về, chồng nhìn đồng hồ cười bảo: “Hôm nay em chậm hơn mọi hôm 30 phút”. Vợ chỉ cười trừ không nói năng gì.

Buổi tối cả nhà ngủ say, vợ bật máy tính lên làm việc. Lúc chờ cho máy khởi động tự nhiên vợ nhớ đến những sợi tóc bạc cô thợ gội đầu nhổ hộ lúc tối. Từng sợi, từng sợi một trắng tinh như cước. Lúc đầu mọi người còn đếm, sau nhiều quá không ai đếm nữa. Trước khi ra về, vợ vo tròn lại được một nhúm bỏ vào thùng rác.

Thỉnh thoảng bạn bè vui miệng khen (đểu) vợ trẻ, chồng vẫn thường đùa: “Vợ anh còn một chút xíu cộng chút xíu, cộng chút xíu nữa mới ba mươi tuổi, lấy đâu ra mà già”...

2. Chồng bảo, đi xa nhớ nhất là gì, nhớ nhất là cái lưng vợ. Là vì vợ ngồi suốt ngày bên bàn làm việc, tối đi ngủ vẫn đang ngồi, sáng mở mắt ra cũng vẫn còn ngồi nguyên chỗ đó. Hôm rồi trong bữa cơm trưa kể chuyện đó cho các anh chị trong phòng cùng nghe. Một bác trong phòng bảo: “Bảo chồng em mỗi năm chụp lưng một lần rồi đem ra so lưng năm nay có khác lưng năm

ngoại”. Mọi người ai cũng cười.

Dạo này buổi tối không đọc tài liệu trên máy mà vác mấy cuốn sách lên giường nằm đọc. Vừa đọc, vừa chơi với Gấu bi. Chồng tự nhiên bảo: “Em này, nhà mình dạo này thiếu thiếu một cái lưng...”

3. Khi gia đình tập trung đông đủ, chồng kể một câu chuyện: ở nhà con có một cái rễ cây cổ thụ, to lắm, sâu lắm, bám chắc lắm, cửa nào động vào cũng gãy. Dì Hòa cười bò. Bà giúp việc cười bò. Lâm Hoàng và Gấu bi thấy mọi người cười cũng cười theo... Chỉ có ông bà ngoại là không hiểu. Chồng chỉ vào gầm ghế nơi vợ ngồi làm việc rồi bảo: “Cái rễ cây nó mọc ở chỗ đấy ạ”. Rồi tự nhiên chồng nói thêm mà chẳng cười gì cả: “Chừng nào cái rễ ấy còn, thì chừng ấy con còn thấy yên tâm”.

4. Nhà chật, bừa bộn vì toàn sách là sách. Sáng vợ đi làm, linh kinh nào túi máy tính, túi xách to tổ chẳng đựng vô thiên lủng các loại sách... Tối, vợ đi làm về, lại mang thêm về một chồng sách khác. Nhét hết các chỗ có thể nhét được...

Sách trong các tủ mỗi ngăn sắp làm hai lớp mà vẫn chật... Mỗi tối, để viết một bài khoảng mười lăm trang thì vợ bày ra xung quanh đủ loại sách to nhỏ lớn bé từ trên bàn la liệt xuống mặt đất...Viết xong loạt bài này dọn loạt sách ấy vào rồi lại bày loạt sách khác ra viết bài khác. Nói chung có thể miêu tả là giấy tờ tung tóe, bừa bộn khủng khiếp.

Một lần, bà giúp việc gọi đồng nát để bán giấy vụn, vợ ngồi trong phòng nghe thấy chồng dặn bà: “Báo cháu đọc xong bà cứ bán thoải mái nhưng giấy tờ trong phòng nhà cháu làm việc thì trước khi thu dọn bà cứ hỏi qua cô ấy một câu...Mất một tờ giấy của cô ấy thôi có khi phải ngồi viết lại cả một đêm đấy bà ạ”.

5. Vợ chồng đương nhiên là có lúc sẽ cãi nhau. Sống chung với nhau,

quan tâm đến nhau, yêu thương nhau mà lại không bao giờ cãi nhau thì có nghĩa là vợ chồng đó có vấn đề. Cãi nhau vì những lí do rất vớ vẩn mà nghĩ lại thì không thể hiểu là tại sao lúc đó lại cãi nhau. Ví dụ như trời lạnh buổi tối vợ ngồi làm việc chồng bảo vợ: “đi tắt vào”. Vợ bảo “da em nhạy cảm, đi tắt len ngứa lắm”. Chồng bảo: “nhưng mà lạnh, đi tắt vào” . Vợ bảo: “Không”. Chồng cáu: “Có đi tắt không thì bảo”... Đấy, nói chung thì rất cuộc là vẫn cứ cãi nhau....

6. Thi thoảng vợ hỏi chồng: “Anh có hối hận không?”

Chồng bảo: “Có chứ”.

Vợ hậm hực lườm cho một phát: “Hối hận thì bỏ đi thôi”.

Chồng bảo: “Trót rồi! Hồi mới yêu còn trẻ người non dạ nên hứng chí hứa rằng: Khi nào còn ở bên anh em có thể làm bất cứ cái gì mà em thích. Há miệng mắc quai, giờ đành chịu vậy”.

Nói xong rồi lại còn lắc đầu ra điều rất chi là hối hận.

Từ hồi mới yêu đến giờ tính ra mười mấy năm rồi. Kẽ ra chồng cũng là một người rất biết giữ lời hứa.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 3: Hôn Nhân Là Điều Tuyệt Vời Nhất Cuộc Đời

Vợ nhận ra rằng, nếu chỉ ở bên nhau và những điều có cùng nhau toàn là hạnh phúc đôi khi hạnh phúc không sâu sắc và bền chặt. Nhưng nếu cùng ở bên nhau vượt qua những khó khăn và chia sẻ với nhau mọi thứ trên cuộc đời mới càng thấy yêu và trân trọng nhau nhiều hơn.

...

Lấy chồng tính cho đến thời điểm này chưa đủ dài để trải nghiệm hết những khó khăn trong cuộc đời nhưng cũng đủ để em nhận thấy tình yêu của anh đối với em thật tuyệt vời. Em thấy mình là người hạnh phúc nhất bởi em biết, anh hoàn toàn sẵn sàng làm mọi thứ để vợ vui...

Ngày xưa chồng ục ịch của vợ đoảng lăm, lấy về cũng đoảng cực kỳ luôn. Chân tay cứ gọi là cà cuống, nhặt rau thì đếm từng cái lá, rửa bát thì qua quýt cho xong. Nói chung chồng chỉ hợp với những việc nặng như xách đồ, xách nước. Thế rồi thương vợ, sợ vợ làm một mình, chồng cũng học dần làm mọi thứ theo sự hướng dẫn của vợ.

Sau vài lần thấy chồng tiến bộ vượt bậc, chồng chăm việc nhà, biết sắp xếp mọi thứ đâu ra đấy. Vợ thấy mừng lăm, không phải vợ mừng vì vợ sẽ không phải làm, vì vợ có thể làm hết một cách nhanh chóng, quan trọng là hướng dẫn cho chồng biết để sau này vợ mệt, vợ ốm chồng vẫn biết tự sắp xếp mọi thứ đâu vào đó. Điều vợ mừng hơn cả, đó là chồng đã vì vợ mà hoàn thiện bản thân mình hơn, vì thương vợ mà cố gắng để giúp đỡ được vợ.

Mỗi lần ăn những món vợ nấu, chồng ăn một cách ngon lành và còn suýt xoa khen ngay cả khi chưa nuốt. Vợ thấy buồn cười ông chồng ục ịch này quá nhưng thấy chồng ăn hết sạch đồ ăn vợ nấu, ít ra vợ cũng thấy vợ làm được điều gì đó cho chồng yêu của mình.

Chồng lúc nào cũng nhẹ nhàng và ngọt ngào, không thấy chồng nói to hay giận dữ bao giờ kể cả lúc còn yêu nhau, nên lúc nào vợ cũng thấy mình được vỗ về như một đứa trẻ. Chồng làm bất kể việc gì, đọc báo hay xem phim, cứ được lát lại quay sang ôm vợ rồi thơm chụt chụt vào môi vào má. Vợ thấy chồng ục ịch của mình rất tình cảm.

Tối nằm ôm vợ ngủ nhưng vợ không quen, chồng nhất quyết nắm tay vợ ngủ, chồng bảo thế chồng mới yên tâm. Chồng thường nói, sau này đi công tác đâu, chồng cũng dẫn vợ theo, trừ khi con chúng mình còn bé quá, chứ chồng không để vợ ở nhà một mình. Vợ động viên, nếu chồng đi nước ngoài vợ về nhà một thời gian, vợ không ở một mình đâu mà sợ.

Chồng nhất quyết không đồng ý, mà chẳng hiểu sao, vợ chồng mình cứ dính lấy nhau như sam, chẳng ai bạn bè gì nhiều, nói chung là hình như việc tư chưa bao giờ đi đâu mà không có nhau. Ai nhìn hai đứa cũng thấy chúng mình đang rất hạnh phúc, hai cái mặt tròn tròn, phệt phệt toe toét suốt ngày như trên cuộc đời này không có nỗi niềm lo toan nào cả.

Vợ chồng mình mới lấy nhau còn nghèo, hai đứa đều tự lập không nhờ nội ngoại. Chưa thể mua sắm một lúc mọi thứ, chồng thương vợ giờ sống cảnh thuê nhà, điều kiện không đầy đủ như trước, chồng lúc nào cũng động viên và rất xót xa. Vợ cười và bảo, sống như này là sướng lắm rồi chồng ạ, có bao nhiêu người còn khổ hơn mà họ vẫn hạnh phúc, 5 năm, 10 năm hay kể cả khi không có tiền mua nhà chúng mình cũng không lo, miễn sao chúng mình sống khỏe mạnh, vui buồn bên nhau, yêu thương nhau là hạnh phúc nhất.

Chồng ôm vợ vào lòng rất yêu thương. Không yêu chồng sao lại quyết

định cùng chồng đi xa trong khi vợ rất yêu Hà Nội, vợ không yêu chồng sao lúc nào chúng mình cũng ở bên nhau được chứ. Trong cuộc đời vợ, điều trọn vẹn nhất vợ có được là tình yêu của chồng, được chồng luôn yêu thương và chăm sóc, với một người chồng tốt như chồng, vợ không yêu thì vợ là kẻ ngu ngốc nhất cuộc đời.

Rồi ngày vợ ốm, vợ sốt cao, chồng tất tưởi đưa vợ vào viện khám, chồng luôn là bờ vai cho vợ tựa mọi lúc mọi nơi. Nhìn gương mặt lo âu của chồng, đầu tóc ướt nhẹp vì mồ hôi thấy chồng mình chững chạc và trưởng thành rất nhiều. Rồi những ngày vợ sốt cao liên tục nằm trong bệnh viện, chồng chạy hết chỗ này tới chỗ khác để tìm mua đồ ăn hợp khẩu vị của vợ.

Thế rồi cuối cùng vợ cũng không ăn được gì, chồng nhìn vợ xót xa, vợ nhìn chồng mà thấy có lỗi. Suốt những đêm nằm canh vợ, chồng liên tục tỉnh giấc để kiểm tra xem vợ có sốt không để lau người cho vợ. Vợ thấy cảm động vô cùng, thương chồng phờ phạc vì vợ và cũng cảm thấy vợ như gánh nặng trên vai chồng.

Hôm vợ ở viện ba ngày liền, nhưng sốt vẫn cao 40 độ, cả hai đứa đều lo lắng. Nhìn chồng vất vả ngược xuôi chăm vợ, vợ thì bệnh tình không tiến triển gì, điều vợ sợ nhất là cái cảm giác sẽ trở thành gánh nặng cho cuộc đời chồng, vợ buồn vợ khóc. Chồng ôm vợ động viên: “Dù có thế nào chồng cũng mãi yêu vợ, sẽ cùng vợ vượt qua mọi khó khăn. Vợ không cần sinh em bé đâu, sinh em bé nguy hiểm, chồng chỉ cần sống bên vợ là đủ, nếu thích thì chúng mình nhận con nuôi cho vui”- Vợ nghe mà thấy lòng xót xa không tả nổi.

Vợ thầm nghĩ, chắc hẳn vợ phải tu mấy kiếp mới tìm được người chồng tuyệt vời như vậy. Vợ tự hứa với lòng, vì những tình cảm yêu thương mà chồng dành cho vợ, suốt cuộc đời này vợ mãi chỉ toàn tâm toàn ý yêu chồng, dù khó khăn hoạn nạn, nhất định sẽ cùng chồng vượt qua.

Vợ nhận ra rằng, nếu chỉ ở bên nhau và những điều có cùng nhau toàn là hạnh phúc đôi khi hạnh phúc không sâu sắc và bền chặt. Nhưng nếu cùng ở bên nhau vượt qua những khó khăn và chia sẻ với nhau mọi thứ trên cuộc đời mới càng thấy yêu và trân trọng nhau nhiều hơn. Để yêu và được bên nhau như ngày hôm nay, chúng mình đã cùng nhau vượt qua biết bao nhiêu rào cản và xa cách. Chúng mình phải chứng minh cho bố mẹ chúng ta thấy về quyết định lựa chọn trong cuộc đời mình. Chúng mình sẽ mãi hạnh phúc như bây giờ hoặc hơn chồng nhé.

Người vợ hạnh phúc nhất! Yêu chồng!

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 4: Tay Ấm Đây, Em Có Cần Sưởi Cả Hè Lạnh Đông Không?

Anh cầu hôn em còn chẳng có nhẫn cỏ, nói gì đến vàng bạc, kim cương. Anh chỉ đưa tay ra và hỏi thẹn thùng: "Tay ấm đây, có ai cần sưởi cả hè lạnh đông không?"

...

Chẳng bao giờ cầu xin điều gì ngoài sức khỏe. Vậy mà không được. Cái này không thể tự chủ hết được. Không phải lúc nào mình cũng vui đâu, bởi có những lúc khó chịu như thế này. Khi mà nằm trên giường nhìn qua ô cửa không thấy nắng nữa mà chỉ thấy một màu xám xịt.

Trưa nay anh ấy lên xe đi rồi. Trong khi cái chân vẫn đau và gương mặt còn nhiều mệt mỏi. Mình đứng ở bậc cửa nhìn theo cho đến khi xe khuất nơi cuối con đường. Hai tiếng sau gọi điện về bảo chồng đến nơi rồi, chồng quên mất lại để vợ kéo mấy túi đồ, có nặng không, có mệt không? Mình còn chưa kịp hỏi xem anh có mệt không.

Tháng 3 ướt át và ẩm mốc như một kẻ xấu tính, mượn cố mùa xuân mà mưa phùn lất phất ướt áo người ta. Tháng 3 miền Bắc không ấm áp và tươi đẹp như Tây Nguyên nên mình không thể yêu được. Nhưng dù thế nào cũng vẫn phải sống chứ. Tháng 3 này chồng vất vả chạy ngược xuôi vì cơm áo gạo tiền còn vợ lại ốm yếu.

Có nhớ không? Kể từ giây phút ấy, khi anh chạy khắp nơi để tìm một túi

đường nhỏ, là anh đã bắt đầu khổ vì một người vợ bé nhỏ như em. Dù khi ấy chúng ta còn chưa yêu nhau. Chúng ta đã trải qua rất nhiều chuyện, đã trưởng thành hơn, chai sạn hơn. Nhiều khi anh nói với mình rằng em không còn như ngày xưa nữa.

Lần đầu anh nhìn thấy em, em chăm chú ngắm nhìn Đức Phật lòng thanh thản. Em không xinh vì anh đã đi qua biết bao miền đất nước gặp nhiều người còn đẹp như tranh vẽ kia. Nhưng anh dừng lại là vì thấy em nhỏ bé, lương thiện, tự dưng muốn che chở. Còn bây giờ em đã khác nhiều rồi. Chồng mình đã bảo mình như thế đấy.

Rồi tối qua anh ấy bảo, dù chỉ là một ngày cũng muốn nhét vợ vào túi mang đi. Còn mình chỉ sợ vì ham công tiếc việc mà chồng bỏ bữa, chân lại đang đau. Có Kẹo rồi mới thấy hai chữ “trách nhiệm” nó lớn đến thế nào. Rồi sau này lên chức mới thấm thía nhiều điều.

Chưa bao giờ mình muốn sống khỏe mạnh đến thế. Để cả nhà cùng ra biển ngắm mặt trời mọc. Để cả nhà đi tàu tới tận miền cao ngắm tuyết Sa Pa. Để mỗi bữa cơm được nhân đôi niềm hạnh phúc. Để Kẹo bình an mà lớn lên trong tiếng cười của mẹ và vòng tay ấm áp của ba. Con sẽ khỏe mạnh, sẽ lương thiện như anh, cứng cỏi như em, sẽ không phải sợ hãi điều gì. Con sẽ luôn yêu thương gia đình và bao dung như anh.

Nắng sẽ lại lên thôi rồi mình sẽ khỏe thôi. Khi những giò hoa lan nở bông thơm ngát, quần áo anh lại thơm mùi nắng. Mình cùng nhau nằm trên bãi cỏ ngắm mây trôi, tóc em vương hương lúa nà dòng. Chúng mình sẽ ươm chồi hạnh phúc gửi trọn vẹn cho con.

Tình chúng mình không phải một cơn mơ Không phải tất cả đều lung linh như mộng Anh cầu hôn em còn chẳng có nhẫn cỏ

Nói làm gì đến những bạch kim.

Anh đưa tay ra và hỏi thật thẹn thùng "Tay ấm đây, có ai cần sưởi cả hè lẫn đông không?"(1)

Khi em muốn em sẽ làm thơ tặng chồng.

Những vần giản dị thôi vì anh là chàng ngốc.

Ai bảo em yêu thơ ca từ nhỏ

Nên muốn biến cuộc sống này mọi thứ thành vần thơ.

Tình chúng mình không phải một cơn mơ

Không phải tất cả đều lung linh như mộng

Anh cầu hôn em còn chẳng có nhẫn cỏ

Nói làm gì đến những bạch kim.

Anh đưa tay ra và hỏi thật thẹn thùng

"Tay ấm đây, có ai cần sưởi cả hè lẫn đông không?"

(1) Thơ Diệu Trang.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 5: Khi Chúng Ta Già Đi, Anh Sẽ Vẫn Nằm Tay Em Chứ?

Người ta bảo hạnh phúc là gì nhỉ? Là hai người cùng nhìn về một hướng. Là khi chân của anh đau nhưng khi nghĩ đến cái đau của vợ anh lại quên mất nỗi đau của mình. Là những cái nắm tay thật chặt cùng khăn giấy lau nước mắt. Nếu chúng ta già đi, anh sẽ mãi nắm tay em chứ?

.....

Người ta yêu nhau, lấy nhau biết bao lời đường mật rồi khi là của nhau mộng đẹp vỡ tan, ốm đau tự chịu. Trưa nay cả hai vợ chồng cùng mệt, nằm thoi thóp chờ một cơn đau. Trong đôi mắt sâu thẳm của người ấy chứa một hồ nước thu man mát sâu.

Nắng tháng 4 sắp về rồi. Chúng mình nắm tay nhau ngồi bên cửa sổ hóng chút gió cuối mùa.

Không phải là chờ nắng nhạt, là mộng sắp tan mà là mong mỗi trăng đêm.

Ánh trăng đêm heo hắt cô đơn mòn mỏi sẽ chiếu xuống đôi bàn tay đang nắm chặt.

Phải rồi, hai con người cô đơn gặp nhau ở thế giới này rồi cùng chịu đơn độc với nhau, như thế, hai người sẽ chẳng đơn độc nữa.

Người ta bảo hạnh phúc là gì nhỉ?

Là hai người cùng nhìn về một hướng.

Là khi chân của anh đau nhưng khi nghĩ đến cái đau của vợ anh lại quên mất nỗi đau của mình.

Là mâm cơm dưa cà đạm bạc mỗi tối trở về vợ chồng cùng nhau nấu.

Là những cái nắm tay thật chặt cùng khăn giấy lau nước mắt.

Có phải không anh?

Những tháng ngày mệt mỏi rồi sẽ qua thôi. Anh nhỉ?

Khi tháng tư đem nắng dẹt vàng ô cửa nhỏ

Em lại là người vợ vụng về của anh

Bên nồi cơm đôi khi cháy xém

Mỗi lần vào bếp lại “Á ui, ôi chao...”

Anh lại là anh người đàn ông mẫu mực

Đôi mắt xanh tựa mặt hồ sâu thẳm

Tay ngại ngừng tìm kiếm một bàn tay

Một sương hai nắng Sẽ qua bao mùa gió trở

Điểm giọt bạc trên tóc anh xanh,

Chúng mình sẽ già đi cùng nhau

Trưởng thành như những người lớn bây giờ

Chẳng còn đâu trái tim vụng dại

Cũng chẳng còn cãi nhau như những đứa trẻ nữa

Con cái chúng ta rồi cũng đi xa

Như chúng ta bây giờ ở rất xa cha mẹ

Nếu chúng ta già đi

Anh sẽ vẫn nắm tay em chứ?

Để cùng ngắm bình minh, ngắm trăng về

Bên ô cửa sổ dệt những áo nắng vàng

Mình nắm tay nhau cho đến lúc ngày tàn.

...

Có nhiều đêm mùa đông như thế khi mình tỉnh dậy lúc nửa đêm vì đói hoặc cần đi vệ sinh, thấy chồng cũng ngồi dậy theo.

- Ơ, chồng dậy làm gì đấy?

- Dậy bật điện cho vợ kéo ngã. - Rồi vợ cái áo khoác to dùng đưa cho mình. - Mặc vào không lạnh.

- Không cần dậy đâu vợ tự làm được. - Mình nói xong câu đó thì có người đã bật điện và khoác thêm áo cho mình rồi.

Sau khi lấp đầy cái dạ dày khó tính kén ăn, mình leo lên phòng chuẩn bị tắt điện thì lại thấy chồng bật dậy lần nữa.

- Chồng lại dậy làm gì thế?

- Chuẩn bị chăn ấm cho vợ. - Rồi xích sang bên cạnh mở ra khoảng chăn cho mình chui vào chỗ chồng vừa nằm cho ấm.

Trong phút chốc mình thấy nhỏ bé vô cùng. Còn thế giới to ấm áp bên cạnh đang đan chặt tay mình. Sưởi cho mình chút hơi ấm áp, yêu thương rồi đưa vào giấc ngủ một nụ hôn yên bình.

Cứ thế đã qua mấy mùa đông. Với bàn tay ấm, nụ cười bao dung mà mình đã đi qua. Chẳng biết mãi mãi là gì, vĩnh cửu là gì. Chỉ biết rằng đôi bàn tay nhỏ này, đôi chân lạnh cóng này không thể tự làm ấm mỗi mùa đông đã luôn có người nắm chặt.

Từ bé đến lớn mình luôn có cảm giác không an toàn. Vậy nên khi ngủ rất hay giật mình, có nhiều khi còn khóc cả trong mơ nữa. Nhưng người ấy đã đến vào một ngày se lạnh để rồi chở che mình trước bao sóng gió.

Mình không phải người phụ nữ thùy mị, lại càng không đảm đang, chu đáo. Thế nhưng người ấy vẫn bao dung, đem đến bao yêu thương bình dị.

Ngày trước mình cứ nghĩ có tiền mới hạnh phúc, rồi khi giàu rồi ai cũng hạnh phúc thôi. Nhưng kể từ khi có bàn tay ấy mình đã mãn nguyện rồi.

Có rất nhiều người phụ nữ mong mỗi mùng 8/3 chỉ là vì ngày ấy chồng sẽ xắn áo vào bếp nấu một bữa cơm cháy đen đỏ, rồi nhìn chồng lấm tẩm mồ hôi mà mãn nguyện. Nhưng mình cảm thấy thế là không công bằng. Đàn ông cũng phải thường xuyên vào bếp chứ không riêng gì tám tháng ba. Mà nếu nói thế thì ngày nào với mình cũng là ngày phụ nữ.

Rồi có nhiều khi những món quà đắt tiền trở thành vô nghĩa khi ốm đau.

Người ấy có thể chỉ tặng mình một cái cặp ghim 1000 đồng đêm Giao thừa cũng luôn có ý nghĩa như việc người ấy vì sợ mình lạnh mà tranh rửa bát, giặt đồ.

Không biết tương lai sẽ đưa chúng ta đến đâu. Nhưng hiện tại và quá khứ yêu nhau nhiều khi cứ ngỡ như một giấc mơ đẹp đang kéo dài.

Có thể chúng ta thuộc về nhau đã từ rất lâu. Có thể chúng ta đã nợ nhau quá nhiều để rồi bây giờ cùng xây những hạnh phúc nhỏ tặng lại cho nhau.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 6: Khi Em Đã Là Vợ Anh

Cảm ơn thử thách đầu tiên của cuộc sống hôn nhân. Tôi sẽ mở lòng tha thứ cho anh vì tôi đã là vợ, là mẹ. Như chim mẹ chăm sóc tổ ấm của mình, cùng chim bố dang đôi cánh bảo vệ chim non và chống lại những đợt bão tố mà cuộc đời còn đưa tới. Chỉ cần trong tôi vẫn còn có tình yêu và niềm tin nơi anh.

Viết cho anh và cho em

Thế là cũng đã hơn một năm, hơn 365 ngày với những vui, buồn, đau đớn để rồi em lại có những phút giây thư giãn nhẹ nhàng bên li trà sữa bạc hà – thói quen và niềm yêu thích mỗi khi em bên anh.

Anh,

Người đàn ông tuổi ba mươi và đã có gia đình. Anh không giàu nhưng trước đây nhà anh rất giàu. Anh không đẹp trai nhưng trước đây có rất nhiều cô gái vây quanh anh.

Em,

Người phụ nữ tuổi hai mươi lăm. Hay khóc, dễ xúc động, sống tình cảm, cho đi nhiều khi chẳng nhận lại được gì. Em rất khác với anh, về cách sống, cách suy nghĩ, công việc và gia đình, tất cả đều khác anh.

Vậy mà chúng ta đã thành vợ chồng, đó là cái duyên và cũng là số phận.

Hôn nhân của chúng ta bước sang tuổi thứ hai. Cả anh, cả em chẳng phải là người đầu tiên của nhau nhưng đều chọn một nửa còn lại là bến đỗ. Tức là bờ vai của anh đủ lớn để em tựa mỗi khi em mệt mỏi, và bờ vai em đủ ấm để anh được bình an mỗi khi trở về. Ấy thế mà, cái tổ ấm của chúng ta đang rất chênh chao trước gió, bởi những ngày qua bão đã đổ về căn nhà nhỏ, có ô cửa sổ xanh và tiếng trẻ thơ cười đùa mỗi khi thức giấc.

Những ngày qua, con tim em đau đớn, buồn phiền và thật sự khổ tâm. Dù anh rất thật lòng với em, anh chẳng giấu giếm em về một người khác – người thích chồng em. Em đã có những hành động chẳng giống em chút nào, em ghen, và em có quyền được ghen chứ, bởi anh là chồng, là cha của con em cơ mà. Một người phụ nữ dù có hiền lành đến cỡ nào, có yêu chồng thương con cỡ nào thì khi có một người khác xuất hiện trong cuộc sống của vợ hoặc chồng họ thì họ có quyền bảo vệ tổ ấm của mình chứ.

Em yêu anh, thương con nhưng em cảm thấy mình thật tệ. Em tiêu tụy, suy sụp trước cơn bão đầu tiên của cuộc sống hôn nhân. Tuổi trẻ của em đã qua, cái thời em từng là một cô sinh viên trẻ trung, năng động và cá tính đã qua đi. Thay vào đó, ở tuổi hai mươi lăm em với thiên chức làm mẹ, làm vợ và làm một người phụ nữ của gia đình. Em có phần nuối tiếc về sức sống trong con người mình, phải chăng vì những gì đang có trong cuộc sống của em làm em mệt mỏi đến thế.

Từng đêm, nước mắt cứ chảy ra rớt lên chiếc má hồng xinh của con trai, em nhận ra con là tài sản quý báu nhất mà vợ chồng mình có. Em biết anh ra đời sớm, va chạm với cuộc sống nhiều và là một người đàn ông trưởng thành. Em tin anh. Niềm tin của một người vợ. Vô điều kiện.

Viết cho chị - người thích chồng của em

Em biết, chị là một phụ nữ trẻ trung ở tuổi ba mươi, năng động và thân thiện với tất cả mọi người. Chị đủ hấp dẫn để bao người đàn ông theo đuổi và muốn sánh bước. Nhưng thật tiếc, vì chị ấy đã đặt nhầm tình cảm cho một người đã đeo nhẫn ở ngón áp út. Và tất nhiên, em không thể để chị làm bất cứ điều gì có lỗi với con trai em. Có thể, chị đủ khéo léo để khiến chồng em rung động, có thể chị tự tin về sắc đẹp của mình nhưng em cũng có đủ những yêu thương dành cho người đàn ông của cuộc đời em.

Chị hãy dừng lại ở đó thôi khi mọi thứ mới chỉ là bắt đầu. Em biết, có thể chị cũng đau đớn, có thể chị cũng yêu thương chồng em thật lòng, nhưng chị sẽ trở thành một kẻ có tội nếu như chị cứ tiếp tục dành tình cảm ấy cho một người đàn ông không thuộc về cuộc đời chị.

Em không muốn gọi chị là kẻ thứ ba, vì chẳng biết chị có muốn phá vỡ hạnh phúc gia đình em hay không? Hoặc cũng có thể chỉ đơn giản là chị yêu chồng em, mà chẳng đòi hỏi gì. Em hiểu, ba mươi tuổi mà chị chưa có ý định tìm bến đỗ cho mình, tức là chị có những suy nghĩ riêng, cá tính riêng về hai chữ vợ - chồng.

Không phải ngẫu nhiên mà trong tiếng Việt, hai tiếng vợ chồng luôn được đặt cạnh nhau trong một từ ghép đẳng lập. Hẳn chị hiểu em muốn nói gì đúng không? Có rất nhiều cách để yêu thương một người. Thời gian qua, em đã để chị được yêu chồng em, em nghĩ như thế là đủ cho một tình cảm đẹp và đáng trân trọng. Cảm ơn chị đã yêu quý chồng em, đã quan tâm và hỗ trợ anh ấy hoàn thành công việc.

Chị đã chiếm quá nhiều trong suy nghĩ của em và có lẽ chị là chủ đề chính trong những cuộc nói chuyện giữa hai vợ chồng em gần đây rồi.

Cho phép em để chị lại vị trí ban đầu trong suy nghĩ của em, là một hình ảnh đẹp, một người biết quan tâm đến người khác. Chị nhẹ nhàng, dễ thương và em hi vọng chị cũng sẽ chỉ là một cơn gió nhẹ, một cơn gió mang đến hơi

mát để làm dịu mát lòng người chứ không phải là một cơn bão mà người ta không mong đợi chị nhé.

Em cũng chẳng dám chúc chị sẽ sớm có một bến đỗ riêng cho mình đâu nhưng em mong chị sẽ có được một người đàn ông yêu thương chị thật lòng và chị sẽ toàn tâm toàn ý cho một người chị yêu thương. Vì người phụ nữ nào cũng thế, cũng dễ bị tổn thương và thiệt thòi.

Và, viết cho tôi

Mưa ngớt rồi, đã hứng nắng, tôi nhấp ngụm trà sữa đã nguội, vị bạc hà mát nhẹ giúp cổ họng khan khô của tôi dễ chịu hơn. Chiều nay, khi mưa tạnh, tôi với anh và con trai sẽ lại được bình yên bên căn phòng có ô cửa sổ màu xanh và tràn ngập tiếng cười.

Cảm ơn thử thách đầu tiên của cuộc sống hôn nhân. Tôi sẽ mở lòng tha thứ cho anh vì tôi đã là vợ, là mẹ. Như chim mẹ chăm sóc tổ ấm của mình, cùng chim bố giang đôi cánh bảo vệ chim non và chống lại những đợt bão tố mà cuộc đời còn đưa tới.

Chỉ cần trong tôi vẫn còn có tình yêu và niềm tin nơi anh.

GIA ĐÌNH LÀ ĐIỀU TUYỆT VỜI NHẤT

Nhiều Tác Giả
www.dtv-ebook.com

Chương 7: Hãy Vịn Vào Nhau Đi Hết Cuộc Đời

Ra đến công viên trước bệnh viện, ông muốn bà cho ông bước xuống xe để tự đi dạo cùng bà.

Bà cười bảo: “Ông già yếu rồi mà còn định bày trò lãng mạn như thời trẻ mới yêu nhau hả?”.

Ông trả lời: “Bây giờ tôi và bà hãy vịn vào nhau đi hết cuộc đời này nhé!”. Bà im lặng, hai dòng nước mắt tuôn trào...

...

Bà đưa từng muỗng cháo vào miệng ông, chăm chút và tỉ mỉ. Ông nằm viện cũng gần một tháng nay vì chứng bệnh u tuyến tiền liệt. Căn bệnh của người già. Các cháu khuyên bà ở nhà, nhưng bà không bằng lòng.

Vì sao ư? Bà nói rằng hình hài gầy yếu đang nằm trên giường kia là người bạn đời, đã chia sẻ mọi buồn vui với bà trong mấy chục năm cuộc sống.

Đôi tay ông khẳng khiu, đầy vết trầy xước nước biển đã lao động nặng nhọc để lo toan cho gia đình. Bà kể rằng thời trẻ mái tóc ông đẹp lắm! Mềm và sợi nhỏ, rất đen. Bà rất yêu bàn tay ông, những ngón tay đàn ông mà mềm mại. Gian lao cuộc đời lấy đi màu đen của tóc, bàn tay ông giờ chai sần, các đốt tay gồ ghề...

Bà thì có mạnh khỏe gì cho cam. Bà mang chứng bệnh thần kinh tọa nhiều năm nay. Hễ trái gió, trở trời là hai chân đi lại khó khăn. Lúc ông chưa nằm viện thì ông lại cần mẫn chăm sóc cho Bà. Ông vẫn đi chợ chọn mua đồ ăn, về nấu những món bà thích. Vất vả trong bếp nhiều giờ liền, nhưng dọn lên cả hai ông bà đâu ăn được bao nhiêu.

Căn nhà vắng vẻ! Con cháu ở riêng và ở xa, mỗi năm chỉ về thăm ông bà dịp Tết. Cũng có năm bận rộn, chúng cũng không về. Phương tiện thường sử dụng nhất là điện thoại. Mà ông bà cũng thông cảm, dù trong thâm tâm vẫn ao ước được nhìn thấy con, thấy cháu ngồi ăn bên cạnh mình. Ông bà vẫn thăm ao ước nghe thấy tiếng con mình trò chuyện trong nhà. Nó gọi lại trong ông bà thời hàn vi nuôi con. Rất vất vả nhưng hạnh phúc. Niềm hạnh phúc ẩn giấu trong tận trái tim, trong từng mạch máu khi thấy con từng bước trưởng thành.

Bây giờ cao tuổi, ông bà quên nhiều thứ. Riêng một thứ ông bà không bao giờ quên! Đó là kỷ niệm của từng đứa con, đứa cháu thừa còn chung sống một mái nhà. Nếu có kể chuyện thì ông bà không quên chi tiết nào cả. Đó chính là tình thương, tình yêu của cha mẹ dành cho các con - những đứa con không bao giờ lớn dưới mắt ông bà.

Hôm nay tốt trời. Ông muốn bà xin phép bác sỹ, đẩy xe lăn đưa ông ra ngoài cho thoải mái một chút. Ra đến công viên trước bệnh viện, ông muốn bà cho ông bước xuống xe để tự đi dạo cùng bà. Bà cười bảo: “Ông già yếu rồi mà còn định bày trò lãng mạn như thời trẻ mới yêu nhau hả?”. Ông trả lời: “Bây giờ tôi và bà hãy vịn vào nhau đi hết cuộc đời này nhé!”. Bà im lặng, hai dòng nước mắt tuôn trào...